

น่านมรดกที่มีชีวิต

มาสู่ห้องเรียนใน
ภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก

จัดพิมพ์ในปี พ.ศ. 2566 โดยองค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (ยูเนสโก) 7 ปลาย เดอ ฟองเตอนัว 75352 ปารีส 07 เอสพี ฝรั่งเศส; สำนักงานยูเนสโก กรุงเทพมหานคร 920 ถนนสุขุมวิท แขวงพระโขนง เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ 10110 ประเทศไทย; ศูนย์ข้อมูลและเครือข่ายระหว่างประเทศเพื่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก ภายใต้การอุปถัมภ์ของยูเนสโก (ICHCAP) 95 เซโอสัก-โร วันซัน-กู เจินจู ฉันลาบุก-โต 55101 ประเทศเกาหลี; และศูนย์การศึกษาเอเชียแปซิฟิกเพื่อความเข้าใจระหว่างประเทศ (APCEIU) 120 เซมอล-โร กูโรกู กรุงโซล 08289 ประเทศเกาหลี

© UNESCO, ICHCAP และ APCEIU พ.ศ. 2566

ISBN 978-92-3-000186-5

สิ่งพิมพ์ฉบับนี้สามารถเข้าถึงในรูปแบบเปิด (Open Access) ภายใต้สัญญาอนุญาตครีเอทีฟคอมมอนส์ Attribution-ShareAlike 3.0 IGO (CC-BY-SA3.0 IGO) (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/igo/>) ในการใช้เนื้อหาของสิ่งพิมพ์ฉบับนี้ ผู้ใช้ยอมรับข้อผูกพันตามเงื่อนไขการใช้งานของคลังเอกสารแบบเปิดของยูเนสโก (UNESCO Open Access Repository) (<http://www.unesco.org/open-access/terms-use-ccbysa-en>).

ต้นฉบับภาษาอังกฤษ: Bringing Living Heritage to the Classroom in Asia-Pacific: A Resource Kit จัดพิมพ์เมื่อปี พ.ศ. 2565 โดยองค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (ยูเนสโก); สำนักงานยูเนสโก กรุงเทพมหานคร; ศูนย์ข้อมูล และเครือข่ายระหว่างประเทศเพื่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก ภายใต้การอุปถัมภ์ของยูเนสโก (ICHCAP) และศูนย์การศึกษาเอเชียแปซิฟิกเพื่อความเข้าใจระหว่างประเทศ (APCEIU) 120 เซมอล-โร กูโรกู กรุงโซล 08289 ประเทศเกาหลี

ชื่อและการนำเสนอข้อมูลในสิ่งพิมพ์ฉบับนี้ มิได้เป็นการสะท้อนความคิดเห็นของยูเนสโก (UNESCO) ศูนย์ข้อมูลและเครือข่ายระหว่างประเทศเพื่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก ภายใต้การอุปถัมภ์ของยูเนสโก (ICHCAP) และศูนย์การศึกษาเอเชียแปซิฟิกเพื่อความเข้าใจระหว่างประเทศ (APCEIU) เกี่ยวกับสถานะทางกฎหมายของประเทศ ดินแดน เมืองหรืออาณาบริเวณ หรืออำนาจในการปกครอง หรือเกี่ยวเนื่องกับปักปันเขตแดนใด ๆ

แนวคิดและความคิดเห็นที่แสดงในสิ่งพิมพ์ฉบับนี้เป็นของคณะผู้เขียน มิได้เป็นของยูเนสโก (UNESCO) ศูนย์ข้อมูลและเครือข่ายระหว่างประเทศเพื่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก ภายใต้การอุปถัมภ์ของยูเนสโก (ICHCAP) และศูนย์การศึกษาเอเชียแปซิฟิกเพื่อความเข้าใจระหว่างประเทศ (APCEIU) ตลอดจนไม่มีผลผูกพันต่อองค์กรแต่อย่างใด

รูปภาพมีเครื่องหมายดอกจัน (*) ในเอกสารนี้ไม่อยู่ภายใต้ใบอนุญาต CC_BY_SA ที่กล่าวถึงข้างต้นและไม่สามารถนำไปใช้หรือทำซ้ำ ได้หากไม่ได้รับอนุญาตล่วงหน้าจากเจ้าของลิขสิทธิ์

เจ้าหน้าที่ประสานงานโครงการ: เชื่อง บิก ฮาน (Duong Bich Hanh) และ ฮังยฺกิง ลี (Hangying Li)

ผู้เชี่ยวชาญหลัก: วานเนสซ่า ออซิลิส (Vanessa Achilles)

ผู้ประสานงานการผลิต: วราภรณ์ กาญจนพิบูลย์ อ่อนน้อม (Waraporn K. Onnom) และ กรรภัทร์ ประพฤติธรรม (Korapat Praputum) บรรณาธิการ ต้นฉบับ: เอลเลน เมโลซี (Ellen Meleisea)

บรรณาธิการ ฉบับภาษาไทย: มณฑกานต์ สุวรรณทรรณ กิตติไพศาลศิลป์ (Montakarn Suvanatap Kittipaisalsilp)

ออกแบบกราฟฟิก ต้นฉบับ: พัชริน เอกอ่อนแสง (Patcharin Eak-Onsang) และศิริศักดิ์ ไชยสุข (Sirisak Chaiyasook)

แปลภาษาไทย และกราฟฟิก ฉบับภาษาไทย: บริษัทเซเปียน อินเตอร์เนชันแนล คอร์ปอเรชั่น (Sapiens International Corporation)

ปกและภาพประกอบ: บริษัท แก๊ง ออฟ เดอะ ยูนิคอร์น จำกัด (Gang of the Unicorn Co., Ltd.)

ไอคอนด้านใน: Matanat Babayeva/Shutterstock.com*

สรุป

ส่งเสริมการศึกษาเพื่อการเปลี่ยนแปลง (Transformative Education) ด้วยการบูรณาการ มรดกที่มีชีวิตในโรงเรียน

การบูรณาการมรดกที่มีชีวิตในการเรียนการสอนในโรงเรียนสามารถเพิ่มพูนคุณภาพการศึกษา สร้างประสบการณ์ที่มีชีวิตชีวาให้กับนักเรียนและครู และมีส่วนช่วยในการรักษามรดกนี้ให้คงอยู่ต่อไปสำหรับคนรุ่นปัจจุบันและอนาคต ดังที่ประจักษ์ในช่วงการแพร่ระบาดของโควิด-19 ที่ยังไม่สิ้นสุดลง มรดกที่มีชีวิตมีบทบาทสำคัญในการรักษาความเป็นอยู่ที่ดีและสร้างภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลงกะทันหันให้แก่ชุมชนได้

ยูเนสโกสนับสนุนให้ประเทศต่าง ๆ ส่งเสริมและรักษามรดกที่มีชีวิตผ่านการศึกษาทั้งในระบบและนอกระบบ โดยตั้งแต่ปลายปี พ.ศ. 2562 ถึง พ.ศ. 2565 ยูเนสโกได้ทำงานร่วมกับพันธมิตรในการดำเนิน

โครงการนำร่อง “การสอนและการเรียนรู้ด้วยมรดกที่มีชีวิตในโรงเรียน” ใน 6 ประเทศ ในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก ได้แก่ กัมพูชา คาซัคสถาน คีร์กีซสถาน เนปาล สาธารณรัฐเกาหลี และไทย นักเรียนกว่า 1,900 คน จาก 21 โรงเรียน มีโอกาสได้เข้าร่วมในชั้นเรียนรูปแบบใหม่นี้ และตลอดกระบวนการ มีครู 86 คน ซึ่งกว่าสองในสามเป็นสตรี ร่วมกันพัฒนาและทดสอบแผนการสอนและกิจกรรมทั้งหมด 101 รายการ

ชุดคู่มือนี้นำเสนอแนวทางที่เป็นขั้นตอน พร้อมเนื้อหาสำคัญเกี่ยวกับตรรกะและวิธีการบูรณาการมรดกที่มีชีวิตในบทเรียนและกิจกรรมนอกหลักสูตรในโรงเรียน

ไม่ว่าคุณจะเป็นผู้กำหนดนโยบาย ผู้อำนวยการโรงเรียน ครู นักเรียน ผู้ปกครอง หรือผู้ปฏิบัติสืบสานมรดก คุณก็มีบทบาทสำคัญในกระบวนการนี้

“สงครามเริ่มขึ้นในจิตใจของชายและหญิง
การปกป้องสันติภาพจึงต้องก่อเกิดขึ้น
จากในจิตใจของชายและหญิง”

นํ้ามรดกที่มีชีวิต

มาสู่ห้องเรียนใน
ภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก

ชุดคู่มือ

คำนำ

ชุดคู่มือนี้เป็นผลผลิตโดยตรงจากโครงการของยูเนสโกที่มีชื่อว่า “การสอนและการเรียนรู้ด้วยมรดกที่มีชีวิตในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก” ซึ่งดำเนินการระหว่างปลายปี พ.ศ. 2562 ถึงต้นปี พ.ศ. 2565 ชุดคู่มือนี้ยังมาจากประสบการณ์และบทเรียนที่ได้เรียนรู้จากการศึกษาวิจัยก่อนการดำเนินโครงการในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก และจากอีกโครงการของยูเนสโกที่ชื่อว่า “การสอนและการเรียนรู้ด้วยมรดกที่มีชีวิตในโรงเรียนในยุโรป”

โครงการ “การสอนและการเรียนรู้ด้วยมรดกที่มีชีวิตในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก” มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความตระหนักเกี่ยวกับความสำคัญของมรดกที่มีชีวิตผ่านการศึกษาทั้งในระบบและนอกระบบ และเพื่อชักชวนให้ประเทศในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกส่งเสริมและรักษามรดกดังกล่าว ในขณะที่เดียวกันก็มุ่งเสริมสร้างความเข้าใจซึ่งกันและกันและทัศนคติของพลเมืองโลก

โครงการนี้นำไปสู่การออกแบบและดำเนินกิจกรรมที่เป็นนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับมรดกที่มีชีวิต โดยครู 86 คน ที่กว่าสองในสามเป็นสตรีใน 21 โรงเรียนใน 6 ประเทศในภูมิภาค ได้แก่ กัมพูชา คาซัคสถาน คีร์กีซสถาน เนปาล เกาหลีใต้ และไทย โดยมีนักเรียนและผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกทางวัฒนธรรมมีส่วนร่วมสร้างสรรค์ด้วย มีนักเรียนรวม 1,900 คน ที่ได้รับประโยชน์จากบทเรียนและกิจกรรมจำนวน 101 บท ซึ่งทำให้ผลลัพธ์การเรียนรู้ของพวกเขาดีขึ้นและจุดประกายความสนใจใหม่ ๆ และการมีส่วนร่วมในมรดกทางวัฒนธรรมของพวกเขา การดำเนินโครงการในช่วงการแพร่ระบาดของโควิด-19 ที่ทำให้การเตรียมการส่วนใหญ่และกิจกรรมการเรียนรู้บางครั้งต้องดำเนินการทางออนไลน์ แสดงให้เห็นว่ามรดกที่มีชีวิตนั้นสามารถบูรณาการเข้ากับการศึกษาในโรงเรียนและก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่ดีแม้จะอยู่ในสภาพการณ์ที่ท้าทายอย่างยิ่งก็ตาม

โครงการนี้ดำเนินการภายใต้ความร่วมมือระหว่างยูเนสโก ศูนย์ข้อมูลและเครือข่ายระหว่างประเทศเพื่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกภายใต้การอุปถัมภ์ของยูเนสโก (International Information and Networking Centre for Intangible Cultural Heritage in the Asia-Pacific Region - ICHCAP) และศูนย์การศึกษาเอเชียแปซิฟิกเพื่อความเข้าใจระหว่างประเทศภายใต้การอุปถัมภ์ของยูเนสโก (Asia-Pacific Centre of Education for International Understanding under the auspices of UNESCO - APCEIU) โดยได้รับการสนับสนุนงบประมาณเพิ่มเติมจากกรมวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวเชิงดู

โครงการบูรณาการมรดกที่มีชีวิตในการศึกษานี้เป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินการอย่างเป็นระบบและระยะยาว โดยตระหนักว่าแต่ละก้าวตลอดเส้นทางจะนำไปสู่อนาคตที่มีความเคารพและหวงแหนความหลากหลายทางวัฒนธรรม และระบบการศึกษามีความสอดคล้องกับบริบท มีความเกี่ยวข้องกับชีวิตและมีความหมายสำหรับผู้เรียน นอกจากนี้โครงการนี้ยังมีส่วนช่วยในการดำเนินโครงการร่วมกันเพื่อสันติภาพ (Together for Peace) ที่เป็นความริเริ่มของยูเนสโกที่มุ่งสร้างอนาคตที่สงบสุขและยั่งยืนในเอเชียแปซิฟิกอีกด้วย

ชีเงรุ อาโอยางิ
ผู้อำนวยการ
ยูเนสโก กรุงเทพมหานคร

ใจ ชุง คิม
ผู้อำนวยการใหญ่
ICHCAP

ฮุน มุก ลิม
ผู้อำนวยการ
APCEIU

กิตติกรรมประกาศ

ชุดคู่มือ “นำมรดกที่มีชีวิตมาสู่ห้องเรียนในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก” เป็นผลของโครงการประสานงานระยะยาวระหว่างยูเนสโก กรุงเทพมหานคร กับพันธมิตรคือ ศูนย์ข้อมูลและเครือข่ายระหว่างประเทศเพื่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก ภายใต้การอุปถัมภ์ของยูเนสโก (ICHCAP) และ ศูนย์การศึกษาเอเชียแปซิฟิกเพื่อความเข้าใจระหว่างประเทศภายใต้การอุปถัมภ์ของ ยูเนสโก (APCEIU) ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี และด้วยความร่วมมือกับสำนักงานยูเนสโก กรุงอัลมาตี กรุงการ์ฐมันท์ และกรุงพนมเปญ และหน่วยมรดกที่มีชีวิตที่สำนักงานใหญ่ยูเนสโก

เราขอขอบคุณครูและนักเรียน ผู้กำหนดและผู้จัดการนโยบายการศึกษา ผู้เชี่ยวชาญด้านวัฒนธรรมและผู้ปฏิบัติมรดก และสมาชิกชุมชนทุกคน จากประเทศนำร่องหกประเทศ (กัมพูชา คาซัคสถาน คีร์กีซสถาน เนปาล สาธารณรัฐเกาหลี และไทย) ซึ่งได้เข้าร่วมในกระบวนการนี้ อย่างกระตือรือร้นและมุ่งมั่น ผู้เข้าร่วมทุกคนได้ช่วยปรับแนวทางการทำงานนี้เพื่อนำมรดกที่มีชีวิตมาสู่ห้องเรียน และเพื่อเอื้อให้เกิดการพัฒนาปรับปรุงคุณภาพการศึกษาและการส่งเสริมและรักษามรดกที่มีชีวิตไม่เพียงแต่ในประเทศตนเองแต่ยังในที่อื่น ๆ อีกด้วย

เราขอขอบคุณตัวอย่างและกรณีศึกษาต่าง ๆ จากโครงการของยูเนสโก “เรียนรู้ด้วยมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่ออนาคตที่ยั่งยืน” ที่ได้รับการสนับสนุนจากประเทศญี่ปุ่นเมื่อปี พ.ศ. 2555 – 2558 ซึ่งดำเนินการใน 4 ประเทศ ได้แก่ ปากีสถาน ปาเลา อุซเบกิสถาน และเวียดนาม รวมถึงจากการสำรวจวิจัยครั้งล่าสุดในหัวข้อ “การสอนและการเรียนรู้กับและเกี่ยวข้องกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก” ที่ดำเนินการโดยความร่วมมือกับ ICHCAP (พ.ศ. 2559-2560)

รายชื่อผู้ที่เข้าร่วมในโครงการนี้อยู่ในรายการกิตติกรรมประเทศในส่วนท้ายของคู่มือนี้

สารบัญ

เล่ม 1: มรดกที่มีชีวิตคืออะไร	11
เล่ม 2: ทำไมจึงต้องสอนด้วยมรดกที่มีชีวิต	21
เล่ม 3: การจัดให้สอดคล้องกับประเด็นสำคัญทางการศึกษา	41
เล่ม 4: แนวทาง 6 ขั้นตอนสำหรับครู	61
เล่ม 5: บทบาทของผู้ปกครองและสมาชิกในชุมชน	115
เล่ม 6: บทบาทของผู้บริหารโรงเรียน	123
เล่ม 7: บทบาทของผู้กำหนดนโยบาย	133
เล่ม 8: เครื่องมือและทรัพยากร	141
เล่ม 9: เรื่องราวของคุณ	225

เกี่ยวกับชุดคู่มือนี้

การบูรณาการมรดกที่มีชีวิตเข้าไปในการเรียนการสอนในโรงเรียนทำให้การเรียนรู้มีความสอดคล้องกับบริบท มีความเกี่ยวข้องกับชีวิต และสร้างการมีส่วนร่วมมากขึ้นสำหรับนักเรียน ในขณะที่เดียวกันก็เพิ่มความตระหนักถึงความสำคัญของการปกป้องมรดกที่มีชีวิต การดำเนินการตามแนวทางนี้ต้องอาศัยความร่วมมือจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องจำนวนมาก ครูนั้นมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่ง ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอื่น ๆ ได้แก่ นักเรียน ผู้ปกครอง สมาชิกในชุมชน และสถาบันทางวัฒนธรรม ก็ต่างมีความสำคัญเช่นกัน ทั้งนี้ เพื่อให้แนวทางนี้แพร่หลายยิ่งขึ้น คุณครูจำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารโรงเรียนและผู้กำหนดนโยบาย

ชุดคู่มือนี้เหมาะสำหรับใคร

ชุดคู่มือนี้เสนอเนื้อหาและแนวทางให้ผู้ที่สนใจในมรดกที่มีชีวิตและการสอนหนังสือ โดยจะช่วยสร้างความเข้าใจว่า เหตุใดการนำมรดกที่มีชีวิตมาเป็นสื่อการสอนในโรงเรียนจึงเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน ครู และชุมชนที่เกี่ยวข้อง ชุดคู่มือนี้ยังมีเครื่องมือที่จะช่วยให้ครูพัฒนา กิจกรรมในโรงเรียน ไม่ว่าจะเป็นในหลักสูตรหรือนอกหลักสูตร และให้ข้อมูลแก่ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกลุ่มอื่น ๆ เพื่อให้สามารถสนับสนุนครูในการดำเนินการตามกระบวนการนี้ได้

ชุดคู่มือนี้มีประโยชน์ต่อ

- ครู ไม่ว่าจะสอนในระดับชั้นใด (ประถมศึกษา มัธยมศึกษา หรือสูงกว่า) และวิชาใดก็ตาม (เช่น มนุษยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วัฒนธรรม ฯลฯ)
- ผู้ปกครองและสมาชิกในชุมชน
- ผู้บริหารโรงเรียน
- ผู้กำหนดนโยบายในหน่วยงานและกระทรวงด้านการศึกษา

ในการใช้ชุดคู่มือนี้ ผู้อ่านไม่จำเป็นต้องคุ้นเคยกับแนวคิดเรื่องมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม หรือมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ หรือมรดกที่มีชีวิต (intangible cultural heritage (ICH) / living heritage) มาก่อน

ชุดคู่มือนี้ประกอบด้วยอะไรบ้าง

เล่มที่
1

**มรดกที่มีชีวิต
คืออะไร**

อธิบายแนวคิดหลักเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตและการส่งเสริมและรักษา และสิ่งใดที่เราสามารถทำได้บ้างเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกที่มีชีวิตนี้

เล่มที่
2

**ทำไมจึงต้องสอน
ด้วยมรดกที่มีชีวิต**

อธิบายประโยชน์ของการนำมรดกที่มีชีวิตมาใช้ในการเรียนการสอน

เล่มที่
3

**การจัดให้สอดคล้อง
กับประเด็นสำคัญ
ทางการศึกษา**

สำรวจว่าการสอนและการเรียนรู้ด้วยมรดกที่มีชีวิตจะสนับสนุนประเด็นสำคัญด้านการศึกษาอื่น ๆ อย่างไร

เล่มที่
4

**แนวทาง
6 ขั้นตอน
สำหรับครู**

พาคณาจารย์เข้าใจแนวทางที่ละเอียดอ่อนเพื่อพัฒนาแผนการสอนและกิจกรรมที่บูรณาการมรดกที่มีชีวิต

เล่มที่
5

**บทบาทของ
ผู้ปกครองและ
สมาชิกในชุมชน**

อธิบายว่าผู้ปกครองและสมาชิกในชุมชนจะสามารถส่งเสริมและรักษามรดกที่มีชีวิตและสนับสนุนการศึกษาของเด็ก ๆ ได้อย่างไร

เล่มที่
6

**บทบาทของ
ผู้บริหารโรงเรียน**

อธิบายว่าผู้บริหารโรงเรียนจะสามารถสนับสนุนครูและเชื่อมโยงโรงเรียนกับชุมชนท้องถิ่นได้อย่างไร

เล่มที่
7

**บทบาทของ
ผู้กำหนดนโยบาย**

อธิบายว่าผู้กำหนดนโยบายจะสามารถสนับสนุนมรดกที่มีชีวิตและปรับปรุงคุณภาพการศึกษาได้อย่างไร

เล่มที่
8

**เครื่องมือและ
ทรัพยากร**

เสนอเครื่องมือที่ใช้งานได้จริงกรณีศึกษา และตัวอย่างต่าง ๆ กำหนด

เล่มที่
9

เรื่องราวของคุณ

ยกตัวอย่างประสบการณ์ของคุณ

ตลอดทั้งชุดคู่มือจะมีกรณีศึกษาและตัวอย่างจากชีวิตจริงจำนวนมากที่รวบรวมจากทั่วภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก ตลอดจนเครื่องมือและทรัพยากรที่มีประโยชน์ ซึ่งผู้ใช้งานจะสามารถศึกษาและนำไปใช้ได้ตลอดการเรียนรู้ในเรื่องนี้

ทั้งนี้ ยูเนสโกและภาคีได้จัดทำวิดีโอทัศน์แอนิเมชันเรื่อง **“การสอนและการเรียนรู้ด้วยมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในเอเชียและแปซิฟิก”**

คลิก และหลักสูตรออนไลน์ที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง ตามเวลาที่ตนสะดวก เรื่อง **“นำมรดกที่มีชีวิตมาสู่ห้องเรียนในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก”** **คลิก** ขึ้นเพื่อเป็นสื่อการเรียนรู้เสริมของชุดคู่มือนี้

วิธีการใช้ ชุดคู่มือนี้

ชุดคู่มือนี้ประกอบด้วยคู่มือย่อยหลายเล่ม ซึ่งผู้ใช้สามารถศึกษาแยกกันได้ คุณสามารถจัดลำดับความสำคัญของคู่มือเล่มที่มีประโยชน์ที่สุดสำหรับคุณได้ตามบทบาทของคุณ แต่แน่นอนว่า คุณจะใช้ชุดคู่มือทั้งหมดก็ได้ การเรียนรู้เกี่ยวกับบทบาทของผู้อื่นมากขึ้นจะช่วยให้คุณค้นพบวิธีการในการทำงานร่วมกับพวกเขาได้ดีขึ้น

คุณสามารถชมการแนะนำสั้น ๆ เกี่ยวกับแนวเนื้อหาหลักของชุดคู่มือนี้ได้ใน [วิดีโอทัศน์แอนิเมชันภาษาไทย](#): [คลิก](#)

นอกจากนี้ คุณสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง ผ่าน [หลักสูตรออนไลน์](#) เพื่อพัฒนาแผนการสอนทีละขั้นตอน โดยคุณจะได้รับประกาศนียบัตรเมื่อจบหลักสูตร (หลักสูตรออนไลน์เป็นภาษาอังกฤษเท่านั้น): [คลิก](#)

นํามรดกที่มีชีวิต

มาสู่ห้องเรียนในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก

ชุดคู่มือ

เล่มที่

1

มรดกที่มีชีวิต

คืออะไร

ชุดคู่มือนี้ มีจุดมุ่งสนับสนุนครู ผู้บริหารสถานศึกษา และชุมชน ในการบูรณาการมรดกที่มีชีวิตในท้องถิ่นในกิจกรรมการเรียนการสอนของโรงเรียน เพื่อให้การเรียนรู้ที่สอดคล้องและมีความหมายกับการใช้ชีวิตของนักเรียนมากยิ่งขึ้น กระตุ้นการมีส่วนร่วมของนักเรียน และนำไปสู่การสืบทอดและรักษามรดกทางวัฒนธรรมของชุมชนต่อไป

ชุดคู่มือนี้ประกอบด้วยคู่มือ 9 เล่ม ได้แก่:

เล่มที่ 1
มรดกที่มีชีวิตคืออะไร	เล่มที่ 2
ทำไมจึงต้องสอนด้วยมรดกที่มีชีวิต	เล่มที่ 3
การจัดให้สอดคล้องกับประเด็นสำคัญทางการศึกษา
เล่มที่ 4
แนวทาง 6 ขั้นตอนสำหรับครู	เล่มที่ 5
บทบาทของผู้ปกครองและสมาชิกในชุมชน	เล่มที่ 6
บทบาทของผู้บริหารโรงเรียน
เล่มที่ 7
บทบาทของผู้กำหนดนโยบาย	เล่มที่ 8
เครื่องมือและทรัพยากร	เล่มที่ 9
เรื่องราวของครู

เล่มที่

1

มรดกที่มีชีวิต คืออะไร

คู่มือเล่มนี้อธิบายว่ามรดกที่มีชีวิตคืออะไร ทำไมจึงควรส่งเสริมและรักษา และจะรักษาอย่างไร

คู่มือ “มรดกที่มีชีวิตคืออะไร” นี้มีเนื้อหาสามส่วน คือ

- ▶ มรดกคืออะไร
- ▶ ชุมชนของมรดกที่มีชีวิต
- ▶ การส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

1.1 มรดกคืออะไร

มรดกคือสิ่งที่เราสืบทอดมาจากอดีต สิ่งที่เราใช้ชีวิตอยู่ด้วยในวันนี้ และสิ่งที่เราส่งต่อไปยังคนรุ่นต่อไปในอนาคต มรดกทางวัฒนธรรมและธรรมชาติของเราเป็นทั้งบ่อเกิดของชีวิต ความเป็นอยู่ที่ดี และแรงบันดาลใจที่ไม่มีสิ่งใดมาแทนที่ได้ กล่าวได้ว่า มรดกคือสิ่งใดก็ตามที่คุณต้องการส่งต่อให้ลูกหลานของเรานั้นเอง

ชวนคิด: อะไรที่คุณถือว่าเป็น ‘มรดก’ ของคุณ

มรดกทางวัฒนธรรมมีความหลากหลายมาก สามารถแบ่งออกเป็นสองประเภทหลัก คือ (1) จับต้องได้ และ (2) จับต้องไม่ได้

มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องได้

- ▶ มรดกทางวัฒนธรรมที่เคลื่อนย้ายได้ เช่น วัตถุ ภาพวาด ประติมากรรม เหริยธู ข้อเขียนต้นฉบับ ฯลฯ
- ▶ มรดกทางวัฒนธรรมที่เคลื่อนย้ายไม่ได้ เช่น อนุสาวรีย์ โบราณสถาน ฯลฯ
- ▶ มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ น้ำ เช่น ชากเรือ ชากปรักหักพังใต้ น้ำ ฯลฯ
- ▶ แหล่งธรรมชาติที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมของมนุษย์และสะท้อนถึงวัฒนธรรมของคนเหล่านั้น

มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ หรือ มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม (ICH):

- ▶ ... คือวิถีปฏิบัติ การแสดงออก ความรู้ ทักษะที่ถือปฏิบัติ และถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น เช่น การรำยี่สิบ พิธีกรรม เทศกาล การเล่าเรื่อง งานฝีมือ ฯลฯ
- ▶ ... ทำให้ผู้คนรู้สึกถึงความต่อเนื่อง อัตลักษณ์ และความเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนหนึ่งหรือหลายชุมชน
- ▶ ... ยึดโยงกับชุมชน มีแต่สมาชิกในชุมชนเท่านั้น (ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญหรือเจ้าหน้าที่) ที่สามารถตัดสินใจได้ว่าการแสดงออกทางวัฒนธรรมหนึ่ง ๆ นั้นเป็นส่วนหนึ่งของมรดกที่มีชีวิตของพวกเขาหรือไม่ และพวกเขาถือปฏิบัติอย่างไร
- ▶ ... เป็นมรดกที่มีชีวิต สืบทอดกันมาแต่ดั้งเดิมแต่ก็ยังร่วมสมัย มีพลวัตและวิธีการถือปฏิบัติของผู้คนก็เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา และมีการสร้างขึ้นใหม่อยู่ตลอด มรดกที่มีชีวิตไม่มีรูปแบบที่เป็น ‘ของแท้’
- ▶ ... มีอยู่ทุกที่ ทุกคนไม่ว่าจะอาศัยอยู่ที่ไหน ทำอะไร และเป็นใคร ต่างก็มีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม พวกเขานำมรดกที่มีชีวิตติดตัวไปด้วยในทุกที่ที่ไปถึง
- ▶ ... มีร่วมกัน ผู้คนในภูมิภาคและประเทศต่าง ๆ อาจมีวิถีปฏิบัติบางส่วนที่คล้ายกันได้

— || —

คำว่า

“มรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้”

และ “มรดกที่มีชีวิต”

สามารถใช้แทนกันได้

— || —

อนุสัญญายูเนสโก พ.ศ. 2546: อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการปกป้องมรดกที่มีชีวิต

การรักษาามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมได้รับการกำหนดให้เป็นกฎหมายในระดับสากลโดยอนุสัญญาว่าด้วยการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม พ.ศ. 2546

- ตามข้อ 2 ของอนุสัญญาดังกล่าว มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม (ICH) “หมายถึง การปฏิบัติ การเป็นตัวแทน การแสดงออก ความรู้ ทักษะ ตลอดจนเครื่องมือ วัตถุ สิ่งประดิษฐ์ และพื้นที่ทางวัฒนธรรมอันเป็นผลจากสิ่งเหล่านั้น ซึ่งชุมชน กลุ่มชน และในบางกรณีปัจเจกบุคคล ยอมรับว่าเป็นส่วนหนึ่งของมรดกทางวัฒนธรรมของตน มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนี้ซึ่งถ่ายทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปยังคนอีกรุ่นหนึ่ง เป็นสิ่งที่ชุมชนและกลุ่มชนสร้างขึ้นใหม่อย่างสม่ำเสมอเพื่อตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมของตน เป็นปฏิสัมพันธ์ของพวกเขาที่มีต่อธรรมชาติและประวัติศาสตร์ของตน และทำให้คนเหล่านั้นเกิดความรู้สึกมีอัตลักษณ์และความต่อเนื่อง ดังนั้นจึงส่งเสริมความเคารพต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมและการคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์”
- รัฐภาคี หรือบรรดาประเทศที่ลงนามในอนุสัญญาฯ มีหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการเพื่อให้แน่ใจว่าชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลในอาณาเขตของตนสามารถถือปฏิบัติและถ่ายทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของตนในลักษณะที่มีความหมายสำหรับพวกเขาได้

คุณสามารถตรวจสอบได้ว่าประเทศของคุณได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาฯ พ.ศ. 2546 หรือไม่ โดยไปที่เว็บไซต์ทางการของอนุสัญญาฯ

คลิก

มรดกที่มีชีวิตมีหลายประเภท

อนุสัญญาฯ พ.ศ. 2546 เสนอการจำแนกมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมออกเป็น 5 ประเภทกว้าง ๆ คือ

ประเพณีมุขปาฐะ: สุภาษิต คำทาย นิทาน เพลงกล่อมเด็ก ตำนาน เรื่องปรัมปรา เพลงและบทกวี มหาकाพย์ คาคา บทสวดมนต์ เพลงสวด เพลง การแสดงละคร ฯลฯ

ศิลปะการแสดง: ดนตรีบรรเลงหรือที่มีเสียงร้อง นาฏศิลป์ ละคร ละครใบ้ ละครสัตว์ เนื้อร้อง การเล่าเรื่อง บางรูปแบบ ฯลฯ

ความรู้และวิถีปฏิบัติเกี่ยวกับธรรมชาติและจักรวาล: ความรู้เกี่ยวกับสัตว์และพืชในท้องถิ่น ระบบการรักษาตามภูมิปัญญาดั้งเดิม การปฏิบัติที่สะท้อนถึงจิตวิญญาณและโลกทัศน์ ฯลฯ

วิถีปฏิบัติทางสังคม พิธีกรรม และงานเทศกาลต่าง ๆ: กิจกรรมที่กำหนดโครงสร้างชีวิตของชุมชนและกลุ่มคนที่เชื่อมโยงกับวงจรชีวิตของปัจเจกบุคคลและกลุ่มชน (การเกิด การแต่งงาน พิธีแรกรับ หรือพิธีฝังศพ) งานรื่นเริงและเทศกาล กำหนดเวลาการเพาะปลูก การสืบเนื่องของฤดูกาลและระบบเวลาอื่น ๆ ฯลฯ

ฝีมือช่างแบบดั้งเดิม: ความรู้และทักษะในการทำและการใช้วัตถุสิ่งของ เช่น ทักษะการทอผ้าและการประดิษฐ์สิ่งทออื่น ๆ การแกะสลัก เครื่องปั้นดินเผา งานโลหะ การก่อสร้าง ฯลฯ

บางประเทศระบุประเภทที่สำคัญอื่น ๆ เพิ่มเติม เช่น กีฬา การละเล่นและศาสตร์การทำอาหารตามประเพณีดั้งเดิม

วิถีปฏิบัติที่เป็นมรดกที่มีชีวิตจำนวนมากจัดอยู่ในหลายประเภท ตัวอย่างเช่น “รามลีลา” เป็นการแสดงเรื่องราวขณะที่สืบทอดกันมาตามประเพณี” ซึ่งแสดงในอินเดียเป็นส่วนใหญ่ จัดอยู่ในทั้งห้าประเภท รามลีลาเป็นศิลปะการแสดงรูปแบบหนึ่ง เพราะประกอบด้วยเพลงและดนตรี และยังเป็นประเพณีมุขปาฐะ เพราะมีการแสดงออกในรูปแบบของการบรรยายและบทสนทนา และเป็นการปฏิบัติที่สะท้อนถึงจิตวิญญาณและโลกทัศน์ ดังนั้นจึงเป็นรูปแบบหนึ่งของความรู้และวิถีปฏิบัติเกี่ยวกับธรรมชาติและจักรวาล และมีการแสดงทั่วอินเดียตอนเหนือในช่วงเทศกาลดุซเซhra (Dussehra) ซึ่งจัดขึ้นทุกปีในฤดูใบไม้ร่วง ดังนั้นจึงจัดอยู่ในประเภทงานเทศกาลด้วย อีกทั้งการเตรียมการแสดงต้องใช้ฝีมือช่างแบบดั้งเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้และทักษะเกี่ยวกับการทำหน้ากาก เครื่องแต่งกาย และอุปกรณ์ประกอบฉากที่จำเป็น

ดูมรดกที่มีชีวิตอื่น ๆ ใน “เล่ม 8: เครื่องมือและทรัพยากร”

1.2 ชุมชนของมรดกที่มีชีวิต

ในบริบทของอนุสัญญา พ.ศ. 2546 ชุมชนคือกลุ่มคน (ไม่ว่าจะใหญ่หรือเล็ก) ที่ถือปฏิบัติหรือรู้สึกเชื่อมโยงกับมรดกที่มีชีวิตหนึ่ง ๆ มรดกนี้เป็นส่วนหนึ่งของอัตลักษณ์ของพวกเขา พวกเขาถือปฏิบัติและถ่ายทอดมรดกนี้ให้คนรุ่นต่อไปในอนาคต

ชุมชนเป็นผู้ตัดสินใจว่าจะถือปฏิบัติมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอย่างไร ควรส่งเสริมและรักษาไว้หรือไม่และอย่างไร และการเปลี่ยนแปลงใดที่ยอมรับได้

บุคคลหนึ่งอาจเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนหนึ่งหรือหลายชุมชน ตัวอย่างเช่น เธอหรือเขาสามารถเฉลิมฉลองงานเทศกาลได้ตลอดทั้งปีร่วมกับผู้คนจากหมู่บ้านเดียวกัน ในขณะที่เดียวกันก็เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเล็ก ๆ ที่มีทักษะในงานฝีมือหรือศิลปะการแสดงอย่างใดอย่างหนึ่ง

มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมสอดคล้องกับการพัฒนาอย่างยั่งยืนของชุมชนในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเชื่อมโยงกับการพัฒนาที่ยั่งยืนเนื่องจาก

- เป็นชุมชนทรัพยากรสำหรับการเรียนรู้และทักษะตลอดชีวิต
- มีส่วนสร้างความกลมเกลียวและความสงบสุขในสังคม
- ส่งเสริมสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดี
- เสนอทางออกในการแก้ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม
- เป็นบ่อเกิดของนวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ และชีวิตความเป็นอยู่

ชวนคิด: คุณสามารถระบุวิถีปฏิบัติบางอย่างที่สำคัญสำหรับคุณได้หรือไม่ ใครเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนของคุณ

1.3 การส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

การแสดงออกถึงมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมจำนวนมากกำลังถูกคุกคามและเสี่ยงต่อการสูญหายโดย

- โลกาภิวัตน์ทางวัฒนธรรม (การกลืนกลายทางวัฒนธรรมที่ทำให้เป็นเหมือนกันหมดทั่วโลก)
- ขาดการสนับสนุน ความเข้าใจ และการเห็นคุณค่าของมรดกที่มีชีวิต

หากไม่มีการดูแลรักษา มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมก็เสี่ยงที่จะสูญหายไปตลอดกาล หรือไม่ก็กลายเป็นเรื่องในอดีตไป

“การส่งเสริมและรักษา” มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมหมายถึงการทำให้แน่ใจว่ามรดกนั้นจะยังคงมีอยู่และยังคงเป็นส่วนสำคัญของชีวิตของชุมชน การส่งเสริมและรักษามีเป้าหมายที่จะทำให้มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมคงอยู่ต่อไป ซึ่งหมายความว่ายังมีการสืบสานและเรียนรู้สืบต่อกันไป และจะยังคงมีความหมายต่อชุมชนที่ถือปฏิบัติ ดังนั้นการส่งเสริมและรักษาจึงต้องเกี่ยวข้องกับชุมชน กลุ่มคน และบุคคลที่สืบทอดมรดกนั้นอยู่เสมอ

มาตรการในการส่งเสริมและรักษา คือ

- การบันทึกข้อมูล การจัดทำทะเบียน และการวิจัย
- พื้นที่มรดกที่มีชีวิตในบางแง่มุม
- การถ่ายทอดความหมาย ความรู้ และทักษะ ของมรดกที่มีชีวิต

ในการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและความหลากหลายทางวัฒนธรรม เราจะต้องไม่เพียงเคารพและชื่นชมมรดกที่มีชีวิตของเราเองเท่านั้น แต่ยังต้องเคารพและชื่นชมมรดกของผู้อื่นด้วย

— || —

**หากไม่มีการดูแลรักษา
มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
ก็เสี่ยงที่จะสูญหายไปตลอดกาล
หรือไม่ก็กลายเป็นเรื่องในอดีตไป**

— || —

การถ่ายทอดความหมาย ความรู้ และทักษะ

ไม่ว่าที่ใดในโลก ชุมชน กลุ่มชน และบุคคลที่ถือปฏิบัติตามประเพณีและขนบธรรมเนียมต่างก็มีระบบของตนเองในการถ่ายทอดความรู้และทักษะ (ในรูปแบบการศึกษาที่ไม่เป็นทางการ) ในอดีต การถ่ายทอดมักจะเป็นถ้อยคำจากปากต่อปาก (มากกว่าที่จะเป็นข้อความที่เป็นลายลักษณ์อักษร) ในปัจจุบัน การศึกษาในระบบและนอกระบบคือช่องทางสำคัญในการส่งเสริมและรักษาและถ่ายทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

การเชื่อมโยงชุมชนกับโรงเรียนช่วยหนุนเสริมการส่งเสริมและรักษา

การจะส่งเสริมและรักษามรดกดังกล่าวให้ได้นั้น จำเป็นต้องทำให้เยาวชนคนหนุ่มสาวมีความสนใจและตระหนักถึงความสำคัญของมรดกที่มีชีวิตของตน โรงเรียนและครูมีบทบาทในการแนะนำเยาวชนให้รู้จักกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในชุมชนของตน และที่อื่น ๆ และกระตุ้นให้พวกเขาสนใจ โรงเรียนและครูยังมีบทบาทสำคัญมากขึ้นเมื่อการถ่ายทอดภายในชุมชนถูกตัดขาดหรืออ่อนแอลง

ควรมีการส่งเสริมความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันระหว่างโรงเรียนและชุมชนอยู่เสมอ ตัวอย่างเช่น โรงเรียนมีการเชิญผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกจากชุมชนท้องถิ่นมาสาธิตทักษะ บอกเล่าเรื่องราว และแบ่งปันประสบการณ์ที่โรงเรียน การทำเช่นนี้ไม่เพียงแต่เป็นการช่วยส่งเสริมและรักษาและถ่ายทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเท่านั้น แต่ยังเป็นประโยชน์ต่อนักเรียนในการสร้างสำนึกเกี่ยวกับอัตลักษณ์และความภาคภูมิใจในตนเอง และในการสนับสนุนโลกทัศน์และพฤติกรรมเชิงบวกอีกด้วย

— || —

ในการส่งมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และคงความหลากหลายทางวัฒนธรรม เราจะต้องไม่เพียงเคารพและชื่นชมมรดกที่มีชีวิตของเราเองเท่านั้น แต่ยังต้องเคารพและชื่นชมมรดกของผู้อื่นด้วย

— || —

ข้อคิดสำคัญ

- มรดกที่มีชีวิตมีความสำคัญ ช่วยให้เรานิยามอัตลักษณ์ของเราและมีส่วนช่วยในการพัฒนาที่ยั่งยืน
- ชุมชนที่ถือปฏิบัติและสืบทอดมรดกของตนเป็นหัวใจสำคัญของการส่งเสริมและรักษามรดกที่มีชีวิต
- เราต้องเคารพมรดกของเราเองและของผู้อื่น
- การศึกษาในระบบและนอกระบบเป็นช่องทางที่สำคัญในการส่งเสริมและรักษามรดกที่มีชีวิต

นำมรดกที่มีชีวิต

มาสู่ห้องเรียนในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก

ชุดคู่มือ

เล่มที่

2

ทำไมจึงต้องสอน
ด้วยมรดกที่มีชีวิต

ชุดคู่มือนี้ มีจุดมุ่งสนับสนุนครู ผู้บริหารสถานศึกษา และชุมชน ในการบูรณาการมรดกที่มีชีวิตในท้องถิ่นในกิจกรรมการเรียนการสอนของโรงเรียน เพื่อให้การเรียนรู้นั้นสอดคล้องและมีความหมายกับการใช้ชีวิตของนักเรียนมากยิ่งขึ้น กระตุ้นการมีส่วนร่วมของนักเรียน และนำไปสู่การสืบทอดและรักษามรดกทางวัฒนธรรมของชุมชนต่อไป

ชุดคู่มือนี้ประกอบด้วยคู่มือ 9 เล่ม ได้แก่

เล่มที่
2

ทำไมจึงต้องสอนด้วย มรดกที่มีชีวิต

คู่มือเล่มนี้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับประโยชน์ของการบูรณาการมรดกที่มีชีวิตเข้าไปในการเรียนการสอนในโรงเรียน และอธิบายความแตกต่างระหว่างการสอนเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม กับการสอนด้วยมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

คู่มือเล่มที่สอง “ทำไมจึงต้องสอนด้วยมรดกที่มีชีวิต” มีเนื้อหาสี่ส่วน คือ

- ▶ มรดกที่มีชีวิตในการศึกษา
- ▶ การสอนและการเรียนรู้เกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิต
- ▶ การสอนและการเรียนรู้ด้วยมรดกที่มีชีวิต
- ▶ ประโยชน์ของการสอนและการเรียนรู้เกี่ยวกับ และด้วยมรดกที่มีชีวิต

2.1 มรดกที่มีชีวิตในการศึกษา

โรงเรียนช่วยให้แต่ละคนได้รับทักษะและความรู้ที่จะช่วยให้พวกเขาบรรลุศักยภาพสูงสุดและมีส่วนสร้างประโยชน์ให้แก่สังคมในภายหลัง แต่การเรียนรู้ไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะในโรงเรียนเท่านั้น การเรียนรู้ที่เป็นกระบวนการตลอดชีวิตยังเกิดขึ้นที่บ้านและภายในชุมชนด้วย คนเรา (นักเรียนและครู) ได้รับทักษะและความรู้จำนวนมากนอกโรงเรียน และนำความรู้และทักษะเหล่านี้มาสู่โรงเรียน

อย่างไรก็ตาม ระบบการศึกษาจำนวนมากไม่ได้คำนึงถึงความรู้และทักษะในบ้าน ซึ่งทำให้เกิด “การแยกขาด” ระหว่างสิ่งที่สอนในโรงเรียน กับสิ่งที่เรียนรู้ที่บ้านและในชุมชน ด้วยการมรดกที่มีชีวิตเป็นชุมชนความรู้ ทักษะ และค่านิยมที่เหมาะสมสอดคล้องกับท้องถิ่น และถ่ายทอดผ่านคนรุ่นต่อรุ่น จึงสามารถมีบทบาทสำคัญในการลดการแยกขาดที่วันนี้ได้

ชมวิดีโอที่ค้นแอนิเมชันภาษาไทยที่แนะนำแนวคิดในการบูรณาการมรดกที่มีชีวิตในการศึกษาได้ทาง [คลิก](#)

2.2 การสอนและการเรียนรู้เกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิต

มรดกที่มีชีวิตมีอยู่ในหลักสูตรของโรงเรียนจำนวนมากอยู่แล้ว ทั้งในบทเรียนและกิจกรรมนอกหลักสูตร ในโรงเรียนที่ยังไม่ได้รวมมรดกที่มีชีวิตเข้าไปในการเรียนการสอน บทเรียนเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตสามารถถูกบูรณาการเข้าไปได้ง่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหาท้องถิ่น

บางวิชาในหลักสูตรของโรงเรียนมีความเชื่อมโยงกับมรดกที่มีชีวิตอย่างชัดเจน เช่น

- วิชาดนตรี – เพลงและเครื่องดนตรีพื้นบ้าน
- วิชาศิลปะ – ศิลปหัตถกรรมพื้นบ้านท้องถิ่น
- วิชาภาษา – วรรณกรรมและบทกลอนท้องถิ่น
- วิชาพลศึกษาและสุขศึกษา – กีฬาและการละเล่นพื้นบ้าน

ในวิชาเหล่านี้ นักเรียนสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์และความหมายของมรดกที่มีชีวิต และยังสามารถเรียนรู้ทักษะทางเทคนิคได้อีกด้วย บางครั้งพวกเขายังสามารถนำมรดกที่มีชีวิตมาปฏิบัติในรูปแบบของการแสดง เทศกาล การแข่งขัน ฯลฯ พวกเขาสามารถเข้าร่วมเทศกาลหรืองานเฉลิมฉลองในท้องถิ่นโดยเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรของโรงเรียนได้อีกด้วย

กิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นอีกช่องทางหนึ่งสำหรับการเรียนการสอนเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิต เช่น ในชมรมหลังเลิกเรียน นักเรียนสามารถเรียนรู้หัตถเลาเครื่องดนตรีพื้นบ้าน ฝึกกีฬาพื้นบ้าน และฝึกฝนศิลปะการคัดลายมือ

“

ฉันชอบบทเรียนทั้งหมดเพราะบทเรียนแต่ละบทสอนประวัติศาสตร์ ศิลปะและความคิดสร้างสรรค์ ฉันไม่เคยเรียนรู้เรื่องนี้มาก่อน

จันทิชา นักเรียน ประเทศกัมพูชา

”

หลักสูตร ‘วิชาศิลปวัฒนธรรม’ ใหม่ (กัมพูชา)

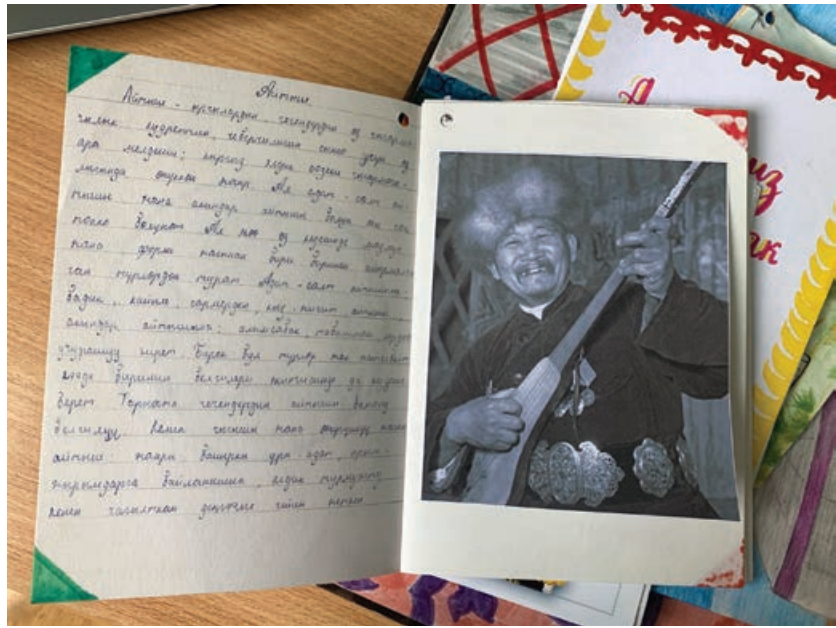
ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 นักเรียนจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับการละครแบบดั้งเดิม ภาพวาดแบบดั้งเดิม บทกวี สุภาษิต และการแสดงออกทางมุขปาฐะอื่น ๆ กีฬาและการละเล่น และแง่มุมอื่น ๆ ของวัฒนธรรมของพวกเขา บทเรียนมีเนื้อหาประกอบด้วยประวัติศาสตร์ความเป็นมาและทฤษฎี นักเรียนดูสารคดีที่คนในท้องถิ่นแสดงผลงานของตน และนักเรียนก็ทำกิจกรรมภาคปฏิบัติและมีการละเล่นสนุกสนานเพื่อทำความเข้าใจมรดกของตนให้ดีขึ้น เช่น การทำว้าวและหน้ากากละคร การทอเสื่อ การเล่นชักเย่อ และการทนายปริศนา

เพลงพื้นบ้านในชั้นเรียนวิชาดนตรีที่โรงเรียน (อุซเบกิสถาน)

ในอุซเบกิสถาน เพลงพื้นบ้านเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรวิชาดนตรี นักเรียนเรียนรู้เพลง ร่วมร้องเพลง และวิเคราะห์ความหมายของเนื้อเพลง ตัวอย่างเช่น ในเพลงพื้นบ้าน ‘Qayoqqaketding, Mahliyo’ พวกเขาเรียนรู้แนวคิดเกี่ยวกับปักษีและพิธีกรรมที่เกี่ยวข้อง ในชั้นเรียนเหล่านี้ นักเรียนจะตระหนักถึงมรดกของตนมากขึ้น การหัดร้องเพลงของพวกเขาที่มีส่วนช่วยในการสืบทอดบทเพลง

หลังเลิกเรียน ฉันไปเรียน โคมูซ [เครื่องสายของคีร์กีซ] พ่อแม่ของฉันบอกว่าฉันต้องหัดเล่นโคมูซ เพราะพวกเขาอยากเห็นฉันแสดงบนเวทีสักวันหนึ่ง ในชั้นเรียนคราวหนึ่ง ครูอธิบายว่าชาวคีร์กีซเคารพให้เกียรตินักดนตรี และศิลปินมักจะได้รับเชิญให้เข้าร่วมกิจกรรมและงานเฉลิมฉลองต่าง ๆ ตอนนี้ฉันรู้สึกมีแรงบันดาลใจที่จะหัดเล่นเครื่องดนตรีนี้มากขึ้น

นักเรียนท่านหนึ่งจากโครงการนำร่อง
ในประเทศคีร์กีซสถาน

การละเล่นพื้นบ้านในวิชาพลศึกษา (อุซเบกิสถาน)

โรงเรียนนำร่องในอุซเบกิสถานได้พัฒนาบทเรียนที่สำรวจการละเล่นพื้นบ้านที่หลากหลาย รวมถึงการละเล่นที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติและฤดูกาล เช่น การละเล่นที่เล่นโดยเฉพาะในช่วงเนารูซ (Navruz) (หรือ Nowrooz ก็เรียกเป็นเทศกาลในวันที่กลางวันและกลางคืนยาวเท่ากันในฤดูใบไม้ผลิ [Spring Equinox]) และการละเล่นที่ต้องอาศัยการเคลื่อนไหวอย่างกระฉับกระเฉงหรือใช้วัตถุต่าง ๆ การละเล่นเหล่านี้มีวัตถุประสงค์และแง่มุมที่หลากหลาย เช่น การผ่อนคลาย ความบันเทิง การแข่งขัน ความคล่องแคล่วและความแข็งแกร่งของร่างกาย ซึ่งทำให้เหมาะที่จะเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรวิชาพลศึกษา ในขณะที่เดียวกัน เด็ก ๆ ยังได้เรียนรู้แง่มุมทางสังคม เช่น การประพฤติตนในกลุ่มและสำนึกของความร่วมมือไม่ร่วมมือ

2.3 การสอนและการเรียนรู้ด้วยมรดกที่มีชีวิต

ความรู้และการปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับมรดกที่มีชีวิตยังสามารถบูรณาการเข้ากับบทเรียนในวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรของโรงเรียนที่ไม่ได้เชื่อมโยงกับมรดกนี้อย่างชัดเจน ตัวอย่างเช่น คณิตศาสตร์ การออกแบบคอมพิวเตอร์ วิทยาศาสตร์ และภูมิศาสตร์ ในแนวทางนี้ รูปแบบต่างๆ ของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมจะเชื่อมโยงกับบทเรียนในฐานะเป็นเครื่องมือและวิธีการสอนเพื่อให้เห็นบริบทและเสริมกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งไม่เพียงแต่จะช่วยสอนในวิชานั้นเท่านั้น แต่ยังสร้างความตระหนักในหมู่ผู้เรียนเกี่ยวกับมรดกและคุณค่าที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสามารถกระตุ้นให้นักเรียนเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับมรดกนี้ผ่านช่องทางอื่น ๆ

ทุกวิชาในโรงเรียน (หรืออย่างน้อยบางบทเรียนในทุกวิชา) สามารถสอนได้ด้วยมรดกที่มีชีวิต ซึ่งสามารถช่วยในการสอนวิชาในโรงเรียนได้อย่างน้อยหนึ่งวิชา

การเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ด้วยมรดกที่มีชีวิต

ตัวอย่างมรดกที่มีชีวิตจากในชีวิตจริงสามารถนำมาใช้เป็นแบบฝึกหัดการทำโจทย์ได้ เช่น

- การคำนวณปริมาณส่วนผสมที่จำเป็นสำหรับโครงการทำอาหาร หรือคำนวณปริมาณวัตถุดิบในท้องถิ่นสำหรับผลิตภัณฑ์งานฝีมือ เพื่อสร้างทักษะการคิดเลข
- การใช้หลอดยาสีฟันในท้องถิ่นเพื่อสอนแนวคิดทางเรขาคณิต
- การใช้ระบบและเครื่องมือวัดในท้องถิ่นเพื่อสอนทักษะการคำนวณและการวัด
- การใช้เครื่องดนตรีท้องถิ่นในการทดลองเกี่ยวกับเสียง การสั่น และการส่าย
- การใช้ฤดูกาลและวงจรชีวิตของพืชและสัตว์ในท้องถิ่นในการสอนแนวคิดทางชีววิทยา

การเรียนรู้คณิตศาสตร์ด้วยเฉลว (ประเทศไทย)

ในภาคเหนือของประเทศไทย ผู้คนจักสานตอกเป็นรูปทรงสมมาตรที่ ประณีตและแขวนไว้ที่ประตูบ้านเพื่อปกป้องครอบครัวของพวกเขาจากความชั่วร้าย เช่น โรคหรือศัตรูพืชในนาข้าว คุณครูคนหนึ่งและนักเรียนของเธอได้สังเกตศึกษารูปแบบต่าง ๆ ของเฉลวเหล่านี้เพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับความสมมาตรในวิชาคณิตศาสตร์ นักเรียนยังได้สำรวจไผ่สายพันธุ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียนวิชาชีววิทยาอีกด้วย

การเรียนการสอนภาษาและวรรณคดีด้วยมรดกที่มีชีวิต

เราสามารถนำมรดกที่มีชีวิตมาบูรณาการใช้ในชั้นเรียนวิชาภาษา วรรณคดี และสังคมศึกษา ได้หลากหลายวิธี

- สามารถนำบทเพลง บทกวี เรื่องราว และตำนานท้องถิ่น มาใช้ในการเรียนรู้คำศัพท์หรือการวิเคราะห์ตัวบท
- นักเรียนสามารถทำแบบฝึกหัดการแสดงออกด้วยการเขียนในหัวข้อใดก็ได้โดยใช้รูปแบบวรรณกรรมแบบดั้งเดิม
- นักเรียนยังสามารถรวบรวมข้อมูลและบรรยายเทศกาลในท้องถิ่นหรือกระบวนการทำงานฝีมือในภาษาใดก็ได้ที่ตนเรียนที่โรงเรียน

การเรียนรู้วรรณคดีด้วยอาหาร นูรุษ (คีร์กีซสถาน)

ในคีร์กีซสถาน มีการสร้างบทเรียนวรรณคดีเกี่ยวกับสุโมโลก ซึ่งเป็นอาหารที่ทำกันในช่วงเทศกาลนูรุษประจำปี บทเรียนนี้พัฒนาทักษะการสื่อสารด้วยการเขียนและการพูดของนักเรียน และยังส่งเสริมให้นักเรียนคิดให้ถี่ถ้วนมากขึ้นเกี่ยวกับอาหารจานนี้ (สุโมโลก) ที่ตนเองทานอยู่ทุกปี และคิดถึงความหมายที่มีต่อชีวิตและชุมชนของตน นักเรียนบรรยายส่วนผสมและขั้นตอนการปรุงอาหาร และยังได้ฟังและพูดคุยถึงตำนานเกี่ยวกับที่มาของอาหารจานนี้ และได้สัมภาษณ์ครอบครัวของตนเองเพื่อรวบรวมเรื่องราวและสุภาษิตต่าง ๆ

การเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษาและประวัติศาสตร์ด้วยมรดกที่มีชีวิต

ด้วยการใช้มรดกที่มีชีวิตในวิชาสังคมศึกษา นักเรียนจะได้

- วิเคราะห์และเปรียบเทียบบริบททางประวัติศาสตร์ สังคม และการเมืองของมรดกที่มีชีวิตในอดีตและปัจจุบัน
- เรียนรู้ว่าชุมชนเฉลิมฉลองเทศกาลอย่างไรและทำไมจึงมีการเฉลิมฉลอง
- ครุ่นคิดพิจารณาเกี่ยวกับวิวัฒนาการของบทบาททางเพศและโครงสร้างทางสังคมผ่านการถือปฏิบัติหนึ่ง ๆ
- ฝึกการสัมภาษณ์สมาชิกในครอบครัวและชุมชน

เรียนรู้ประวัติศาสตร์ผ่านศิลปะการแสดง (สาธารณรัฐเกาหลี)

ในเกาหลี นักเรียนจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับศิลปะการแสดงรูปแบบหนึ่งที่เรียกว่านัมซาดังโนริ ในอดีต จะมีคณะละครท่องเที่ยวไปตามพื้นที่ชนบทเพื่อสร้างความบันเทิงให้กับผู้คนด้วยศิลปะการแสดงนี้ นอกจากการแสดงกายกรรมแล้ว ก็มีการแสดงละครสวมหน้ากากและการแสดงหุ่นกระบอกที่มีการเสียดสีและการวิพากษ์วิจารณ์สภาพสังคมด้วย ในชั้นเรียนวิชาประวัติศาสตร์และสังคมศึกษา นักเรียนได้เรียนรู้ว่าผู้คนเคยใช้ชีวิตอย่างไรในสมัยราชวงศ์โชซอน พวกเขาได้ค้นคว้าว่าทำไมนัมซาดัง โนริ ถึงได้รับความนิยมในเวลานั้น และเปรียบเทียบสิ่งที่พวกเขาค้นพบเกี่ยวกับประเด็นในอดีตกับประเด็นทางสังคมร่วมสมัย

พัฒนาทักษะทางสังคมด้วยมรดกที่มีชีวิต

การใช้มรดกที่มีชีวิตในชั้นเรียนช่วยพัฒนาทักษะทางสังคม เช่น การทำงานเป็นกลุ่ม การสื่อสารในทีม และทักษะการสัมภาษณ์ และยังช่วยให้นักเรียนได้รับความรู้และทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT) อีกด้วย

การเล่าเรื่องดิจิทัลในประเทศไทย

ในประเทศไทย นักเรียนใช้มรดกที่มีชีวิต (สูตรอาหารท้องถิ่น) ในการเรียนรู้เกี่ยวกับเทคนิคการเล่าเรื่องแบบดิจิทัล พวกเขารวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับอาหารประเภทต่าง ๆ ที่มีในจังหวัดของตน และผลิตสื่อโซเชียลเกี่ยวกับอาหารเหล่านั้น และโพสต์ลงบนโซเชียลมีเดีย พร้อมด้วยพิกัด GPS ในแผนที่ ครูและนักเรียนยังได้ทำ e-book ที่มีสูตรอาหารท้องถิ่นด้วย

ปกติแล้ว การเรียนรู้ด้วยมรดกที่มีชีวิตก็มีการเรียนรู้**เกี่ยวกับ**มรดกที่มีชีวิตอยู่ในระดับหนึ่งด้วย ดังนั้น จึงทำให้สร้างความตระหนักถึงความสำคัญของการส่งเสริมและรักษามรดกที่มีชีวิต และทำให้เกิดการส่งผ่านมรดกต่อ ๆ ไป

นอกจากนี้ แนวทางที่คล้ายคลึงกันกับการเรียนรู้ด้วยมรดกที่จับต้องได้ (เช่น การใช้สถาปัตยกรรมท้องถิ่นในการเรียนวิชาภูมิศาสตร์หรือวัสดุก่อสร้างในท้องถิ่นในการเรียนวิชาเคมี) ดังข้างต้น ก็สามารถนำไปใช้กับการเรียนรู้เกี่ยวกับมรดกที่จับต้องได้ด้วย (เช่น การสำรวจประวัติศาสตร์ ลักษณะเด่น คุณค่าทางสังคม และเศรษฐกิจของอนุสาวรีย์หนึ่ง ๆ)

2.4 ประโยชน์ของการเรียนการสอนเกี่ยวกับและด้วยมรดกที่มีชีวิต

การบูรณาการมรดกที่มีชีวิตเข้ากับกิจกรรมการศึกษาของโรงเรียนมีประโยชน์หลายประการด้วยกัน คำบอกเล่ายืนยันและเรื่องราวที่น่าเสนอในชุดคู่มือนี้แสดงให้เห็นถึงประโยชน์มากมายที่มรดกที่มีชีวิตมีต่อการศึกษา ประโยชน์ระยะยาวและระยะสั้นบางประการมีดังต่อไปนี้

ช่วยส่งเสริมและรักษามรดกที่มีชีวิต

การบูรณาการมรดกที่มีชีวิตเข้าไปในการศึกษาทำให้มั่นใจได้ว่าการปฏิบัติ ความรู้ หรือทักษะหนึ่ง ๆ จะยังคงสืบทอดต่อไปยังคนรุ่นต่อไปในอนาคต การเปิดให้นักเรียนได้สัมผัสกับมรดกที่มีชีวิตในโรงเรียนหรือที่อื่น ๆ เป็นวิธีที่ง่ายที่สุดในการสร้างความตระหนักในหมู่เยาวชนเกี่ยวกับความสำคัญของมรดกที่มีชีวิต ความตระหนักมักจะกระตุ้นให้ครูและนักเรียนชวนขยายเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้และแสวงหาโอกาสที่จะได้ลงมือปฏิบัติมากขึ้น และยังสามารถกระตุ้นให้เยาวชนแบ่งปันความรู้และประสบการณ์กับผู้อื่นในที่สุดแล้ว การศึกษาให้พลังอำนาจแก่นักเรียนและครูในการเป็นผู้มีบทบาทในการส่งเสริมและรักษามรดก

“

ฉันได้เรียนรู้มากมายเกี่ยวกับครอบครัวของฉัน โดยปกติที่โรงเรียนคุณจะได้รับความรู้แบบเดิม ๆ ไม่ใช่ความรู้เกี่ยวกับครอบครัวของคุณ! ความรู้ที่มีความสำคัญมากสำหรับฉันเป็นการส่วนตัว

นักเรียน ม. 3

โรงเรียนโดสตาร์อินเตอร์เนชันแนล-ไลซุม
ประเทศคาซัคสถาน

”

การพัฒนาปรับปรุงผลลัพธ์การเรียนรู้ และคุณภาพการศึกษา

การเรียนการสอนเกี่ยวกับและด้วยมรดกที่มีชีวิตในโรงเรียน ช่วยทำให้การศึกษามีความเกี่ยวข้องกับชีวิตและน่าสนใจสำหรับผู้เรียน เนื่องจากเป็นการเชื่อมโยงความรู้เชิงทฤษฎีกับสถานการณ์ในชีวิตจริง นอกจากนี้ เมื่อบทเรียนถูกออกแบบมาให้เกี่ยวข้องกับมรดกที่มีชีวิต แม้มุมมองทฤษฎีก็ได้รับการเสริมด้วยตัวอย่างในชีวิตจริง

ด้วยการผนวกเรื่องมรดกวัฒนธรรมท้องถิ่นบางประการ เข้ากับกิจกรรมของโรงเรียน ครูได้สร้างความเชื่อมโยงระหว่างโรงเรียนกับชีวิตในชุมชน และกระตุ้นให้นักเรียนค้นพบว่าการเรียนรู้ทุกรูปแบบมีส่วนช่วยในการสร้างพวกเขาให้เป็นผู้ใหญ่และเป็นพลเมือง ด้วยการเชื่อมโยงระหว่างโรงเรียนกับชีวิตที่บ้าน นักเรียนจะได้มีโอกาสแบ่งปันประสบการณ์ในชั้นเรียน หรือนำการเรียนรู้ที่ได้รับใหม่มาประยุกต์ใช้ที่บ้าน

เมื่อบทเรียนใช้ความรู้หรือการปฏิบัติในท้องถิ่น นักเรียนจะคุ้นเคยกับบางเรื่องอยู่แล้วและสามารถเชื่อมโยงกับหัวข้อของบทเรียนได้ง่ายขึ้น นักเรียนจึงมองว่าการเรียนรู้ในโรงเรียนมีประโยชน์มากขึ้น และมีความเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของตัวเองมากขึ้น นักเรียนที่มีส่วนร่วมในบทเรียนก็มีแนวโน้มมากขึ้นที่จะมีแรงจูงใจที่จะเรียนรู้ แลกเปลี่ยนกับครูและเพื่อนร่วมชั้น และบรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ที่ดีที่สุด

นอกจากนี้ การสอนด้วยมรดกที่มีชีวิตมักเป็นการสอนเชิงรุก ซึ่งส่งเสริมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมและใช้ปัญหาเป็นฐาน นักเรียนเรียนรู้อย่างมีการลงมือปฏิบัติมากขึ้น พวกเขาจะได้สำรวจการประยุกต์ใช้งานจริง และเรียนรู้จากการลองผิดลองถูก แนวทางนี้สามารถทำให้เกิดการพัฒนาปรับปรุงผลลัพธ์การเรียนรู้ในระยะยาวได้

“

มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม (ICH) เป็นเรื่องใหม่สำหรับทุกคน สำหรับเรา และสำหรับนักเรียน แน่นอนว่าการแนะนำมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมาใช้ในวงวิชาการได้จุดประกายให้เกิดวิธีการคิดเชิงวิพากษ์แบบใหม่ ๆ และในทางปฏิบัติมากขึ้น มันทำให้เราตั้งคำถามกับวิธีการสอนแบบเก่าในวิชาคณิตศาสตร์ เนื่องจากเราสามารถสอนสิ่งเดียวกันด้วยวิธีที่สนุกกว่าหรือแบบมีส่วนร่วมมากขึ้น และใช้การสอนด้วยตัวอย่างที่เราเห็นในชีวิตประจำวันของเรา

สาบิตรี มหาจัน ครูคณิตศาสตร์ โรงเรียนมัธยมมังคัล ประเทศเนปาล

”

เรียนคณิตศาสตร์ด้วยนิทานพื้นบ้าน (ปากีสถาน)

เพื่ออธิบายแนวคิดทางคณิตศาสตร์ว่าด้วยการยูเนียน (union) อินเตอร์เซกชัน (intersection) และผลต่างของเซต (sets) ครูเริ่มบทเรียนด้วยการเล่านิทานพื้นบ้านที่มีชื่อเสียง จากนั้น นักเรียนจะถูกแบ่งออกเป็นสองเซต แต่ละเซตอยู่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งในสองตัวละครหลักของเรื่อง นักเรียนลองเขียนการยูเนียน (การมีทั้งสองกลุ่ม) และอินเตอร์เซกชัน (ตัวละครของทั้งสองกลุ่ม) ลงในแผนภาพเวนน์ (Venn diagram) จากนั้นก็สำรวจแนวคิดเหล่านี้ต่อไปด้วยอนุกรมจำนวนเชิงนามธรรม

ฉันได้เรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่าง ฉันจะจำสิ่งนี้ได้ ในภายหลังในชีวิตของฉัน ฉันเข้าใจวิธีที่คนในอดีตใช้ตรีโกณมิติด้วย ฉันเรียนรู้การทำบ้านโดเป็นอย่างดี ฉันอยากให้วิชาอื่น ๆ ใช้วิธีการแบบนี้ด้วยเพื่อให้เราเข้าใจได้ง่าย ฉันรู้ว่าสิ่งนี้จะปรับปรุงการเรียนรู้และชีวิตประจำวัน ทุกคนจะสามารถพัฒนาได้

นักเรียนท่านหนึ่งจากโครงการนำร่อง ประเทศเนปาล

ด้วยการทำให้ผลลัพธ์การเรียนรู้ดีขึ้น การสอนและการเรียนรู้ด้วยมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมีส่วนช่วยในการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน 4 (SDG 4) คือ สร้างหลักประกันว่าทุกคนมีการศึกษาที่มีคุณภาพอย่างทั่วถึงและเท่าเทียม และสนับสนุนโอกาสในการเรียนรู้ตลอดชีวิต

สร้างเสริมพลังอำนาจให้แก่นักเรียน

สิ่งที่สำคัญคือเราต้องเข้าใจตนเองและตำแหน่งแห่งที่ของตนในสังคม ด้วยการที่มรดกที่มีชีวิตเป็นตัวกำหนดว่าเราเป็นใคร เราให้ค่ากับอะไร เรามองโลกอย่างไร และเรากระทำอย่างไร การเรียนรู้ด้วยมรดกที่มีชีวิตช่วยให้เยาวชนได้สำรวจอัตลักษณ์ของตน แม้กระทั่งในสภาพแวดล้อมที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม การบูรณาการมรดกที่มีชีวิตในการศึกษาจะเชื่อมโยงนักเรียนกับอดีตและปัจจุบันของพวกเขา เชื่อมกันและกัน และเชื่อมสู่โลกกว้าง และสามารถเสริมสร้างการเคารพในตนเองและสำนึกของการเป็นส่วนหนึ่งของหมู่เหล่า จึงมีส่วนช่วยในการสร้างสังคมที่กลมเกลียวและโลกที่สงบสุข

การบูรณาการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในการศึกษายังช่วยให้เยาวชนสร้างทักษะทางสังคมและอารมณ์ และโลกทัศน์และนิสัยเชิงบวก นอกจากนี้ การสอนและการเรียนรู้ด้วยมรดกที่มีชีวิตในโรงเรียนยังช่วยให้เด็กได้เรียนรู้ทักษะศตวรรษที่ 21 ต่าง ๆ เช่น การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น การคิดเชิงวิพากษ์ และการทำงานร่วมกัน ในลักษณะที่ยึดโยงกับบริบทในท้องถิ่นและเชื่อมโยงกับอัตลักษณ์ของตนอย่างใกล้ชิด

การสอนและการเรียนรู้ด้วยมรดกที่มีชีวิต ยังส่งเสริมการเรียนรู้ระหว่างหมู่เพื่อน (peer-to-peer) โดยนักเรียนสามารถแบ่งปันความรู้เกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตกับเพื่อนร่วมชั้น

ปลูกฝังความร่วมมือและความคิดสร้างสรรค์ในหมู่ครู

เมื่อครูผนววมรดกที่มีชีวิตเข้าไปในการเรียนการสอน พวกเขาจำเป็นต้องร่วมมือกับครูคนอื่น ๆ และกับวิทยากรภายนอก และมองหาแหล่งสร้างแรงบันดาลใจและข้อมูลต่าง ๆ เพื่อเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องหนึ่ง ๆ และพัฒนาบทเรียนที่สอดคล้องกับบริบทและเชื่อมโยงกัน หรือโครงการเฉพาะเรื่อง นอกจากนี้ แนวทางนี้ก็ยิ่งมักต้องมีการหาวิธีการสอนที่เป็นนวัตกรรมด้วยกระบวนการเช่นนี้ ครูก็ได้ขยายเครือข่ายและมีความรู้ความชำนาญและความคิดสร้างสรรค์มากขึ้น

“

นักเรียนควรที่จะได้มีโอกาสใหม่ ๆ ที่ต่างไปจากเดิมในการมีส่วนร่วม มีนักเรียนคนหนึ่งที่ปกติแล้วเรียนอ่อน มาเอาการเอางานอย่างมากในการแสดงมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของเขาในชั้นเรียน และตอนนี้เขาก็มีส่วนร่วมอย่างแข็งขัน

พบิตรา จักรา ครูโรงเรียนมัธยมชานาเสาะ ประเทศเนปาล

”

ร่วมมือในโครงการข้ามสาขาวิชา ในหัวข้อเรื่องน้ำ (มองโกเลีย)

ครูวิชาภูมิศาสตร์ เทคโนโลยี เคมี ฟิสิกส์ และชีววิทยาทำงานร่วมกันในการดำเนินโครงการสหวิชาที่มีชื่อว่า “บทเรียนในธรรมชาติ” โครงการนี้มีการบูรณาการมรดกด้านสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับน้ำเข้าไปในแต่ละวิชานักเรียนศึกษาเรื่องปริมาณน้ำในแหล่งน้ำที่ลดลง และกิจกรรมของมนุษย์ที่นำไปสู่การแปรสภาพเป็นทะเลทราย และเรียนรู้เกี่ยวกับพิธีกรรมเพื่อขอขมาแม่น้ำและพิธีกรรมการบูชาภูเขาและทางน้ำในท้องถิ่น

การใช้มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียนไม่เพียงแต่เพิ่มความสนใจของนักเรียนในกระบวนการเรียนรู้และปรับปรุงคุณภาพการศึกษาเท่านั้น แต่ยังขยายการรับรู้ของครูและเปิดโอกาสให้ครูได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์และเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

เอเลนา กลาวเบนทซ์ ครู ประเทศคีร์กีซสถาน

ส่งเสริมความหลากหลาย บ่มเพาะการนับรวม คนทุกกลุ่ม ความอดทนอดกลั้น และการเสวนา ระหว่างวัฒนธรรม

การสอนและการเรียนรู้ด้วยมรดกที่มีชีวิตช่วยส่งเสริมการเห็นคุณค่าของความหลากหลายทางวัฒนธรรมและการเป็นพลเมืองโลก มรดกที่มีชีวิตสะท้อนให้เห็นถึงค่านิยมและบรรทัดฐานของคนหลายกลุ่ม ความหลากหลายปรากฏให้เห็นได้จากพื้นเพทางสังคม วัฒนธรรม ศาสนา รวมถึงเพศและอายุของผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกแต่ละคนด้วย

ครูสามารถนำเสนอมรดกที่มีชีวิตของชุมชนต่าง ๆ ในบทเรียนของตนได้ เพื่อส่งเสริมการแลกเปลี่ยนที่สร้างสรรค์และความเข้าใจซึ่งกันและกันของนักเรียน ครูสามารถสนับสนุนให้นักเรียนแลกเปลี่ยนและเปรียบเทียบข้อมูลเกี่ยวกับวิถีปฏิบัติของแต่ละคน โรงเรียนอาจจัดกิจกรรมที่นำเสนอวิถีปฏิบัติต่าง ๆ ของนักเรียน แนวทางดังกล่าวช่วยส่งเสริมการเรียนรู้แบบทุกคนมีส่วนร่วมและมีคุณค่าอย่างยิ่งในสภาพแวดล้อมของโรงเรียนที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม

สร้าง والترหนักเกี่ยวกับความหลากหลาย ทางวัฒนธรรม (ปากีสถาน)

ในวิทยาลัยแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่บริเวณเชิงเขา มีบทเรียนวิชาสังคมศึกษาเกี่ยวกับการปักผ้าและเสื้อผ้าของชนเผ่าเพื่อแสดงถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมของภูมิภาคนี้ ในบทเรียนดังกล่าว นักเรียนได้ศึกษาเสื้อผ้าพื้นเมืองประเภทต่าง ๆ ในภูมิภาค พิจารณาตัวอย่างงานปักและอธิบายถึงลักษณะที่ต่างกันของเสื้อผ้าของผู้ชายและผู้หญิงและการใช้งานที่หลากหลาย พวกเขายังสวมเสื้อผ้าของชนเผ่าของตนเองมาโรงเรียนและอธิบายลักษณะพิเศษ ความหมาย และคุณค่าของชุดแต่ละแบบ กิจกรรมนี้ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและความเข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างนักเรียน

“

ผมจะย้ายไปอยู่ประเทศเกาหลีเร็ว ๆ นี้ และผมคิดว่าต้องเรียนรู้เกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของคีร์กีซมากขึ้น เพื่อที่จะได้สามารถอธิบายให้นักเรียนคนอื่น ๆ ในเกาหลีฟังถึงประเพณีและการปฏิบัติต่าง ๆ ของเรา ซึ่งสะท้อนถึงมรดกทางวัฒนธรรมอันรุ่มรวยของประเทศผม

โทราอิม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
ประเทศคีร์กีซสถาน

”

บ่มเพาะความเท่าเทียมทางเพศ

วิถีปฏิบัติ บรรทัดฐาน และค่านิยมทางวัฒนธรรมสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา ดังนั้นการสอนด้วยมรดกที่มีชีวิตโดยการสำรวจอคติทางเพศที่อาจมีในวิถีปฏิบัติในท้องถิ่น จึงอาจกลายเป็นวิธีการส่งเสริมความเท่าเทียมทางเพศในโรงเรียนและเสริมสร้างบทบาททางเพศในเชิงบวกได้ กิจกรรมของโรงเรียนดังกล่าวยังสามารถชี้ให้เห็นได้อีกด้วยว่าวิถีปฏิบัติทางวัฒนธรรมหนึ่ง ๆ ได้พัฒนาคลี่คลายไปมากน้อยเพียงใด ยกตัวอย่างเช่น ในคีร์กีซสถาน ผู้หญิงได้มีความเชี่ยวชาญในงานฝีมือที่เมื่อก่อนเคยเป็นงานของผู้ชายเป็นส่วนใหญ่ เช่น งานทำเครื่องเงิน นอกจากนี้ ครูอาจส่งเสริมให้เด็กหญิงและเด็กชายร่วมมือกันอย่างเป็นกลางทางเพศในโครงการที่เกี่ยวข้องกับมรดกที่มีชีวิต แม้ว่าวิถีปฏิบัติที่กำลังศึกษาอาจมีการแบ่งแยกบทบาททางเพศอย่างมากในชุมชนก็ตาม

ส่งเสริมความเท่าเทียมทางเพศในบทเรียนที่ใช้มรดกที่มีชีวิต (เนปาล)

ในเนปาล ครูตระหนักว่าการปฏิบัติตามมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมบางอย่างสัมพันธ์กับบทบาททางเพศอย่างเคร่งครัดในชุมชน ตัวอย่างเช่น เพลงบางเพลงให้ผู้หญิงร้องเป็นส่วนใหญ่ งานบางอย่างถูกกำหนดให้เป็นของผู้ชาย และบางพิธีกรรมกำหนดให้ผู้หญิงต้องบูชารูปเคารพที่เป็นเพศชาย แต่ถึงแม้จะมีการแบ่งแยกบทบาทตามเพศเช่นนี้ ครูก็แจกจ่ายงานในลักษณะที่เป็นกลางทางเพศ นักเรียนเต็มใจที่จะลองมีประสบการณ์ใหม่ ๆ การเรียนรู้และทำงานร่วมกันเพื่อบรรลุเป้าหมายร่วมกันช่วยให้พวกเขาก้าวข้ามอคติที่มีอยู่ในวิถีปฏิบัติที่ว่ามา

เสริมสร้างการสานเสวนาภายในชุมชนและระหว่างคนต่างรุ่น

การบูรณาการมรดกที่มีชีวิตในการศึกษาในระบบสามารถส่งเสริมการแลกเปลี่ยนระหว่างโรงเรียนกับชุมชนโดยรอบและระหว่างคนรุ่นต่าง ๆ ได้ ด้วยกิจกรรมดังกล่าว นักเรียนมีโอกาสสร้างสายสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นยิ่งขึ้นกับครอบครัวและชุมชนของตน การนำสมาชิกในชุมชนและผู้ปกครองเข้าร่วมในกระบวนการศึกษาสามารถทำให้การเรียนรู้มีความเกี่ยวข้องกับชีวิตและสนุกสนานมากขึ้น

สัมภาษณ์พ่อค้าในพื้นที่ (ปากีสถาน)

ในวิชาสังคมศึกษา นักเรียนมีการบ้านที่ให้ระบุสมาชิกในชุมชนที่ประกอบอาชีพแบบดั้งเดิม เช่น ช่างไม้ ช่างตีเหล็ก ช่างก่ออิฐ ช่างทอ และช่างหิน นักเรียนสัมภาษณ์คนเหล่านั้นเพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตและการทำงานของพวกเขา (เช่น พวกเขาเรียนรู้งานอย่างไร มีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาหรือไม่ และความสำคัญของงานของพวกเขาในชุมชน) และยังระบุและวาดภาพเครื่องมือที่ใช้ในแต่ละอาชีพ กิจกรรมเช่นนี้ช่วยให้นักเรียนเข้าใจและเห็นคุณค่าของอาชีพที่หลากหลายในชุมชนได้ดียิ่งขึ้น

“

ปู่ของเพื่อนฉันเชี่ยวชาญด้านการทำเครื่องดนตรี ฉันต้องไปเรียนรู้จากเขาอย่างแน่นอน

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนอับดุลลา โรชีบาเกียฟ จิเมนเซียม
หมายเลข 153 ประเทศคาซัคสถาน

”

สำรวจวิธีแก้ปัญหาในห้องถิ่น เพื่อแก้ไขปัญหาล้างแวมของโลก

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ชุมชนมีการสะสมความรู้และวิถีปฏิบัติมากมายเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติ ในท้องถิ่นของตน การสอนด้วยมรดกที่มีชีวิตสามารถช่วยสร้างความตระหนักเกี่ยวกับมรดกทางธรรมชาติและการส่งเสริมและรักษามรดกนี้ได้ ในบริบทของโรงเรียน นักเรียนจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับวิธีการแบบท้องถิ่นและดั้งเดิมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน การป้องกันการกัดเซาะและภัยพิบัติทางธรรมชาติ การคุ้มครองความหลากหลายทางชีวภาพ และการสร้างความยืดหยุ่นปรับตัว (เช่น เทคนิคการอนุรักษ์น้ำในท้องถิ่น) ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีป้องกันความเสียหายที่จะเกิดต่อมรดกทางธรรมชาติในท้องถิ่น ที่จะส่งผลต่อมรดกทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง และกลายเป็นพลเมืองโลก

ฉันได้เรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมท้องถิ่นของฉันผ่านบทเรียนภาคปฏิบัติ ตอนนี้นักเรียนรู้วิธีใช้วัสดุธรรมชาติในพิธีดั้งเดิมของเราแล้ว แทนที่จะใช้วัสดุสังเคราะห์

นักเรียนท่านหนึ่งจากโครงการนำร่องในประเทศไทย

การสำรวจที่แสดงให้เห็นถึงประโยชน์ของการปรับเนื้อหาเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตให้เข้ากับท้องถิ่น (สาธารณรัฐเกาหลี)

ครูแบ่งชั้นเรียนวิชาสังคมศึกษาในบทเรียนเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมและ ‘เรื่องราวของบ้านเรา’ ออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งศึกษาเนื้อหาในหนังสือเรียนทั่วไป ส่วนอีกกลุ่มศึกษา ‘เยนเด็งโฮ’ (เทศกาลโคมไฟ) ซึ่งจัดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกับชั้นเรียน ในเทศกาลนี้ ผู้คนจะจุดเทียนนอกบ้านและเข้าร่วมในพิธีทางพุทธศาสนา ขบวนแห่ และกิจกรรมทางวัฒนธรรมต่าง ๆ ในการศึกษา มรดกทางวัฒนธรรมในภูมิภาค นักเรียนในกลุ่มที่สองได้ช่วยกันคิดหาวิธีการคุ้มครองมรดกที่เกี่ยวข้องกับ ‘เยนเด็งโฮ’ ได้สร้างโคมไฟและคิดคำเชิญชวนให้มาร่วมเทศกาล ในขณะที่ทั้งสองกลุ่มต่างมีทัศนคติที่ดีต่อวัฒนธรรม นักเรียนร้อยละ 87 ในกลุ่มที่สองสามารถอธิบายความหมายของเทศกาลได้ เทียบกับร้อยละ 21 ของอีกกลุ่มหนึ่ง และร้อยละ 85 ของกลุ่มที่สองเริ่มให้ความสนใจในการส่งเสริมและรักษามรดกท้องถิ่นของตนมากขึ้น ซึ่งมากกว่าอีกกลุ่มถึงสองเท่า การทดลองนี้มีกลุ่มตัวอย่างของนักเรียนเพียงกลุ่มเล็ก ๆ เท่านั้น แต่ก็แสดงให้เห็นชัดเจนว่าเนื้อหาที่มีการปรับแต่งให้สอดคล้องกับพื้นที่นั้นส่งเสริมความรู้มากขึ้น ตลอดจนมีความกระตือรือร้นมากขึ้นในการส่งเสริมและรักษาวัฒนธรรมท้องถิ่น

ใช้มรดกที่จับต้องได้เป็นจุดเริ่มต้นในการปูพื้นให้บริบท

การอ้างอิงถึงสถานที่ทางวัฒนธรรม อนุสาวรีย์ และวัตถุสิ่งของในท้องถิ่นในบทเรียน เป็นการปูพื้นให้บริบทสำหรับการเรียนรู้ ทำให้มีความเกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียนมากขึ้น และพัฒนาปรับปรุงผลลัพธ์การเรียนรู้ นอกจากนี้ นักเรียนและสมาชิกในครอบครัวที่คุ้นเคยกับมรดกท้องถิ่นสามารถแบ่งปันความรู้และประสบการณ์กับนักเรียนคนอื่น ๆ การใช้มรดกที่จับต้องได้ในการเรียนการสอนยังสามารถสร้างแรงบันดาลใจให้เกิดการเรียนรู้เฉพาะเรื่องแบบสหสาขาวิชาและเกิดการอภิปรายเกี่ยวกับประเด็นด้านสิ่งแวดล้อมและสังคม

ข้อคิดสำคัญ

- โรงเรียนสามารถสอนเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิต (มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมคือตัวเนื้อหา) และด้วยมรดกที่มีชีวิต (มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเป็นเครื่องมือการสอน)
- การนำมรดกที่มีชีวิตมาสู่ห้องเรียนมีส่วนช่วยในการส่งเสริมและรักษามรดกที่มีชีวิต
- แนวทางนี้ช่วยลดช่องว่างระหว่างสิ่งที่เรียนรู้ที่โรงเรียนกับสิ่งที่เรียนรู้ในชุมชน ทำให้การเรียนรู้มีความเกี่ยวข้องกับชีวิตมากขึ้น แนวทางนี้รวมเอาวิธีการสอนและเนื้อหาที่มีคุณภาพสูง จึงเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน ครู และชุมชน และมีส่วนช่วยให้บรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อที่ 4

นํามรดกที่มีชีวิต

มาสู่ห้องเรียนในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก

ชุดคู่มือ

เล่มที่

3

การจัดให้สอดคล้อง
กับประเด็นสำคัญ
ทางการศึกษา

ชุดคู่มือนี้ มีจุดมุ่งสนับสนุนครู ผู้บริหารสถานศึกษา และชุมชน ในการบูรณาการมรดกที่มีชีวิตในท้องถิ่นในกิจกรรมการเรียนการสอนของโรงเรียน เพื่อให้การเรียนรู้นั้นสอดคล้องและมีความหมายกับการใช้ชีวิตของนักเรียนมากยิ่งขึ้น กระตุ้นการมีส่วนร่วมของนักเรียน และนำไปสู่การสืบทอดและรักษามรดกทางวัฒนธรรมของชุมชนต่อไป

ชุดคู่มือนี้ประกอบด้วยคู่มือ 9 เล่ม ได้แก่

เล่มที่ 1
มรดกที่มีชีวิตคืออะไร	เล่มที่ 2
ทำไมจึงต้องสอนด้วยมรดกที่มีชีวิต	เล่มที่ 3
การจัดให้สอดคล้องกับประเด็นสำคัญทางการศึกษา
เล่มที่ 4
แนวทาง 6 ขั้นตอนสำหรับครู	เล่มที่ 5
บทบาทของผู้ปกครองและสมาชิกในชุมชน	เล่มที่ 6
บทบาทของผู้บริหารโรงเรียน
เล่มที่ 7
บทบาทของผู้กำหนดนโยบาย	เล่มที่ 8
เครื่องมือและทรัพยากร	เล่มที่ 9
เรื่องราวของครู

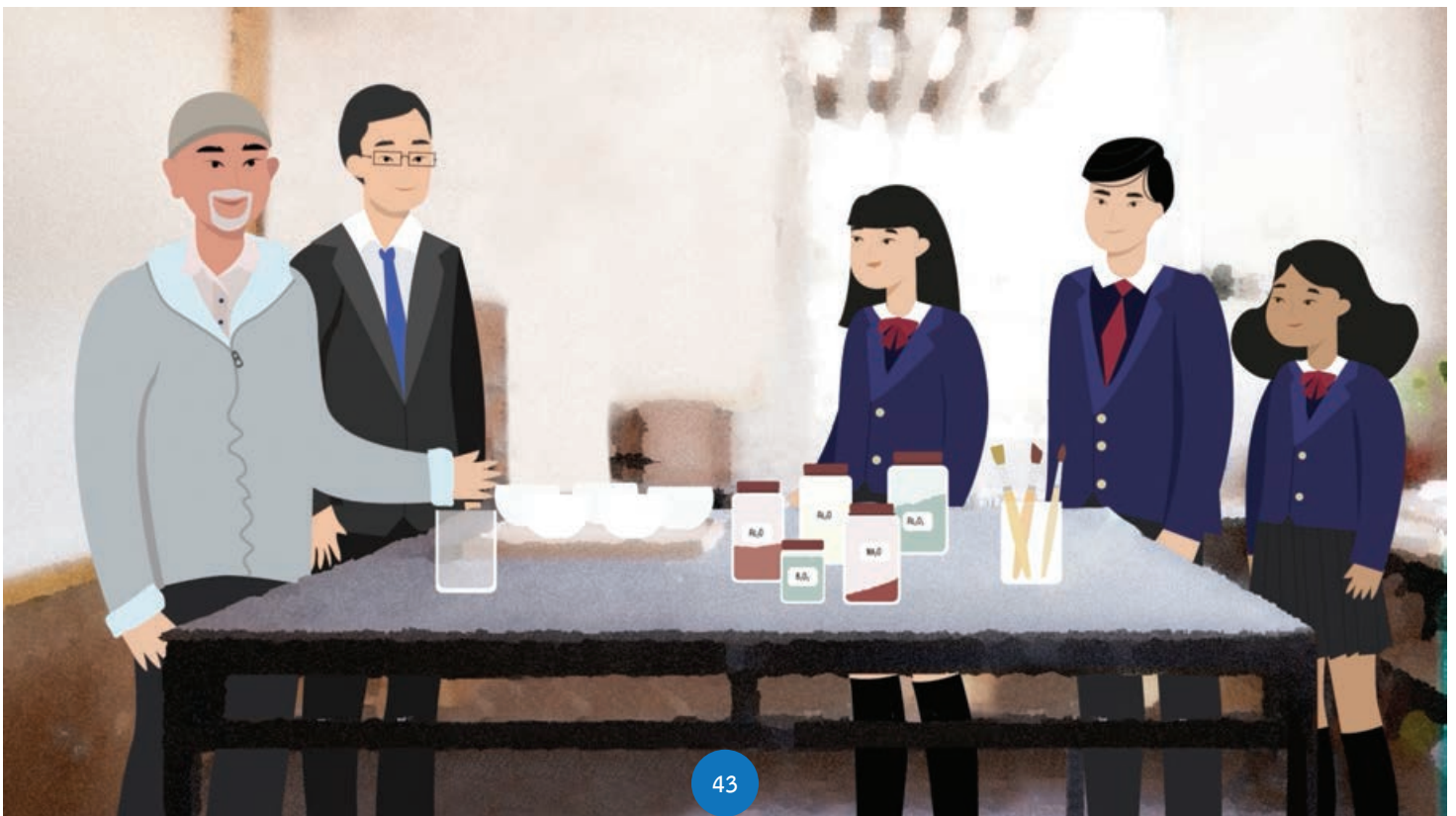
เล่มที่
3

การจัดให้สอดคล้องกับ ประเด็นสำคัญทางการ ศึกษา

คู่มือเล่มนี้อธิบายว่าการสอนด้วยมรดกที่มีชีวิต พลเมืองโลกศึกษา (GCED) และประเด็นสำคัญทางการศึกษาอื่น ๆ เช่น การศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (ESD) การเรียนรู้ด้านสังคมและอารมณ์ (SEL) และการศึกษาที่ใช้ภาษาแม่เป็นฐาน (MTBE) สามารถเสริมซึ่งกันและกันได้อย่างไรเพื่อให้คุณภาพการศึกษาดีขึ้น

คู่มือเล่มนี้มีเนื้อหาสี่ส่วน

- ▶ การสอนและการเรียนรู้ด้วยมรดกที่มีชีวิตเพื่อส่งเสริมการเป็นพลเมืองโลก
- ▶ การสอนและการเรียนรู้ด้วยมรดกที่มีชีวิตเพื่อส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืน
- ▶ การสอนและการเรียนรู้ด้วยมรดกที่มีชีวิตและการเรียนรู้ด้านสังคมและอารมณ์ (SEL)
- ▶ การสอนและการเรียนรู้ด้วยมรดกที่มีชีวิตและการศึกษาที่ใช้ภาษาแม่เป็นฐาน (MTBE)

3.1 การสอนและการเรียนรู้ด้วยมรดกที่มีชีวิตเพื่อส่งเสริมความเป็นพลเมืองโลก

โลกาภิวัตน์และการเชื่อมโยงถึงกันคือสภาพเป็นความจริงในสังคมของเราในปัจจุบันที่นำมาซึ่งทั้งประโยชน์และความท้าทาย ปฏิสัมพันธ์และการแลกเปลี่ยนทางกายภาพและเสมือนจริงมีศักยภาพที่จะเสริมสร้างเราในหลาย ๆ ด้าน (เศรษฐกิจ สังคม อารมณ์ วัฒนธรรม ฯลฯ) แต่ในขณะที่เดียวกันก็สามารถทำให้เกิดการแข่งขัน ความตึงเครียด และความขัดแย้งที่เพิ่มขึ้นได้ ในบริบทเช่นนี้ จึงจำเป็นต้องมีการเรียนรู้ที่จะรักษาสังคมที่สงบสุขและร่วมไม้ร่วมมือกัน

พลเมืองโลกศึกษา

พลเมืองโลกศึกษา (Global Citizenship Education - GCED) เป็นแนวทางการศึกษาเพื่อการแปลงเปลี่ยนที่มุ่งให้ความรู้แก่ผู้คน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชนคนรุ่นใหม่ให้กลายเป็นพลเมืองโลก โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างความรู้ ทักษะ ค่านิยม และทัศนคติที่จำเป็นเพื่อจะได้มีส่วนร่วมในโลกที่รวมผู้คนทุกกลุ่ม มีความยุติธรรม และสันติมากขึ้น สรุปคือพลเมืองโลกศึกษาจะช่วยให้เราเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกันได้

ในฐานะพลเมืองโลก:

- เราตระหนักถึงความซับซ้อนและการพึ่งพาอาศัยกันในโลกทุกวันนี้
- เรา รู้สึกว่าเราเป็นส่วนหนึ่งของมนุษยชาติร่วมกันและแสดงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
- เราเคารพความหลากหลาย
- เราพยายามเป็นผู้เปลี่ยนแปลงเชิงบวก

หลักการสอนที่สำคัญของพลเมืองโลกศึกษา

พลเมืองโลกศึกษาส่งเสริมแนวทางการสอนที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและเป็นองค์รวม ดังนั้นจึงต้องมีการสอนที่มีพลวัตและสร้างสรรค์

การศึกษาแบบนี้ส่งเสริมหลักการสอน 6 ประการ คือ:

- การเสวนาและการมีส่วนร่วม
- แนวทางแบบองค์รวมและสหสาขาวิชา
- แนวทางหลากหลายรูปแบบ
- การสร้างคุณค่า
- ทักษะการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหา
- เนื้อหาที่มีความเกี่ยวข้องกับชีวิตและนำไปใช้ได้ทั้งในระดับท้องถิ่นและทั่วโลก

— || —

การศึกษาเพื่อความเป็นพลเมืองโลก
ส่งเสริมแนวทางการสอน
ที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง
และเป็นองค์รวม
ดังนั้นจึงต้องมีการสอนที่มีพลวัต
และสร้างสรรค์

— || —

การเสวนาและการมีส่วนร่วม: เพื่อให้ได้ประโยชน์จากพลเมืองโลกศึกษาอย่างเต็มที่ ขอแนะนำให้สร้างสภาพแวดล้อมที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางที่ผู้เรียนและครูสามารถอภิปรายประเด็นต่าง ๆ ร่วมสร้างความรู้ และเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ร่วมกันได้ การนำมรดกที่มีชีวิตมาสู่ห้องเรียนสามารถช่วยสร้างสภาพแวดล้อมนี้ได้ ตัวอย่างเช่น นักเรียนสามารถแลกเปลี่ยนประสบการณ์ส่วนตัวเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิต เช่น มีการปฏิบัติอย่างไร เห็นคุณค่าของสิ่งนั้นในระดับใดและเพราะเหตุใด ความหมายของสิ่งที่ถือปฏิบัติกันมาแต่บรรพบุรุษในปัจจุบันนี้คืออะไร และจะส่งเสริมและรักษาไว้ได้อย่างไร ด้วยกระบวนการนี้ พวกเขาจะได้เรียนรู้และครุ่นคิดพิจารณามุมมองของเพื่อนร่วมชั้น

แนวทางแบบองค์รวมและเป็นสหสาขาวิชา: พลเมืองโลกศึกษามีเป้าหมายเพื่อเสริมสร้างความตระหนักของผู้เรียนถึงแง่มุมและระดับการเชื่อมสัมพันธ์ที่แตกต่างกัน (ผู้คนกับผู้คน ผู้คนกับสิ่งแวดล้อม ท้องถิ่นกับระดับชาติ ระดับชาติกับระดับโลก ฯลฯ) มรดกที่มีชีวิตส่วนใหญ่ครอบคลุมหลายด้านและเกี่ยวข้องกับสาขาความเชี่ยวชาญที่หลากหลาย ดังนั้นเราจึงสามารถนำมรดกที่มีชีวิตมาใช้เพื่อสำรวจความเชื่อมโยงต่าง ๆ ได้ ตัวอย่างเช่น การสานตะกร้าต้องอาศัยความสามารถในการใช้มืออย่างคล่องแคล่ว ใช้ความรู้เกี่ยวกับเรขาคณิตในการสร้างลวดลายและรูปทรง ตลอดจนต้องมีความคุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมในการรวบรวมวัตถุดิบที่เหมาะสม ดังนั้น เราจึงสามารถใช้การสานตะกร้าเพื่อสำรวจความเชื่อมโยงระหว่างด้านต่าง ๆ เหล่านี้ได้

แนวทางหลายรูปแบบ: ทั้งพลเมืองโลกศึกษาและการสอนด้วยมรดกที่มีชีวิตไม่ใช่แบบฝึกหัดทางวิชาการที่จำกัดอยู่แต่ในห้องเรียน ผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกสามารถมีส่วนร่วมและแบ่งปันความคิดและประสบการณ์ของพวกเขาได้ ผู้เรียนและครอบครัวและชุมชนสามารถทำงานร่วมกันเพื่อทำความเข้าใจและค้นหาแนวทางแก้ไขสำหรับความท้าทายระดับท้องถิ่นและระดับโลก

การสร้างคุณค่า: ด้วยพลเมืองโลกศึกษา นักเรียนจะได้เรียนรู้คุณค่าสากลเรื่องการเคารพสิทธิมนุษยชน ความอดทนอดกลั้น การเคารพในความหลากหลาย ความเป็นธรรมทางสังคม ความเสมอภาค และความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม การสำรวจมรดกที่มีชีวิตในชั้นเรียนจะทำให้มีการครุ่นคิดทบทวนเกี่ยวกับคุณค่าเหล่านี้และความหมายที่มีต่อสมาชิกในชุมชน ทำให้นักเรียนได้พัฒนาค่านิยมและหลักการเชิงบวกในระดับที่กว้างขึ้น

ทักษะการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหา: พลเมืองโลกศึกษาจะสอนผู้เรียนเกี่ยวกับความท้าทายระดับโลกและทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการประเมินอย่างมีวิจารณญาณ ตลอดจนสามารถออกแบบและดำเนินการจัดการกับความท้าทายเหล่านั้น การเรียนรู้ด้วยมรดกที่มีชีวิตทำให้นักเรียนได้คิดวิเคราะห์เกี่ยวกับประเด็นต่าง ๆ ในท้องถิ่น และดูว่าประเด็นเหล่านี้เชื่อมโยงกับประเด็นระดับชาติและระดับโลกอย่างไร นักเรียนจะได้วิเคราะห์และแลกเปลี่ยนกันว่าโลกาภิวัตน์คุกคามวัฒนธรรมของตนอย่างไร และเสริมวัฒนธรรมของตนให้รุ่งรวยยิ่งขึ้นอย่างไร (ผ่านการแลกเปลี่ยน) และอภิปรายว่าพวกเขามองเห็นอนาคตของการปฏิบัติมรดกนั้นอย่างไร

เนื้อหาที่มีความเกี่ยวข้องและนำไปใช้ได้ทั้งในระดับท้องถิ่นและทั่วโลก: พลเมืองโลกศึกษาเห็นว่าการแนะนำความรู้และทักษะที่เกี่ยวข้องในชั้นเรียนนั้นทำให้ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ทั้งที่โรงเรียนและที่บ้าน ในทำนองเดียวกัน มรดกที่มีชีวิตยึดโยงกับบริบทและความเป็นจริงในระดับท้องถิ่น/ระดับชาติ เมื่อบูรณาการเข้ากับโรงเรียนแล้ว จะเป็นจุดเริ่มต้นที่นักเรียนคุ้นเคยและเป็นประโยชน์สำหรับการเรียนรู้ด้านทฤษฎีของหลักสูตร ครูสามารถเชื่อมโยงบทเรียนกับบริบทรอบตัว และนักเรียนก็จะมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันได้มากขึ้น

ภาพ 3.1. มิติทางแนวคิดหลักสามด้านของพลเมืองโลกศึกษา

อ้างอิง: UNESCO, 2016, School in Action: Global Citizens for Sustainable Development - A Guide for Teachers (โรงเรียนปฏิบัติการ: พลเมืองโลกเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน - คู่มือสำหรับครู) คลิกที่นี่

การสอนด้วยมรดกที่มีชีวิตกับพลเมืองโลกศึกษา: การเชื่อมโยงประเด็นเนื้อหาการเรียนรู้

ดังที่แสดงในตาราง 3.1 พลเมืองโลกศึกษาจัดแบ่งเนื้อหาตามมิติทางแนวคิดสามด้านที่เชื่อมโยงกัน คือ ด้านการรู้ คติวิเคราะห์ เข้าใจ ด้านอารมณ์และสังคม และด้านพฤติกรรม

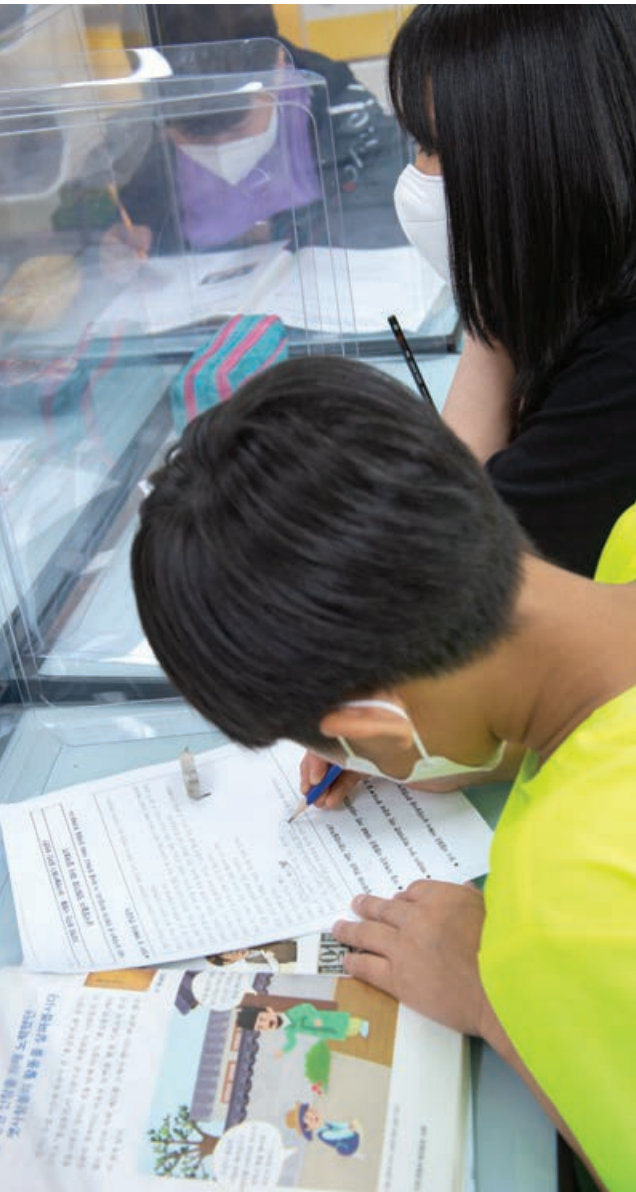
ตาราง 3.1. มิติด้านการรู้ คติวิเคราะห์ เข้าใจ ด้านอารมณ์-สังคม และด้านพฤติกรรมของพลเมืองโลกศึกษา

มิติด้านการรู้ คติวิเคราะห์ เข้าใจ	
จุดเน้นของพลเมืองโลกศึกษา	สู่พลเมืองโลกศึกษาด้วยมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม (ICH)
ได้รับความรู้และทักษะการคิดที่จำเป็นต่อการทำความเข้าใจโลกและความซับซ้อนของโลกให้ดีขึ้น	ตระหนักถึงบทบาทของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในประเด็นระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับโลก เรียนรู้และคิดอย่างมีวิจารณญาณเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม คุณค่าของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และวิธีการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
คุณสมบัติของผู้เรียนที่พัฒนาด้วยพลเมืองโลกศึกษา	ตัวอย่างของการคิดพิจารณาที่เชื่อมโยงกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่นำไปสู่การพัฒนาคุณสมบัติเหล่านี้
ผู้เรียนจะมีข้อมูลและมีวิจารณญาณรู้เท่าทัน	
รู้ประเด็นระดับท้องถิ่น ระดับประเทศ และระดับโลก ระบบและโครงสร้างการกำกับดูแล	เข้าใจระบบธรรมาภิบาลและการตัดสินใจในท้องถิ่น หากโลกการแก้ไขความขัดแย้งที่เหมาะสมกับวัฒนธรรมสำหรับชุมชนท้องถิ่นและชุมชนระดับโลก
เข้าใจการส่งผลกระทบต่อและความเชื่อมโยงกันระหว่างประเด็นระดับโลก ระดับประเทศ และระดับท้องถิ่น พัฒนาทักษะในการสอบสวนและวิเคราะห์อย่างมีวิจารณญาณ	ระบุมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในพื้นที่ที่อาจใกล้สูญหาย และสำรวจดูว่าการส่งเสริมและรักษามรดกนั้นได้รับผลกระทบจากประเด็นระดับโลกอย่างไร ระบุความเหมือนและความแตกต่างของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมจากชุมชนและประเทศต่าง ๆ ศึกษาว่าความรู้และการปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมสามารถแก้ไขปัญหาก็ที่กว้างขึ้นในระดับท้องถิ่นได้อย่างไร

<p>คุณสมบัติของผู้เรียนที่พัฒนาด้วย พลเมืองโลกศึกษา</p>	<p>ตัวอย่างของการคิดพิจารณาที่เชื่อมโยงกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่นำไปสู่การพัฒนาคุณสมบัติเหล่านี้</p>
<p>พัฒนาทักษะในการสอบสวนและวิเคราะห์อย่างมีวิจารณญาณ</p>	<p>หัดค้นคว้าและวิเคราะห์มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในพื้นที่</p> <p>เรียนรู้เกี่ยวกับวิธีการในท้องถิ่นในการสื่อสารและถ่ายทอดข้อมูลและความรู้ รวมถึงที่สื่อสารและถ่ายทอดไปให้กับกลุ่มย่อยและกลุ่มชายขอบและกลุ่มเปราะบางภายในชุมชน</p> <p>ภายในชุมชนท้องถิ่น ให้ระบุบุคคลอ้างอิงที่เชื่อถือได้ (มีความรู้และ/หรือความเชี่ยวชาญเป็นที่ยอมรับ ฯลฯ) และแหล่งข้อมูลในสาขาความเชี่ยวชาญต่าง ๆ (เช่น สุขภาพ สิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ ธรรมาภิบาล วัฒนธรรม ฯลฯ) โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับความรู้และสิ่งที่ถือปฏิบัติในท้องถิ่น</p>
<p>มิติด้านอารมณ์-สังคม</p>	
<p>จุดเน้นของพลเมืองโลกศึกษา</p>	<p>สู่พลเมืองโลกศึกษาด้วยมรดกที่มีชีวิต</p>
<p>มีสำนึกของการเป็นส่วนหนึ่งของมนุษยชาติร่วมกัน มีคุณค่ายึดถือและความรับผิดชอบร่วมกัน มีความเห็นอกเห็นใจกัน ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และการเคารพในความแตกต่างและความหลากหลายหลาย</p>	<p>พัฒนาทัศนคติที่จะเห็นค่าและเคารพมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของตนเองและของผู้อื่น</p>
<p>คุณสมบัติของผู้เรียนที่พัฒนาด้วย พลเมืองโลกศึกษา</p>	<p>ตัวอย่างของกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่นำไปสู่การพัฒนาคุณสมบัติเหล่านั้น</p>
<p>ผู้เรียนจะมีความเชื่อมโยงทางสังคมและเคารพในความหลากหลาย</p>	
<p>บ่มเพาะและจัดการอัตลักษณ์ ความสัมพันธ์ และความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่ง</p>	<p>ระบุคุณค่า ทักษะ และความรู้ที่สร้างอัตลักษณ์ของตนเองในชุมชนหนึ่ง ๆ (และเปรียบเทียบกับชุมชนอื่น ๆ) และดูว่าสิ่งเหล่านี้เชื่อมโยงเรากับชุมชนอื่น ๆ อย่างไร</p>
<p>มีคุณค่ายึดถือและความรับผิดชอบตามหลักสิทธิมนุษยชนร่วมกัน</p>	<p>ระบุคุณค่ายึดถือและทักษะที่สำคัญที่ผู้คนส่งเสริมเพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างสันติภายในชุมชนและกับผู้อื่น (ความเคารพ ความอดทนอดกลั้นและความเข้าใจ ความเห็นอกเห็นใจ ความหวังใจ ความเสมอภาค การไม่แบ่งแยก ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์)</p>

คุณสมบัติของผู้เรียนที่พัฒนาด้วยพลเมืองโลกศึกษา	ตัวอย่างของกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่นำไปสู่การพัฒนาคุณสมบัติเหล่านั้น
พัฒนาทัศนคติที่จะเห็นค่าและเคารพในความแตกต่างและความหลากหลาย	<p>ระบุชุมชนที่มีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่เหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันกับชุมชนของคุณ</p> <p>เข้าใจและเห็นคุณค่าของการที่มีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ต่างกันสามารถบรรลุวัตถุประสงค์เดียวกันหรือส่งเสริมคุณค่าเดียวกันในชุมชนต่าง ๆ ได้</p>
มิติด้านพฤติกรรม	
จุดเน้นของพลเมืองโลกศึกษา	สู่พลเมืองโลกศึกษาด้วยมรดกที่มีชีวิต
กระทำอย่างบังเกิดผลและมีความรับผิดชอบในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับโลก เพื่อโลกที่สงบสุขและยั่งยืนมากขึ้น	<p>ริเริ่มการดำเนินการและโครงการที่นำไปสู่การปฏิบัติและการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p> <p>ริเริ่มการดำเนินการและโครงการที่การปฏิบัติมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมส่งเสริมพฤติกรรมที่มีความรับผิดชอบทางจริยธรรม</p>
คุณสมบัติของผู้เรียนที่พัฒนาด้วยพลเมืองโลกศึกษา	ตัวอย่างของกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่นำไปสู่การพัฒนาคุณสมบัติเหล่านั้น
ผู้เรียนจะมีความรับผิดชอบและมีส่วนร่วมทางจริยธรรม	
ใช้ทักษะ คุณค่า ความเชื่อ และทัศนคติที่เหมาะสม	สำรวจดูว่าบุคคลและกลุ่มต่าง ๆ ได้ปรับปรุงชุมชนของพวกเขาและโลกที่เราอาศัยอยู่โดยการถือปฏิบัติมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอย่างไรบ้าง
แสดงความรับผิดชอบต่อส่วนบุคคลและสังคมเพื่อโลกที่สงบสุขและยั่งยืน	ฝึกกลไกการทำงานร่วมกัน ทักษะในการตัดสินใจและการแก้ปัญหา ตามแบบอย่างในท้องถิ่นถ้าหากว่ามันเพิ่มคุณค่าให้กับกระบวนการ
พัฒนาแรงจูงใจและความเต็มใจที่จะดูแลเพื่อประโยชน์ส่วนรวม	<p>มีส่วนร่วมในการดำเนินการกับชุมชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p> <p>ส่งเสริมและแสดงมรดกที่มีชีวิตที่มีผลกระทบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม และสนับสนุนให้คนปฏิบัติและสืบทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเหล่านี้</p>

ตารางจาก UNESCO, 2015, Global Citizenship Education: Topics and Learning Objectives, adapted to the linkages between GCED and teaching with living heritage

การสอนเรื่องมรดกที่มีชีวิตจะเป็นประโยชน์ต่อพลเมืองโลกศึกษาอย่างไร

การสอนเรื่องมรดกที่มีชีวิตจะเป็นประโยชน์ต่อพลเมืองโลกศึกษาในหลายทางด้วยกัน คือ

- การศึกษาเรื่องมรดกช่วยให้เราเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของเราและวัฒนธรรมอื่น ๆ นักเรียนได้เห็นคุณค่าของความหลากหลายทางวัฒนธรรม ในขณะที่เรียนรู้ว่าตนเป็นส่วนหนึ่งของมนุษยชาติร่วมกันที่มีคุณค่ายึดถือที่ใกล้เคียงกัน
- การศึกษาเรื่องมรดกเสนอวิธีแก้ปัญหาของท้องถิ่นต่อความท้าทายระดับโลกในด้านต่าง ๆ เช่น ความสามัคคีในสังคม การศึกษา ความมั่นคงด้านอาหาร สุขภาพ และการจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน
- การศึกษาเรื่องมรดก นำมิติของท้องถิ่นมาสู่การเรียนรู้พลเมืองโลกศึกษาด้วยเนื้อหาและการสอนเฉพาะบริบท
- การศึกษาเรื่องมรดกเชื่อมต่อแนวทางการสอนที่มีประสิทธิภาพ ด้วยกิจกรรมการทำงานร่วมกันและการลงมือปฏิบัติจริง หลักการของพลเมืองโลกศึกษาสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการสอนด้วยมรดกที่มีชีวิต และสามารถบูรณาการเข้ากับการวางแผนบทเรียนในบริบทต่าง ๆ และเป็นแนวทางให้ครูในการพัฒนายุทธศาสตร์และแนวทางในชั้นเรียนที่เหมาะสม
- ด้วยการศึกษามรดก นักเรียนได้เรียนรู้ว่ามรดกที่มีชีวิตของพวกเขาสามารถเปลี่ยนแปลงคลี่คลายไปได้ และพวกเขาได้รับการสนับสนุนให้รักษามรดกให้ยังคงมีความเกี่ยวข้องสอดคล้องด้วยการถือปฏิบัติสืบต่อไป
- การศึกษาเรื่องมรดกช่วยให้ผู้เรียนค้นพบและเห็นคุณค่าว่าการถือปฏิบัติมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนั้น สามารถช่วยแก้ไขปัญหาระดับโลกร่วมสมัยได้อย่างไร
- การศึกษาเรื่องมรดก ช่วยให้ผู้เรียนค้นพบมรดกที่มีชีวิตที่ถือปฏิบัติกันตามประเพณีโดยชนกลุ่มน้อยหรือโดยชายหรือหญิงเท่านั้น ความรู้นี้ส่งเสริมการไม่แบ่งแยกและขยายโอกาสในการถ่ายทอดต่อไป ซึ่งเชื่อมโยงได้ดีกับพลเมืองโลกศึกษาเนื่องจากส่งเสริมความเท่าเทียมและความยุติธรรมทางสังคม รวมถึงในการปฏิบัติทางวัฒนธรรม

ใช้การทำกิมจิเป็นจุดเริ่มต้นในการสำรวจประเด็นเนื้อหาพลเมืองโลกศึกษา (สาธารณรัฐเกาหลี)

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นกินยอง ซึ่งอยู่ในเครือข่ายโครงการโรงเรียนในเครือยูเนสโก (ASPnet) ส่งเสริมการเป็นพลเมืองโลก และการพัฒนาที่ยั่งยืน โรงเรียนเปิดตัวโครงการวิจัยเกี่ยวกับกิมจิและกิมจัง กิมจิเป็นอาหารขึ้นชื่อที่เป็นผักดอง ส่วนกิมจังเป็น กระบวนการทำกิมจิและการแบ่งปันกันในชุมชนเพื่อให้แน่ใจว่าทุกคนจะมีพอกินตลอดฤดูหนาว โรงเรียนเลือกมรดกที่มี ชีวิตนี้เพราะกิมจิเป็นตัวแทนของเกาหลี ในขณะที่เดียวกันก็แตกต่างกันไปในแต่ละภูมิภาคในเกาหลีและบางครั้งแม้แต่ในภูมิภาค เดียวกันก็ยังมีสูตรเฉพาะของแต่ละครอบครัว

กิมจิเป็นหัวข้อที่ดีสำหรับการสำรวจแนวคิดเรื่องความหลากหลายทางวัฒนธรรม ในขณะที่กิจกรรมหลักในการทำกิมจิขึ้นในฤดูใบไม้ ร่วง แต่ครอบครัวต่าง ๆ ก็ต้องจัดหาวัตถุดิบตลอดทั้งปี ด้วยการเรียนรู้เกี่ยวกับกิมจิและกิมจัง นักเรียนจะเข้าใจถึงความสำคัญของการเกษตรและการประมงที่ยั่งยืน การใช้ชีวิตให้สอดคล้องกับธรรมชาติ และการกินเพื่อสุขภาพ นักเรียนยังได้เรียนรู้ว่าความร่วมมือ มีความสำคัญในชุมชน และสามารถช่วยลดปัญหาที่เชื่อมโยงกับความยากจนได้

3.2. การเรียนการสอนด้วยมรดกที่มีชีวิตเพื่อส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืน

การพัฒนาที่ยั่งยืนและการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (ESD)

การพัฒนาที่ยั่งยืน

การพัฒนาที่ยั่งยืนเป็นประเภทของการพัฒนาที่เราปรับปรุงคุณภาพชีวิตเพื่อคนรุ่นของเรา ในขณะที่เดียวกันก็สร้างความมั่นใจด้วยว่าทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมจะยังคงมีอยู่สำหรับการปรับปรุงคุณภาพชีวิตของคนรุ่นต่อไปในอนาคต

ในปี 2558 ประเทศสมาชิกสหประชาชาติทั้งหมดได้รับรองวาระ 2030 เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งรวมถึง 17 เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อขจัดความยากจน ปกป้องโลก และพัฒนาปรับปรุงชีวิตและโอกาสของทุกคนในทุกที่ เพื่อให้บรรลุวาระ 2030 และเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหมด (เยาวชน ภาคประชาสังคม สื่อ ภาคเอกชน โรงเรียน และรัฐบาล ฯลฯ) จำเป็นต้องดำเนินการในระดับโลก ระดับชาติ และระดับท้องถิ่น

การศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

การศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (ESD) เป็นแนวทางสร้างการแปลงเปลี่ยนที่ดำเนินตลอดชีวิต ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้มนุษย์ทุกคนได้รับความรู้ ทักษะ ทัศนคติ และค่านิยมที่จำเป็นสำหรับการสร้างสังคมที่ยั่งยืน การศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนครอบคลุมการเรียนรู้แบบสหวิทยาการในเรื่องต่าง ๆ เช่น ความหลากหลายทางวัฒนธรรม ความเท่าเทียมทางเพศ สุขภาพ ความหลากหลายทางชีวภาพ และการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน

การศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนพยายามให้นักเรียนตัดสินใจอย่างมีข้อมูลและดำเนินการส่วนบุคคลและส่วนรวมเพื่อค้นหาแนวทางแก้ไขสำหรับความท้าทายในปัจจุบันและอนาคต เพื่อเปลี่ยนแปลงสังคมและดูแลโลกของเรา ซึ่งกำหนดให้นักเรียนต้องเรียนรู้ทักษะต่าง ๆ เช่น การคิดอย่างมีวิจารณญาณ การจินตนาการถึงสถานการณ์ในอนาคต และการกำหนดนโยบายร่วมกัน การศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

วางอยู่บนพื้นฐานของวิธีการสอนและการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ซึ่งมุ่งใจและส่งเสริมให้ผู้เรียนเปลี่ยนพฤติกรรมและดำเนินการเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

การศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนครอบคลุมประเด็นสามด้านที่เชื่อมโยงกัน คือ

- **สังคม:** สิทธิมนุษยชน สันติภาพและความมั่นคงของมนุษย์ ความเสมอภาคทางเพศ สุขภาพ ธรรมาภิบาล ความหลากหลายทางวัฒนธรรม มรดกทางวัฒนธรรมและสิ่งก่อสร้าง และความรู้และทักษะในท้องถิ่น
- **สิ่งแวดล้อม:** ความหลากหลายทางชีวภาพ ทรัพยากรธรรมชาติ สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ และสภาพภูมิอากาศของโลก
- **เศรษฐกิจ:** ความยากจน การกระจายรายได้ การจ้างงาน และชีวิตความเป็นอยู่

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน
เป็นกรอบการทำงานที่ยืดหยุ่น
ในการบูรณาการหัวข้อต่าง ๆ
เข้ากับการเรียนในชั้นเรียนและ
การทำกิจกรรมของโรงเรียน

การสอนด้วยมรดกที่มีชีวิตมีส่วนร่วมสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนอย่างไร

มรดกที่มีชีวิตมีส่วนร่วมช่วยในการบรรลุการพัฒนาที่ยั่งยืนในหลาย ๆ ด้าน ดังนี้

ความยั่งยืนทางสังคม:

- การปฏิบัติทางสังคม พิธีกรรม และงานรื่นเริง → ความสามัคคีในสังคมของชุมชน
- แนวทางการสอนและเนื้อหาในท้องถิ่น → การศึกษาที่มีคุณภาพ
- แนวทางปฏิบัติด้านสุขภาพแบบดั้งเดิม → ความเป็นอยู่ที่ดีและการดูแลสุขภาพที่มีคุณภาพในราคาที่เอื้อมถึงได้ ซึ่งช่วยเสริมระบบการดูแลสุขภาพแห่งชาติ
- วิวัฒนาการของบทบาทในชุมชน → โอกาสในการลดการเลือกปฏิบัติทางเพศ
- การเกษตร การประมง การล่าสัตว์ และการเก็บถนอมอาหารแบบดั้งเดิม → ความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ

ความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ:

- วิถีชีวิตแบบดั้งเดิม → การผลิตและการบริโภคอย่างมีความรับผิดชอบสำหรับผลิตภัณฑ์ที่ทำจากวัตถุดิบในท้องถิ่น และกระบวนการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
- เกษตรกรรมและงานฝีมือแบบดั้งเดิม → การสร้างรายได้และการทำงานที่มีคุณค่าสำหรับผู้คนในวงกว้าง
- ประเพณีและความรู้ท้องถิ่น → แรงบันดาลใจสำหรับศิลปินในอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและอุตสาหกรรมสร้างสรรค์
- ผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น กิจกรรม พิธีกรรมและพิธีการ → รายได้จากการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม:

- ความรู้และทักษะของท้องถิ่นที่ปรับให้เข้ากับสภาพการณ์ในท้องถิ่น ตัวอย่างเช่น แนวทางท้องถิ่นในการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพและการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน เช่น แนวทางการจัดการน้ำแบบดั้งเดิม ซึ่งนำไปสู่การใช้น้ำอย่างยั่งยืน การปกป้องแหล่งน้ำในท้องถิ่น และการเข้าถึงน้ำสะอาดอย่างเท่าเทียมกัน
- ยุทธศาสตร์ท้องถิ่นเพื่อลดความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับภัยธรรมชาติและลดผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

สันติภาพ:

- แนวปฏิบัติทางสังคมในท้องถิ่นในการเจรจาและการแก้ไขข้อขัดแย้ง (การป้องกันและแนวทางแก้ไขข้อพิพาท)
- ข้อกำหนดท้องถิ่นเกี่ยวกับการเข้าถึงพื้นที่และทรัพยากรธรรมชาติที่ใช้ร่วมกัน
- วิธีการดั้งเดิมสำหรับการสนับสนุนจากชุมชนและทางจิตใจ
- เทคนิคท้องถิ่นในการสร้างความยืดหยุ่นและความสามารถในการเผชิญและเอาชนะความท้าทาย

บูรณาการมรดกที่มีชีวิตและการพัฒนาที่ยั่งยืนในบทเรียน

การเรียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม (ไม่ว่าจะเป็นหัวข้อภายในหนึ่งวิชาหรือมากกว่าที่โรงเรียน หรือว่าเป็นการศึกษามรดกที่มีชีวิตโดยตรง) มีส่วนส่งเสริมการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน การนำมรดกที่มีชีวิตและแนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืนมาสู่ห้องเรียนเป็นการบูรณาการที่ทรงพลังและอนาคตของนักเรียนของคุณ

มีหลายจุดตั้งต้นที่ครูสามารถใช้เพื่อบูรณาการมรดกที่มีชีวิตเข้าไปในบทเรียนเพื่อสอนเกี่ยวกับการพัฒนาที่ยั่งยืน

- ครูสามารถสนับสนุนให้นักเรียนสำรวจวิถีปฏิบัติมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในชุมชนของตน ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจแง่มุมทางสังคม สิ่งแวดล้อม และเศรษฐกิจในชีวิตของตน และความเชื่อมโยงระหว่างแง่มุมเหล่านั้น การศึกษาเชิงวิพากษ์และแบบองค์รวมเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมยังช่วยให้ผู้เรียนได้สำรวจพิจารณาว่าวิธีการ ค่านิยม และการกระทำทางวัฒนธรรมของพวกเขาช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตโดยรวมหรือไม่ และมีความรับผิดชอบและความเท่าเทียมหรือไม่
- ครูสามารถใช้หัวข้อที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน 17 ข้อ หรือเป้าหมายที่กำหนดโดยท้องถิ่น เป็นจุดเริ่มต้น เช่น ให้นักเรียนดูเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนหนึ่งข้อและพิจารณาว่ามรดกที่มีชีวิตหนึ่งหรือหลายอย่างเชื่อมโยงกับเป้าหมายนั้นอย่างไร มรดกที่มีชีวิตหนึ่ง ๆ มักมีส่วนช่วยให้บรรลุเป้าหมายมากกว่าหนึ่งอย่าง
- ครูพร้อมกับนักเรียนและสมาชิกในชุมชนสามารถระบุความหมายและคุณค่าของมรดกที่มีชีวิตหนึ่ง ๆ ได้ เช่น ระบุส่วนประกอบและกระบวนการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในการถือปฏิบัติมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนั้น จากนั้นร่วมกันวิเคราะห์ว่าข้อค้นพบเกี่ยวข้องกับแนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืนโดยทั่วไปหรือเป้าหมายใดหรือไม่
- ครูสามารถพัฒนากิจกรรมที่สำรวจแนวทางท้องถิ่นและวัฒนธรรมที่ยั่งยืนที่รับมือกับความท้าทายในการพัฒนาในปัจจุบันที่ชุมชนกำลังเผชิญอยู่ เช่น การจัดการทรัพยากรธรรมชาติในท้องถิ่นอย่างยั่งยืน ป้องกันการกัดเซาะที่ดินและภัยธรรมชาติ ปกป้องความหลากหลายทางชีวภาพในพื้นที่ สร้างความยืดหยุ่นและส่งเสริมสุขภาพ
- ครูสามารถพูดคุยกับนักเรียนและชุมชนว่าจะมีบทบาทอย่างไรในการสนับสนุนให้มรดกที่มีชีวิตดำรงอยู่ต่อไปและช่วยในการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

บทเรียนในวิชาเคมีเพื่อสร้างความตระหนักเกี่ยวกับมลภาวะทางน้ำ (เวียดนาม)

ในเวียดนาม ชุมชนจำนวนมาก รวมถึงชุมชนเมือง (Muong) ต้องพึ่งพาน้ำเพื่อการเพาะปลูกข้าวและการประมง ช่วงปีใหม่ ชาวเมืองจะประกอบพิธีบูชาผีที่ใฝ่แหล่งน้ำ

ในชั้นเรียนวิชาเคมี นักเรียนได้ทดลองต่าง ๆ เพื่อศึกษาว่าคุณสมบัติของน้ำเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรเมื่อสัมผัสกับสารต่าง ๆ เช่น โลหะ เบสออกไซด์ และกรดออกไซด์ นำไปสู่การอภิปรายเกี่ยวกับสาเหตุและผลกระทบของมลภาวะทางน้ำซึ่งเชื่อมโยงกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อที่ 6 (น้ำสะอาดและสุขาภิบาล) จากนั้นนักเรียนได้ศึกษาวีธีที่ชาวเมืองปกป้องต้นน้ำจากมลภาวะ เช่น การห้ามฆ่าและกำจัดสัตว์ที่ตายแล้วลงในแหล่งน้ำ

3.3 การสอนและการเรียนรู้ด้วยมรดกที่มีชีวิตและการเรียนรู้ทางอารมณ์และสังคม (SEL)

การเรียนรู้ทางอารมณ์และสังคม

ความร่วมมือเพื่อการเรียนรู้ทางวิชาการ สังคม และอารมณ์ (The Collaborative for Academic, Social, and Emotional Learning - CASEL) นิยามการเรียนรู้ทางสังคมและอารมณ์ (socio-emotional learning - SEL) ว่าเป็นกระบวนการที่ผู้คนได้รับและใช้ความรู้ ทักษะ และทัศนคติที่จำเป็นในการพัฒนาอัตลักษณ์ที่ดี จัดการอารมณ์ ความรู้สึก และการแสดงความเห็นอกเห็นใจต่อผู้อื่น สร้างและรักษาความสัมพันธ์ที่เกื้อกูล ตัดสินใจอย่างรับผิดชอบและเอาใจใส่ บรรลุเป้าหมายส่วนตัวและส่วนรวม ดังนั้น SEL จึงมีความสำคัญต่อการปรับปรุงความเป็นอยู่ที่ดีของเรา ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของกรมมีคุณภาพชีวิตที่ดี

สถาบันการศึกษามหาตมะ คานธี เพื่อสันติภาพและการพัฒนาที่ยั่งยืน (The Mahatma Gandhi Institute of Education for Peace and Sustainable Development - MGIEP) ซึ่งเป็นสถาบันวิจัยประเภทที่ 1 ของยูเนสโก ให้คำจำกัดความ SEL ในลักษณะเดียวกับกับ CASEL ว่าเป็น การเรียนรู้ที่จัดเตรียมให้ผู้เรียนทุกคนสามารถระบุและจัดการอารมณ์ของตน ผูกการมีส่วนร่วมอย่างมีสติ และแสดงออกซึ่งพฤติกรรมส่งเสริมสังคมเพื่อความก้าวหน้าของมนุษยชาติที่สงบสุขและยั่งยืน

ประโยชน์ของ SEL มีดังต่อไปนี้

- นักเรียนเรียนรู้ที่จะตระหนักถึงสิ่งที่เกิดขึ้นภายในตัวเอง ซึ่งจะช่วยให้รับมือกับอารมณ์รุนแรงเพื่อจะได้คิดก่อนทำอะไอย่างหุนหันพลันแล่น
- นักเรียนเรียนรู้ที่จะรับรู้ถึงอารมณ์และมุมมองของผู้อื่น ซึ่งจะช่วยให้แสดงความคิดเห็นนอกเหนือใจ สื่อสารได้ดีขึ้น และแก้ปัญหาอย่างสันติ
- นักเรียนที่เข้าร่วม SEL มีผลการเรียนและพฤติกรรมที่ดีขึ้น
- นักเรียนที่เข้าร่วมใน SEL ยังมีเพื่อนมากขึ้นด้วย ดังนั้นจึงมีปฏิสัมพันธ์เชิงบวกมากขึ้นในโรงเรียน

การสอนด้วยมรดกที่มีชีวิตและ SEL ส่งเสริมซึ่งกันและกันและเป็นประโยชน์ร่วมกัน ซึ่งเป็นเพราะ

- การใช้มรดกที่มีชีวิตในห้องเรียนสามารถช่วยให้เราสุขสบายใจขึ้นได้ เนื่องจากมรดกที่มีชีวิตทำให้เรารู้สึกถึงอัตลักษณ์ ความต่อเนื่อง และความเป็นส่วนหนึ่ง และให้ความหมายในชีวิตของเรา
- การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับมรดกที่มีชีวิตมีส่วนสำคัญที่จะทำให้เราได้เห็นคุณค่าของประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเราเอง ตลอดจนของเพื่อนบ้านของเรา ช่วยให้เราบ่มเพาะความเห็นอกเห็นใจและความเข้าใจที่ดีขึ้นเกี่ยวกับความเป็นมนุษย์ ค่านิยม และความเชื่อที่เรามีร่วมกัน ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญของ SEL
- เมื่อนักเรียนได้เปรียบเทียบสิ่งที่พวกตนถือปฏิบัติและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางวัฒนธรรมต่าง ๆ พวกเขาจะตระหนักถึงความเชื่อของตนมากขึ้นและเรียนรู้ที่จะแสดงออกเกี่ยวกับวัฒนธรรมของตนและยังสื่อสารกับเพื่อนร่วมโรงเรียนมากขึ้น ซึ่งช่วยให้พวกเขาสร้างความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น
- บริบทของครอบครัวและชุมชนมีบทบาทสำคัญในการกำหนดบรรทัดฐานด้านพฤติกรรมและการสื่อสารของเราและวิธีที่เราแสดงอารมณ์ออกมา การทำงานร่วมกันระหว่างครูและครอบครัวผ่านการศึกษาเรื่องมรดกสามารถทำให้พวกเขาเข้าใจซึ่งกันและกันได้ดีขึ้นและสื่อความที่สอดคล้องกันมากขึ้นเพื่อช่วยให้เยาวชนพัฒนาทักษะทางสังคมและอารมณ์ที่เข้มแข็ง

ในการสอนด้วยมรดกที่มีชีวิต ก่อนอื่นครูควรทำความรู้จักกับวิถีปฏิบัติที่เป็นมรดกที่มีชีวิตในห้องเรียนของนักเรียน เช่น ศิลปะ เทศกาล ความรู้และแนวปฏิบัติเกี่ยวกับธรรมชาติและจักรวาล และบรรทัดฐานทางวัฒนธรรมในห้องเรียน บรรทัดฐานทางวัฒนธรรมส่งผลต่อวิธีที่นักเรียนแสดงออกและจัดการกับอารมณ์ของตน เมื่อครูเข้าใจบริบททางวัฒนธรรมก็จะสามารถร่วมพูดคุยเกี่ยวกับอารมณ์กับนักเรียนได้อย่างเกิดผลและยังสามารถใช้มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ทักษะการเรียนรู้ทางสังคมและอารมณ์ (SEL) ได้ด้วย

— || —

นักเรียนที่เข้าร่วมใน SEL ยังมีเพื่อนมากขึ้นด้วย ดังนั้นจึงมีปฏิสัมพันธ์เชิงบวกมากขึ้น ในโรงเรียน

— || —

3.4 การเรียนการสอนด้วยมรดกที่มีชีวิตและการศึกษาที่ใช้ภาษาแม่เป็นฐาน

เด็ก ๆ เรียนรู้หนึ่งภาษาหรือมากกว่าในบ้านของพวกเขาในการสื่อสารกับครอบครัว ภาษาที่เด็กเรียนที่บ้านคือ ‘ภาษาแม่’ (เรียกอีกอย่างว่า ‘ภาษาบ้าน’) นอกจากการเรียนรู้ภาษาแล้ว เด็ก ๆ ยังได้เรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมและมรดกของพวกเขาที่บ้านอย่างไม่เป็นทางการ โดยส่วนใหญ่ผ่านการสังเกตและการมีส่วนร่วม พร้อมกันนั้น เด็ก ๆ จะได้เริ่มพัฒนาความคิดและประมวลและเชื่อมโยงสิ่งต่าง ๆ เกี่ยวกับโลกด้วยภาษาบ้านของตนและวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาที่ใช้ภาษาแม่เป็นฐาน

เป้าหมายของการศึกษาที่ใช้ภาษาแม่เป็นฐาน (Mother Tongue-Based Education - MTBE) คือการใช้ภาษาบ้านของผู้เรียนในการสอน การเรียนรู้ และการอ่านออกเขียนได้ เพื่อสร้างรากฐานที่แข็งแกร่งสำหรับการเรียนรู้ในอนาคต

ประโยชน์ของการศึกษาที่ใช้ภาษาแม่เป็นฐาน

- การใช้ภาษาบ้านช่วยให้การเปลี่ยนผ่านระหว่างบ้านกับโรงเรียนเป็นไปอย่างราบรื่น ผู้เรียนมีทัศนคติที่จำเป็นในการมีส่วนร่วมในโรงเรียน และสามารถใช้ความรู้และทักษะที่ได้เรียนรู้จากที่บ้าน
- การสอนและการเรียนรู้ที่โรงเรียนโดยใช้ภาษาแม่ของผู้เรียน ช่วยสร้างทักษะการเรียนรู้และความเข้าใจที่เด็กเริ่มพัฒนาที่บ้านของตน ทักษะพื้นฐานเหล่านี้จะสามารถถ่ายทอดไปยังภาษาใหม่ เช่น ภาษาประจำชาติ ในขณะที่ยังคงใช้ภาษาแม่อยู่
- การศึกษาที่ใช้ภาษาแม่เป็นฐาน สนับสนุนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในชั้นเรียนมากขึ้น ตอบคำถามของครู และมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียมกัน ซึ่งนำไปสู่ผลการเรียนโดยรวมที่ดีขึ้น อัตราการออกกลางคันที่ลดลงและระดับความคล่องแคล่วที่สูงขึ้นในทุกภาษาในโรงเรียน
- เมื่อภาษาบ้านและภาษาที่โรงเรียนเป็นภาษาเดียวกัน ผู้ปกครองก็สามารถมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของลูกและมีส่วนร่วมในกิจกรรมของโรงเรียนได้
- ด้วยการใช้ภาษาแม่อย่างต่อเนื่อง สมาชิกของชุมชนวัฒนธรรมเดียวกันสามารถคงไว้ซึ่งอัตลักษณ์ทางภาษาและวัฒนธรรมของตนเอง ในขณะที่เดียวกันก็มีส่วนร่วมเชิงรุกกับวัฒนธรรมระดับภูมิภาคและระดับชาติในวงกว้าง

— || —
เป้าหมายของการศึกษา
ที่ใช้ภาษาแม่เป็นฐาน
(Mother Tongue-Based
Education - MTBE)
คือการใช้ภาษาบ้านของ
ผู้เรียนในการสอน
การเรียนรู้ และการอ่านออก
เขียนได้ เพื่อสร้างรากฐานที่
แข็งแกร่งสำหรับการเรียนรู้
ในอนาคต

— || —

การสอนและการเรียนรู้ด้วยมรดกที่มีชีวิตและการศึกษาที่ใช้ภาษาแม่เป็นฐานส่งเสริมซึ่งกันและกันอย่างไร

ภาษาแม่ (ภาษาบ้าน) เป็นส่วนหนึ่งของมรดกที่มีชีวิตที่ใกล้ชิดกับเรา ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมที่ประกอบเป็นมรดกของเรา เช่นเดียวกับวิถีปฏิบัติทางวัฒนธรรม ทักษะและความรู้ ภาษามีการเรียนรู้ สืบทอด และเปลี่ยนแปลงคลี่คลายไปจากรุ่นสู่รุ่น ในขณะเดียวกันภาษาก็เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของตนเอง และในการคิดและการรู้

เพื่อให้ทั้งการสอนและการเรียนรู้ด้วยมรดกที่มีชีวิตและการศึกษาที่ใช้ภาษาแม่เป็นฐานเป็นไปโดยสะดวก ควรมีครูที่มาจากชุมชนท้องถิ่น เพราะครูเหล่านี้พูดภาษาท้องถิ่นและเข้าใจวัฒนธรรมท้องถิ่นอย่างลึกซึ้ง

ครูเหล่านี้จะสามารถใช้มรดกของผู้เรียนในการสอนหัวข้อต่าง ๆ ในชั้นเรียนได้ ตัวอย่างเช่น การใช้เทคนิคการเพาะปลูกเฉพาะของชุมชนท้องถิ่นเพื่อสอนบทเรียนเกี่ยวกับประเด็นสิ่งแวดล้อม หรือการรวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งที่ถือปฏิบัติทางวัฒนธรรมในชั้นเรียนวิชาภาษา

การใช้ภาษาบ้านเป็นภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอน และการใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นส่วนหนึ่งของสื่อการเรียนรู้ แผนการสอน และหลักสูตร สามารถมีส่วนสำคัญในการบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ได้ นอกจากนี้ เนื้อหาในท้องถิ่นยังเป็นแหล่งอันอุดมในการส่งเสริมทั้งภาษาและวัฒนธรรมท้องถิ่นอีกด้วย

เนื่องจากการเรียนรู้ภาษาใหม่มักจะหมายถึงการได้สัมผัสกับวัฒนธรรมอื่น ด้วยการเรียนรู้ภาษาใหม่ ๆ ผู้เรียนจึงจะได้มีความเข้าใจในวิถีคิดและวิถีชีวิตที่แตกต่างกันที่เกี่ยวข้องกับภาษาประจำชาติของประเทศหนึ่ง ๆ ด้วยวิธีนี้ การเริ่มด้วยภาษาบ้านของผู้เรียนแล้วจึงเรียนรู้เนื้อหาอื่น ๆ เช่น ภาษาอื่น ๆ เพิ่มเติม จะช่วยให้ผู้คนเข้าใจกันมากขึ้น ตลอดจนเคารพในความหลากหลายทางวัฒนธรรมมากขึ้น ดังนั้นจึงส่งเสริมความสามัคคีในสังคมและสร้างสังคมที่ไม่แบ่งแยก

เมื่อเป็นไปได้ ครูควรร่วมมือกับสมาชิกในชุมชน โดยเฉพาะผู้ที่พูดภาษาแม่ของผู้เรียน ผู้สืบทอดความรู้เหล่านี้สามารถแบ่งปันการปฏิบัติและความรู้เกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตของพวกเขาได้โดยตรงในภาษาของตนเอง ในเวลาเดียวกัน การศึกษาที่ใช้ภาษาแม่เป็นฐานก็ทำให้ชุมชนได้ตระหนักมากขึ้นว่าภาษาและวิถีปฏิบัติของพวกเขามีความเกี่ยวข้องกับคนรุ่นใหม่ และเห็นคุณค่ามากขึ้น

หากใช้เทคโนโลยีได้ ครูอาจขอให้นักเรียนใช้เทคโนโลยีเสียงและ/หรือวิดีโออย่างง่ายเพื่อบันทึกประเพณีมุขปาฐะในภาษาท้องถิ่น การมีส่วนร่วมในท้องถิ่นช่วยเสริมการสนับสนุนจากชุมชนซึ่งทำให้เกิดการเห็นคุณค่าและการยอมรับในภาษาต่าง ๆ

ข้อคิดสำคัญ

การบูรณาการมรดกที่มีชีวิตเข้ากับกิจกรรมการสอนของคุณสามารถส่งเสริมแนวทางการศึกษาอื่น ๆ ที่ใช้ในโรงเรียนของคุณ เช่น การศึกษาเพื่อสร้างความเป็นพลเมืองโลก การศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน การเรียนรู้ทางอารมณ์และสังคม และการศึกษาที่ใช้ภาษาแม่เป็นฐาน

นํามรดกที่มีชีวิต

มาสู่ห้องเรียนในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก

ชุดคู่มือ

เล่มที่

4

แนวทาง 6 ชั้นตอน
สำหรับครู

ชุดคู่มือนี้ มีจุดมุ่งสนับสนุนครู ผู้บริหารสถานศึกษา และชุมชน ในการบูรณาการมรดกที่มีชีวิตในท้องถิ่นในกิจกรรมการเรียนการสอนของโรงเรียน เพื่อให้การเรียนรู้นั้นสอดคล้องและมีความหมายกับการใช้ชีวิตของนักเรียนมากยิ่งขึ้น กระตุ้นการมีส่วนร่วมของนักเรียน และนำไปสู่การสืบทอดและรักษามรดกทางวัฒนธรรมของชุมชนต่อไป

ชุดคู่มือนี้ประกอบด้วยคู่มือ 9 เล่ม ได้แก่

<p>เล่มที่ 1
มรดกที่มีชีวิตคืออะไร</p>	<p>เล่มที่ 2
ทำไมจึงต้องสอนด้วยมรดกที่มีชีวิต</p>	<p>เล่มที่ 3
การจัดให้สอดคล้องกับประเด็นสำคัญทางการศึกษา</p>
<p>เล่มที่ 4
แนวทาง 6 ขั้นตอนสำหรับครู</p>	<p>เล่มที่ 5
บทบาทของผู้ปกครองและสมาชิกในชุมชน</p>	<p>เล่มที่ 6
บทบาทของผู้บริหารโรงเรียน</p>
<p>เล่มที่ 7
บทบาทของผู้กำหนดนโยบาย</p>	<p>เล่มที่ 8
เครื่องมือและทรัพยากร</p>	<p>เล่มที่ 9
เรื่องราวของครู</p>

เล่มที่ 4

แนวทาง 6 ชั้นตอน สำหรับครู

คู่มือเล่มนี้เสนอขั้นตอนหกชั้นที่ครูสามารถนำไปปฏิบัติในการนำมรดกที่มีชีวิตมาสู่ห้องเรียน โดยเริ่มจากการค้นหาแนวคิด จากนั้นจึงพัฒนาแผนการสอน สอน และประเมินผล

หกชั้นตอนที่ว่านี้เรียงตามลำดับเพื่อพาคุณก้าวไปอย่างเป็นขั้นเป็นตอนตลอดกระบวนการนี้ โดยผ่านการทดสอบในโครงการนำร่องหลายโครงการและได้รับการปรับให้เหมาะสมกับความต้องการของครูมากที่สุด

เช่นเดียวกับในแนวทางการสอนส่วนใหญ่ ไม่มีวิธีการนำมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมาสู่โรงเรียนของคุณวิธีใดที่จะใช้ได้กับทุกสถานการณ์ คุณสามารถปรับกระบวนการและลำดับขั้นตอนเพื่อให้ตอบสนองต่อบริบทและความต้องการของคุณ และเพื่อให้สอดคล้องกับนักเรียนและวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของคุณได้ดีที่สุด

การบูรณาการมรดกที่มีชีวิตเข้ากับบริบทการศึกษาในโรงเรียนสามารถทำได้หลายวิธี คุณอาจทำคนเดียวหรือร่วมกับครูคนอื่น ๆ อาจทำในชั้นเรียนหรือเป็นกิจกรรมนอกหลักสูตร เป็นบทเรียนเดี่ยวหรือเป็นชุดต่อเนื่องก็ได้ ดูแบบการวิเคราะห์บริบทในคู่มือเล่มที่ 8: เครื่องมือและทรัพยากรที่จะนำคุณไปตลอดกระบวนการ

คุณสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง ผ่านหลักสูตรออนไลน์เพื่อพัฒนาแผนการสอนที่ละเอียดขึ้น โดยคุณจะได้รับประกาศนียบัตรเมื่อจบหลักสูตร (หลักสูตรออนไลน์เป็นภาษาอังกฤษเท่านั้น) [คลิก](#)

เราอาศัยอยู่บนโลกที่สวยงาม มีประเพณีและขนบธรรมเนียมที่หลากหลาย เรามีหน้าที่ต้องส่งเสริมและรักษา ส่งเสริม และสืบทอดให้คนรุ่นต่อไป มรดกคือสิ่งที่ดีที่สุดในเรามี

เอลมิรา ชาร์กุลโลวา ครู ประเทศคีร์กีซสถาน

4.1 ขั้นตอนที่ 1 – ทำความเข้าใจบริบทของคุณ

ขั้นตอนนี้เป็นส่วนเตรียมการเพื่อตอบคำถามต่อไปนี้

- มีมรดกที่มีชีวิตในท้องถิ่นอะไรบ้างที่คุณสามารถนำไปใช้ในบทเรียนของคุณได้
- คุณสามารถจัดกิจกรรมที่ใช้มรดกที่มีชีวิตแบบใดได้บ้างในโรงเรียนของคุณ
- คุณจะขอข้อมูลและความช่วยเหลือจากใครได้บ้าง
- คุณจะกำหนดตารางเวลาบทเรียนที่ใช้มรดกที่มีชีวิตอย่างไรและเมื่อใด

มรดกที่มีชีวิตที่มีอยู่ในพื้นที่ของคุณคืออะไร

- สังเกตบริบทท้องถิ่น พูดคุยกับนักเรียนและครูคนอื่น ๆ และมองหามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับชีวิตของนักเรียนและที่ถือปฏิบัติกันอย่างกว้างขวางโดยชุมชนท้องถิ่นในพื้นที่ที่โรงเรียนตั้งอยู่ เช่น เทศกาลท้องถิ่น งานเฉลิมฉลองปีใหม่ การเต้นรำและกีฬาแบบดั้งเดิม เครื่องดนตรีท้องถิ่น งานฝีมือ ฯลฯ นักเรียนและครอบครัวจะคุ้นเคยกับกิจกรรมเหล่านี้อยู่แล้วและสามารถให้คำแนะนำได้ ผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกในท้องถิ่นและสมาชิกในชุมชน สมาคมวัฒนธรรม เจ้าหน้าที่ที่ทำงานด้านวัฒนธรรม (เช่น ศูนย์วัฒนธรรม ห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ ฯลฯ) ก็เป็นแหล่งข้อมูลที่ดีเช่นกัน การหามรดกทางวัฒนธรรมในท้องถิ่นแบบนี้อาจเหมาะเป็นอย่างยิ่งกับชั้นเรียนที่มีนักเรียนจากพื้นเพทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย เนื่องจากจะทำให้นักเรียนมีโอกาสได้แลกเปลี่ยนและเรียนรู้เกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตของกันและกัน

การทำแผนที่สมุนไพรในชั้นเรียนวิชา ภูมิศาสตร์ (ศิริกษสถาน)

ในการบ้านวิชาภูมิศาสตร์ นักเรียนคนหนึ่งเลือกหัวข้อที่เป็นการทำแผนที่สมุนไพร แม่ของเธอทำงานที่สถาบันวิทยาศาสตร์และศึกษาแผนโบราณ นักเรียนช่วยแม่และยายเก็บสมุนไพร สำหรับการบ้านของเธอ เธอทำยาสมุนไพรกับครอบครัวและทำสบู่อเอง

- ระบุมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของคุณหรือของเพื่อนร่วมงาน คุณสามารถแบ่งปันประสบการณ์ของตนเองและข้อมูล และอธิบายได้โดยตรงว่าทำไมสิ่งนี้ถึงสำคัญสำหรับคุณ

การเรียนรู้เกี่ยวกับภาชนะเก็บน้ำแบบดั้งเดิม (เนปาล)

ครูชาวเนปาลคนหนึ่งสังเกตเห็นเหยือกน้ำแบบดั้งเดิมในละแวกบ้านของเขา และเกิดความคิดที่จะพัฒนาบทเรียนเกี่ยวกับเหยือกเก็บน้ำแบบดั้งเดิมสำหรับวิชา “การศึกษาเกี่ยวกับอาชีพ ธุรกิจ และเทคโนโลยี” เขาใช้ความรู้ของตนเองเตรียมเนื้อหา นักเรียนได้พิจารณาถึงประโยชน์ของวิธีการเก็บน้ำแบบดั้งเดิมเปรียบเทียบกับวิธีร่วมสมัย และสร้างเหยือกขนาดเล็กของตนเองด้วยดินเหนียว

- ค้นหามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ได้รับการขึ้นทะเบียนในท้องถิ่นหรือระดับชาติและในบัญชีของยูเนสโก

การใช้มรดกที่ขึ้นทะเบียนในบัญชีของอนุสัญญาฯ พ.ศ. 2546 (สาธารณรัฐเกาหลี)

โรงเรียนในเกาหลีใต้พัฒนาบทเรียนเกี่ยวกับเยนเดิงโฮ (เทศกาลโคมไฟ) กิมจิง (การทำและแบ่งปันกิมจิ) และนัมซาดังโนริ (ศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่มีองค์ประกอบหลายสาขา) ทั้งสามเรื่องนี้ได้รับการขึ้นทะเบียนไว้ในบัญชีรายการตัวแทนมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของมนุษยชาติ ของอนุสัญญาฯ พ.ศ. 2546 และมีการบันทึกจัดทำเป็นเอกสารไว้เป็นอย่างดี ดังนั้นจึงเป็นเรื่องง่ายสำหรับครูที่จะค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้เพื่อช่วยในการเตรียมบทเรียนและดำเนินการสอน

มรดกที่จับต้องได้ เช่น สถานที่หรืออนุสาวรีย์ที่มีความสำคัญทางสังคมหรือทางประวัติศาสตร์ สามารถมองเห็นได้และง่ายต่อการมองหาในพื้นที่ มรดกที่จับต้องไม่ได้จำนวนมากเชื่อมโยงกับมรดกที่จับต้องได้ ตัวอย่างเช่น สิ่งที่อยู่ปฏิบัติทางสังคมหลายอย่างเกิดขึ้นที่สถานที่

ที่หนึ่ง ๆ และสถานที่ดังกล่าวมีการแสดงออกและศิลปะที่เกี่ยวข้องผูกพันอยู่ (เช่น พิธีในศาสนาสนามมักจะมิดนตรีและเพลงสวด) หรือใช้ความรู้และทักษะดั้งเดิมในการสร้างมรดกที่เป็นสถานที่ (เช่น วัด) หรือทำสิ่งของ (งานฝีมือ) ในกรณีเช่นนี้ มรดกที่จับต้องได้อาจเป็นจุดเริ่มต้นสำหรับการพูดคุยแลกเปลี่ยนและการศึกษา

อย่างไรก็ตาม มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมบางอย่างก็ไม่ได้เชื่อมโยงกับมรดกที่จับต้องได้ (เช่น การรักษาในท้องถิ่นโดยใช้พืชที่พบได้ทั่วไปและศิลปะการแสดงบางอย่างไม่จำเป็นต้องมีสถานที่เฉพาะในการปฏิบัติ) ในทำนองเดียวกัน มรดกที่จับต้องได้บางอย่างอาจมีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ แต่อาจไม่สะท้อนถึงอัตลักษณ์และคุณค่าของชุมชนที่อยู่ใกล้เคียงในปัจจุบัน (เช่น เนื่องจากสถานที่หรืออนุสาวรีย์ถูกสร้างโดยชุมชนอื่นที่ไม่อยู่ในพื้นที่แล้ว หรือเนื่องจากพิธีกรรมและกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสถานที่นั้นไม่ได้มีการปฏิบัติอีกต่อไปแล้ว)

พิจารณาให้นักเรียนของคุณมีส่วนร่วมในการระบุมรดกที่มีชีวิตในท้องถิ่นที่น่าสนใจสำหรับกิจกรรมของโรงเรียน คุณอาจจะถามความคิดกับพวกเขาเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่พวกเขาารู้โดยใช้ทะเบียนที่มีอยู่หรือบัญชีของยูเนสโก หรือขอให้พวกเขาระบุสิ่งที่ครอบครัวของตนเองถือปฏิบัติ นอกจากนี้ คุณยังสามารถให้พวกเขามีส่วนร่วมในการวิจัยหรือการสำรวจแบบมีส่วนร่วมกับครอบครัว และชุมชนของตนได้

การเชื่อมโยงมรดกที่จับต้องได้และจับต้องไม่ได้: การทัศนศึกษาที่สวนชาลามาร์ (Shalamar Gardens) (ปากีสถาน)

สวนชาลามาร์ในกรุงลาฮอร์ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกในปี พ.ศ. 2524 ภายในสวนมีศาลาส่งงาม น้ำตก และสระน้ำขนาดใหญ่ สวนแห่งนี้แสดงความกลมกลืนและความเชี่ยวชาญทางศิลปะแบบดั้งเดิม นักเรียนเข้าเยี่ยมชมสถานที่พร้อมกับภัณฑารักษ์เพื่อทำความเข้าใจความสำคัญทางประวัติศาสตร์ และเรียนรู้เกี่ยวกับมรดกทั้งที่จับต้องได้และจับต้องไม่ได้ของสถานที่แห่งนี้ พวกเขาสังเกตสถาปัตยกรรมเรขาคณิต วาดลวดลายดอกไม้ และระบุชนิดต้นไม้และพืช นักดนตรีชั้นครูอธิบายความเชื่อมโยงระหว่างดนตรีคณิตศาสตร์ ลายมือ การออกเสียง ภูมิศาสตร์ และนิทานพื้นบ้าน จากนั้นเขาก็สาธิตว่าเราจะสามารถเดาเวลาของวัน และอารมณ์ต่าง ๆ ผ่านดนตรีได้อย่างไร นักเรียนร้องเพลงพื้นบ้านเกี่ยวกับสวนและธรรมชาติ

คุณสามารถทำกิจกรรมประเภทใดได้บ้าง

สำรวจทางเลือกต่าง ๆ ในโรงเรียนของคุณและระบุทางเลือกที่เหมาะสมและเป็นไปได้มากที่สุด ซึ่งสามารถเป็นได้หลายแบบ

- การบูรณาการเนื้อหา มรดกที่มีชีวิตเข้ากับหลักสูตรที่มีอยู่ของโรงเรียนจะให้ผลดีมาก วิชาอย่างเช่น ประวัติศาสตร์ สังคมศาสตร์ ดนตรี ศิลปะ และภาษา มักมีหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับมรดกที่มีชีวิตในท้องถิ่น และง่ายต่อการปรับปรุงแผนการสอนด้วยเนื้อหา มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ซึ่งช่วยให้บทเรียนของคุณมีชีวิตชีวาและดึงดูดความสนใจของนักเรียนในไม่ช้าวิชาใด เช่น คณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา และเศรษฐศาสตร์.
- กิจกรรมนอกหลักสูตร เช่น ชมรมของโรงเรียน กิจกรรมพิเศษ ทัศนศึกษาพิเศษ และค่ายฤดูร้อน เป็นช่องทางที่ง่ายในการบูรณาการมรดกที่มีชีวิตเข้ากับการเรียนรู้ เนื่องจากมีความยืดหยุ่นและไม่มีข้อจำกัดเกี่ยวกับการสอบ
- การบ้าน เช่น โครงการที่ทำเดี่ยว ๆ และการสัมภาษณ์ครอบครัวและสมาชิกในชุมชน ยังเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

การอภิปรายทั่วทั้งโรงเรียนเกี่ยวกับศิลปะการลำดับวงศ์ตระกูล (คาซัคสถาน)

ประเพณี เซไซร์ (Shezhire) ในคาซัคสถาน เป็นธรรมเนียมการเรียนรู้สาหรณวงศ์ตระกูลของตนเองอย่างน้อยเจ็ดชั่วรุ่น

โรงเรียนนานาชาติโดสตาร์-เลเซียมจัดกิจกรรมนอกหลักสูตรทั่วทั้งโรงเรียน ในหัวข้อนี้ นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตและอนุสัญญาฯ พ.ศ. 2546 จากนั้นจึงจัดการโต้วาทีในประเด็นที่ว่าเซไซร์ควรได้รับการขึ้นทะเบียนในบัญชีรายการตัวแทนมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของมนุษยชาติของยูเนสโกหรือไม่ ในระหว่างเตรียมการโต้วาที เด็กนักเรียนจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับการประเพณีนี้และความสำคัญในชุมชนต่าง ๆ และได้ครุ่นคิดพิจารณาหาวิธีการส่งเสริมและรักษาเอาไว้

การใช้สูตรอาหารดั้งเดิมในการเรียนคณิตศาสตร์ (เนपाल)

ในช่วงเทศกาลสำคัญ เช่น ปีใหม่ ชาวทามัง (Tamang) จะทำขนมแป้งทอดขนาดพอดีคำที่เรียกว่าคาบเซ (Khapse) เป็นจำนวนมาก มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนี้เหมาะกับวิชาคณิตศาสตร์ ในชั้นเรียนวิชาคณิตศาสตร์ นักเรียนวัดปริมาตรและปริมาณของส่วนผสมที่ใช้ในการทำขนม พวกเขายังได้วัดพื้นที่ผิวของเครื่องมือที่ใช้ทำอาหาร แล้วจากนั้นก็ทำขนมที่โรงเรียน ในการเตรียมการสำหรับบทเรียนนี้ นักเรียนต้องระบุประเภทของอาหารที่เกี่ยวข้องกับเทศกาลเฉลิมฉลองในชุมชนของพวกเขา และบันทึกสูตรอาหารด้วยความช่วยเหลือจากครอบครัว

เข้าใจคุณค่าของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมผ่านมรดกทางดนตรี (คิริกีซสถาน)

ในคิริกีซสถาน ครูสอนดนตรีคนหนึ่งและนักเรียนของเธอได้ระดมความคิดเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตและทำรายการคำถามที่เกี่ยวข้องหลังบทเรียน นักเรียนไปสัมภาษณ์เพื่อน ๆ และคุณครูในโรงเรียนโดยใช้คำถามชุดนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่บอกว่ามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทำให้พวกเขามีสำนึกเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของตนเอง และต้องได้รับการส่งเสริมและรักษาและสืบทอดต่อไปยังคนรุ่นหลัง ผู้ตอบแบบสอบถามบางคนยังไม่คุ้นเคยกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและก็ได้เรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้จากกิจกรรมนี้เอง โครงการในชั้นเรียนนี้ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนระหว่างนักเรียนและการได้คิดทบทวนกันภายในโรงเรียน และมีส่วนทำให้เกิดการตระหนักรู้เกี่ยวกับคุณค่าของมรดกที่มีชีวิต

การปฏิบัติทางวัฒนธรรมที่มีร่วมกัน (ฟิลิปปินส์)

ทุกปี โรงเรียนมัธยมปลายเพรสเซอจีโอโอสเมญา (Pres. Sergio Osmeña) จัดงานเทศกาล MAPEH (ดนตรี ศิลปะ พลศึกษา และสุขภาพ) สำหรับเทศกาลนี้ แต่ละชั้นเรียนจะเตรียมการออกแบบท่าเต้นตามการรำรำแบบดั้งเดิมของนักเรียนหนึ่งคน นักเรียนคนนี้จะเป็นผู้นำในการสอนเพื่อนร่วมชั้นซึ่งเป็นสิ่งที่เสริมสร้างพลังอย่างมาก เนื่องจากนักเรียนโรงเรียนนี้มาจากทั่วประเทศ เทศกาล MAPEH จึงเป็นโอกาสในการรู้จักการเต้นรำและเพลงจากภูมิภาคและกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ของประเทศ ส่งเสริมให้นักเรียนแบ่งปันมรดกของตนเองกับเพื่อนร่วมชั้น เสริมพลังอำนาจพวกเขาให้สอนได้ และแน่นอนส่งเสริมความหลากหลายทางวัฒนธรรมและการเปิดใจกว้างในหมู่เพื่อนร่วมชั้น

การเข้าโรงเรียนเพิ่มขึ้นด้วยการศึกษาที่ใช้มรดก (เนปาล)

กว่าสิบปีที่โรงเรียนปัญจกันยาได้พัฒนากิจกรรมเสริมหลักสูตรที่เน้นมรดกที่มีชีวิตของนักเรียน ตัวอย่างเช่น ในวันศุกร์ นักเรียนจะได้เรียนรู้เพลงและการเต้นรำของท้องถิ่น บางครั้งพวกเขาเข้าร่วมการประกวดต่าง ๆ และแสดงในช่วงเทศกาล ครูใหญ่สังเกตว่าตั้งแต่เริ่มโครงการเสริมหลักสูตรเรื่องมรดกที่มีชีวิตนี้ นักเรียนมาโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอมากขึ้น นักเรียนยังทำงานร่วมกันอย่างกลมกลืนมากขึ้นในห้องเรียนและระหว่างกิจกรรมเสริมหลักสูตร ซึ่งช่วยให้พวกเขาพัฒนาความสามารถในการพูดและเขียนภาษาประจำชาติได้ดีขึ้น นอกจากนี้นักเรียนยังได้พัฒนาความเคารพซึ่งกันและกันมากขึ้นอีกด้วย

ใครที่จะเป็นพันธมิตรของคุณได้ในโรงเรียน ชุมชน และอื่น ๆ

การบูรณาการมรดกที่มีชีวิตในการศึกษาในโรงเรียนจะง่ายขึ้นหากคุณพบพันธมิตรที่จะสนับสนุนกระบวนการนี้ คุณจะสามารถแลกเปลี่ยนความรู้ ทรัพยากร ความคิด มุมมอง และแบ่งภาระงานกันได้

พันธมิตรที่โรงเรียน

- เพื่อนร่วมงานบางคนอาจมีประสบการณ์ในการสอนด้วยมรดกที่มีชีวิตมาก่อนแล้ว และสามารถแบ่งปันประสบการณ์และแผนการสอนได้
- เพื่อนร่วมงานที่สอนวิชาเดียวกันสามารถให้แนวคิดและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับเนื้อหา และช่วยประเมินว่ามรดกที่มีชีวิตที่คุณมีอยู่ในใจนั้นมีความเกี่ยวข้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้หรือไม่
- กับเพื่อนร่วมงานที่เชี่ยวชาญในวิชาอื่น ๆ คุณอาจสำรวจมิติต่าง ๆ ของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมหนึ่ง ๆ และดำเนินโครงการร่วมกันหรือเชื่อมโยงบทเรียนของคุณเข้าด้วยกัน
- เพื่อนร่วมงานที่รับผิดชอบดูแลชมรมหรือกลุ่มต่าง ๆ อาจสนใจที่จะมีส่วนร่วมในการบูรณาการมรดกที่มีชีวิตที่ระบุไว้ในโรงเรียนโดยจัดให้มีพื้นที่สำหรับกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง จัดเยี่ยมชมหรือจัดกิจกรรม และจัดการนำเสนอให้นักเรียน

— || —
เพื่อนร่วมงานอาจจะไม่ได้สนใจหรือต้องการมีส่วนร่วมกันทุกคนในตอนแรก แต่การเริ่มทำเป็นกลุ่มเล็ก ๆ อย่างตั้งใจและมีผลลัพธ์เชิงบวกอาจดึงดูดเพื่อนร่วมงานได้มากขึ้นในภายหลัง
 — || —

เพื่อนร่วมงานอาจจะไม่ได้สนใจหรือต้องการมีส่วนร่วมกันทุกคนในตอนแรก แต่การเริ่มทำเป็นกลุ่มเล็ก ๆ อย่างตั้งใจและมีผลลัพธ์เชิงบวกอาจดึงดูดเพื่อนร่วมงานได้มากขึ้นในภายหลัง

การสนับสนุนจากผู้บริหารโรงเรียนสามารถโน้มน้าวและจูงใจให้เพื่อนร่วมงานของคุณเข้าร่วมในการสอนด้วยมรดกที่มีชีวิต

ร่วมมือกับเพื่อนร่วมงานเพื่อพัฒนาบทเรียนข้ามสาขาวิชา (เกาหลี)

คุณครูสอนภาษาเกาหลี สังคมศึกษา และพลศึกษา ได้ทำงานร่วมกันเพื่อเสนอชุดบทเรียนเกี่ยวกับนัมซาดังโนริ ซึ่งเป็นศิลปะการแสดงแบบดั้งเดิมที่มีองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น ดนตรี การแสดงนาฏศิลป์สวมหน้ากาก การเชิดหุ่น การไต่เชือกและการแสดงกายกรรม ไปจนถึงการป็นงาน ในชั้นเรียนภาษาเกาหลี นักเรียนได้วิเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้องกับศิลปะการแสดงนี้เพื่อทำความเข้าใจความหมายขององค์ประกอบต่าง ๆ และศึกษาประวัติศาสตร์ความเป็นมา ในชั้นเรียนพลศึกษา การไต่เชือกและการหมุนจานกลายเป็นกิจกรรมใหม่สำหรับนักเรียน และเนื่องจากนัมซาดังโนริแสดงออกถึงการวิพากษ์วิจารณ์สังคมและระบบชนชั้นทางสังคม ที่เลือกปฏิบัติ ศิลปะการแสดงนี้จึงเป็นจุดเริ่มต้นที่น่าสนใจในการแนะนำนักเรียนให้รู้จักกับเรื่องสิทธิมนุษยชน ชั้นเรียนเหล่านี้ทำให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะที่สำคัญในขณะเดียวกันก็ได้ค้นพบศิลปะการแสดงนี้จากแง่มุมต่าง ๆ

ดึงผู้บริหารมาร่วมด้วยช่วยกัน (คาซัคสถาน)

ในคาซัคสถาน ทีมบริหารของโรงเรียนนำร่องทั้งสามแห่งให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี พวกเขาช่วยจัดกิจกรรมทั่วทั้งโรงเรียน เช่น เทศกาล “น้ำพุแห่งเซติซู” (Spring of Zhetisu) พ.ศ. 2564 และให้การสนับสนุนในการเชิญผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกมาที่โรงเรียนสำหรับทำกิจกรรมเหล่านี้ ผู้บริหารโรงเรียนยังจัดให้มีพื้นที่ทางกายภาพและช่องทางออนไลน์สำหรับครูและนักเรียนเพื่อพบกับผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกอย่างปลอดภัยแม้ในช่วงการแพร่ระบาดของโควิด-19

พันธมิตรในชุมชน

การทำงานกับผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกเพิ่มคุณค่าให้แก่กระบวนการเรียนรู้ โดยเชื่อมโยงผู้เรียนรุ่นเยาว์กับผู้อาวุโสและเอื้อต่อการถ่ายทอดความรู้ ความหมาย และทักษะ

ผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกสามารถ

- ช่วยหามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในชุมชนท้องถิ่น
- ให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมหนึ่ง ๆ และความหมาย เพื่อให้เกิดความคิดที่จะนำมารดกดังกล่าวไปใช้ในบริบทของโรงเรียนได้อย่างไร หรือไปพัฒนาสื่อการสอนได้อย่างไร
- ให้ยืมเครื่องมือ ทักษะ หรือสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติที่ครูและนักเรียนสามารถใช้ในระหว่างเรียน
- เป็นวิทยากรรับเชิญ สอนนักเรียนในส่วนของภาคปฏิบัติของบทเรียน หรือกระทงที่มีชั้นเรียนพิเศษที่พวกเขาสาธิตให้นักเรียนดู
- ให้นักเรียนมาเยี่ยมชมพื้นที่หรือสถานที่ทำงานของตนเอง (เช่น เวิร์กช็อป แหล่งมรดก พิพิธภัณฑ์ หรือห้องสมุด)
- ช่วยพิจารณาแผนการสอนและให้คำแนะนำ ว่าเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนั้นสะท้อนถึงคุณค่าของชุมชนหรือไม่
- ชี้แนะนักเรียนในระหว่างกิจกรรมทางวัฒนธรรม – เช่น ในช่วงเทศกาล – และช่วยให้พวกเขาเข้าใจมากขึ้น

— || —
**การทำงานกับผู้ปฏิบัติ
 สืบสานมรดกเพิ่มคุณค่าให้แก่
 กระบวนการเรียนรู้
 โดยเชื่อมโยงผู้เรียนรุ่นเยาว์
 กับผู้อาวุโสและเอื้อต่อ
 การถ่ายทอดความรู้
 ความหมาย และทักษะ**
 — || —

คนในชุมชนที่ครูสามารถพบปะด้วยเพื่อรับข้อมูลเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิต

- สมาชิกในครอบครัวของนักเรียน เช่น พ่อแม่ ปู่ย่าตายาย และญาติอื่น ๆ
- ผู้ชำนาญและผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- กลุ่ม ชมรม สมาคมท้องถิ่น (วัฒนธรรม กีฬา ศาสนา ฯลฯ)
- ผู้เชี่ยวชาญด้านวัฒนธรรม นักวิชาการ และศิลปิน
- ผู้แทนศูนย์วัฒนธรรม พิพิธภัณฑ์ หอสมุด หอจดหมายเหตุ โรงเรียนศิลปะ ฯลฯ
- เจ้าหน้าที่รัฐ (วัฒนธรรม มรดก และการท่องเที่ยว)
- ช่างฝีมือท้องถิ่นและเจ้าของธุรกิจอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

“

สมาชิกในชุมชนมีบทบาทสำคัญ เพราะหากไม่มีพวกเขา เราก็จะไม่สามารถทราบข้อมูลได้ เราไปถึงมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมแค่เพียงผิวเผิน แต่เมื่อได้พูดคุยกับพวกเขา เราก็ได้ทราบรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับเทศกาลยัตรา (Jatra) การทำงานร่วมกันช่วยให้ฉันรู้จักวัฒนธรรมของเรามากขึ้น

พาบิตรา ชัคยา ครู ประเทศเนปาล

”

เชิญผู้ชำนาญที่โรงเรียน (ไทย เนปาล และคาซัคสถาน)

ที่บ้านถวายในประเทศไทย โรงเรียนร่วมมือกับช่างฝีมือ หรือสล่า จากหมู่บ้านเป็นประจำ หนึ่งในสล่าเหล่านั้น คือ คุณอนันต์ ทาโน ที่เคยเรียนที่โรงเรียนนี้เมื่อตอนที่เขายังเป็นเด็ก อนันต์ได้สอนงานแกะสลักไม้ที่โรงเรียนมาหลายปีแล้ว เขายินดีแบ่งปันความรู้กับนักเรียนและหวังว่าบางคนจะสนใจที่จะสืบสานงานฝีมือนี้ต่อไป

ปีละครั้งในหุบเขากาฐมาณฑุในประเทศเนปาล ชุมชนชาวเนวาจะให้เกียรติผู้เสียชีวิตด้วยขบวนแห่ ในครอบครัวที่มีผู้เสียชีวิตในช่วงปีที่ผ่านมา สมาชิกรุ่นเยาว์คนหนึ่งในการอบครัวจะแต่งตัวเป็นวัวและสวมหน้ากากกระดาศในขบวนแห่ ช่างฝีมือท้องถิ่นชื่อรุเพนดรามหาจันท์ เป็นสมาชิกของหนึ่งในครอบครัวที่ทำแบบพิมพ์สำหรับหน้ากากวัวกระดาศดังกล่าวมาหลายชั่วอายุคน คุณครูปิตรา ศากยะ ได้เชิญเขามาสอนที่โรงเรียนสองครั้ง นักเรียนจึงได้เรียนรู้เกี่ยวกับหน้ากากและได้ทำหน้ากากเอง

ในเมืองอัลมาตี ประเทศคาซัคสถาน ผู้ชำนาญเครื่องสายดอมไบร่า กุย (Dombyra Kuy) ได้ไปเยือนโรงเรียนอับดุลลา โรซิบาเกียฟ จิมเนเซียม หมายเลข 153 และสาธิตวิธีการเล่นเครื่องดนตรีดังกล่าว

พันธมิตรที่เป็นสถาบันและภาคเอกชน

สถาบันทางวัฒนธรรม เช่น พิพิธภัณฑ์ ห้องสมุด ศูนย์ชุมชน ชมรมวัฒนธรรม และองค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) เป็นแหล่งข้อมูลที่มีค่าและอาจเป็นพันธมิตรที่ทำงานด้วยได้ หากโรงเรียนของคุณมีความร่วมมือกับสถาบันหรือองค์กรเช่นนี้อยู่แล้ว ให้พิจารณาเสริมสร้างความร่วมมือที่มีอยู่เหล่านี้ให้เข้มแข็ง องค์กรเหล่านี้สามารถให้ข้อมูลและช่วยคุณในการค้นคว้าข้อมูล หลายองค์กรมีโครงการการศึกษาอยู่แล้วที่คุณสามารถนำไปใช้ได้ ผู้เชี่ยวชาญด้านวัฒนธรรมอาจยินดีที่จะสนับสนุนคุณในการบูรณาการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเข้ากับบริบทของโรงเรียน และช่วยเตรียมแผนการสอนและพัฒนาสื่อการสอน

ภาคเอกชนอาจบริจาคสิ่งของผ่านโครงการความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร

มรดกที่มีชีวิตมีความหลากหลายมากและเชื่อมโยงกับหัวข้อต่าง ๆ มากมาย มากไปกว่าที่เราคิดเวลาพูดถึงวัฒนธรรม เช่น รวมถึงเรื่องสุขภาพและสิ่งแวดล้อม ค้นหาว่าสถาบันใดทำงานในสาขาเหล่านี้ อาจเป็นสมาคมด้านสุขภาพ สหพันธ์กีฬา กลุ่มสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัย และวิทยาลัยในท้องถิ่น

การร่วมมือกับสมาคมและสหพันธ์ (ศิรัภิชสสถาน)

ครูคนหนึ่งจากโรงเรียน #95 เป็นสมาชิกของสหพันธ์เกมและกีฬาประเพณีซัลบูรุน เมื่อโรงเรียนจัดงานเฉลิมฉลองนुरुซซึ่งเป็นวันที่กลางวันและกลางคืนยาวเท่ากันในฤดูใบไม้ผลิ ก็ได้เชิญสหพันธ์ฯ เข้าร่วม ในระหว่างการเฉลิมฉลอง สมาชิกสหพันธ์ฯ ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับกีฬาประเพณีและจัดให้มีการสาธิตและชั้นเรียนต่าง ๆ แก่นักเรียน

การร่วมมือกับสถาบันที่ไม่ใช่ทางวัฒนธรรม (จีน)

ในประเทศจีน ครูในโรงเรียนมัธยมปลายร่วมมือกับมหาวิทยาลัยการแพทย์แผนจีนเพื่อจัดบทเรียนเกี่ยวกับยาแผนโบราณ ซึ่งสอนโดยครูของโรงเรียนภายใต้การชี้แนะจากอาจารย์จากมหาวิทยาลัยดังกล่าว

คุณจะจัดตารางเวลาสำหรับบทเรียนที่ใช้มรดกที่มีชีวิตได้อย่างไรและเมื่อใด

การบูรณาการมรดกที่มีชีวิตเข้ากับบทเรียนและกิจกรรมของคุณสามารถดำเนินการได้ตลอดเวลาในระหว่างปีการศึกษา คุณอาจเริ่มต้นเล็ก ๆ ด้วยบทเรียนหนึ่งหรือสองบทเรียน หรือกับโครงการเล็ก ๆ ที่สามารถขยายได้ในปีต่อ ๆ ไป อย่างไรก็ตาม การถือปฏิบัติมรดกที่มีชีวิตบางอย่างอาจตรงกับเวลาหรือช่วงเวลาที่เหมาะสมของปี เช่น เทศกาล พิธีกรรม และงานเฉลิมฉลอง และแนวปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนฤดูกาลหรือวงรอบการเพาะปลูก วาระดังกล่าวอาจเป็นโอกาสที่นักเรียนจะได้สัมผัสกับมรดกที่มีชีวิต ได้ขบคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ และอาจสืบทอดต่อไปในอนาคต การเข้าร่วมงานจะเปิดโอกาสให้พวกเขาได้สังเกตและบันทึกเกี่ยวกับวิถีปฏิบัตินั้น ในกรณีที่มีการเข้าร่วมกิจกรรมเป็นส่วนหนึ่งของแผนในการบูรณาการมรดกนั้นเข้าในกระบวนการเรียนรู้ ควรมีการวางแผนล่วงหน้าเป็นอย่างดีเพื่อเตรียมความพร้อมและเพิ่มการรับรู้ของนักเรียนเกี่ยวกับงานนั้น

อย่าลืมพิจารณาด้วยว่าสมาชิกในชุมชนจะพร้อมให้ความช่วยเหลือหรือไม่ (เช่น การลงพื้นที่ การสาธิตการปฏิบัติ การสัมภาษณ์ ฯลฯ) และขอความยินยอมจากพวกเขาก่อนที่จะวางแผนให้พวกเขามีส่วนร่วม ในบางช่วงเวลาของปี พวกเขาอาจจะมึนงงเกินไป

การจัดตารางบทเรียนเกี่ยวกับการเฉลิมฉลองในท้องถิ่น (คีร์กีซสถาน คาซัคสถาน)

นูร์รูซ (Nooruz หรืออีกชื่อหนึ่งคือ Nowruz) เป็นงานเฉลิมฉลองวันที่กลางวันและกลางคืนยาวเท่ากันในฤดูใบไม้ผลิ และเป็นหนึ่งในวันหยุดที่สำคัญที่สุดของปีในหลายประเทศ รวมถึงในคีร์กีซสถานและคาซัคสถาน โดยมีงานพิธีและพิธีกรรมต่าง ๆ โรงเรียนหลายแห่งจัดกิจกรรมการเฉลิมฉลองเทศกาลนี้ในโรงเรียนแห่งหนึ่งในคีร์กีซสถาน ในช่วงสองสามสัปดาห์ก่อนถึงวันหยุดดังกล่าว ครูจะสอนบทเรียนเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตให้นักเรียนทุกระดับชั้น ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงมัธยมปลาย นักเรียนเลือกมรดกที่มีชีวิตที่ตนสนใจ (เช่น เทพนิยายของคีร์กีซและการทำพรม) แล้วศึกษามรดกนั้น

ในระหว่างงานเฉลิมฉลอง พวกเขาแลกเปลี่ยนข้อมูลที่รวบรวมมาได้ ในขณะที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาแบ่งปันสิ่งที่ค้นพบเกี่ยวกับเทพนิยายของคีร์กีซ นักเรียนมัธยมปลายได้อธิบายถึงความรู้และทักษะแบบดั้งเดิมที่เกี่ยวข้องกับการทำพรมสักหลาด กิจกรรมนี้ช่วยส่งเสริมการสื่อสารระหว่างนักเรียนในระดับต่าง ๆ และทำให้กระบวนการเรียนรู้สนุกสนานยิ่งขึ้นและการเฉลิมฉลองเป็นสิ่งที่น่าจดจำ ในอีกโรงเรียนหนึ่ง นักเรียนเล่นเกมและดนตรีพื้นเมือง แบ่งปันอาหาร แสดงบทเพลงยาวที่เรียกว่ามันัส และสร้างกระโจม

จุดตรวจ

เมื่อสิ้นสุดขั้นตอนนี้ คุณอาจได้ระบุ

- รายการมรดกที่มีชีวิตที่อาจนำมาใช้ในการเรียนการสอน ที่จะต้องสำรวจหาข้อมูลเพิ่มเติม
- ประเภทของกิจกรรมโรงเรียน (ในหลักสูตร/หรือนอกหลักสูตร) ที่เหมาะสมกับการบูรณาการมรดกที่มีชีวิต
- รายชื่อพันธมิตรที่สร้างได้ ภายในและนอกโรงเรียน
- ช่วงเวลาที่เหมาะสมในปฏิทินโรงเรียนที่จะดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับมรดกที่มีชีวิต

4.2 ขั้นตอนที่ 2 – เชื่อมโยงมรดกที่มีชีวิตกับวิชาของโรงเรียน

ขั้นตอนแรกให้ข้อมูลเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตที่มีอยู่รอบตัวคุณและสิ่งที่สามารถทำได้ในการบูรณาการเข้ากับบริบทของโรงเรียนของคุณ ขั้นตอนต่อไปจะเป็นการจำกัดขอบเขตให้แคบลง และตัดสินใจว่ามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันใดที่คุณจะนำมาเป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียน บทเรียนที่คุณต้องการสอนด้วยมรดกที่มีชีวิต และกิจกรรมที่คุณต้องการจัด

“

การจัดการความรู้แบบดั้งเดิมนั้นเรียนรู้ได้ง่ายเพราะความรู้รอบตัวเรา นักเรียนสนุกกับการทำภารกิจมอบหมายที่ช่วยพัฒนาการคิดวิเคราะห์และความสามารถอื่น ๆ ทำให้พวกเขาอดทนและขยัน คุณสมบัติเหล่านี้สร้างความรู้และทักษะที่เป็นประโยชน์ ทำให้พวกเขาตระหนักถึงคุณค่าของมรดกท้องถิ่นและความจำเป็นที่จะต้องส่งเสริมและรักษาไว้

คุณศศิวรรณ แก้วอ่อน ครูนำร่อง โรงเรียนต้นแก้วมดุงพิทยาลัย ประเทศไทย

”

ขั้นตอนที่สองนี้แบ่งออกเป็นสี่ส่วน

- การเลือกมรดกที่มีชีวิตเพื่อเชื่อมโยงกับบทเรียนและกิจกรรมของโรงเรียน
- การสานต่อจากประเด็นการศึกษาที่โรงเรียนให้ความสำคัญ
- การวางแผนกิจกรรมด้วยมรดกที่มีชีวิตที่ประสบความสำเร็จ
- การพิจารณาถึงความเป็นไปได้ของกิจกรรม

การเลือกมรดกที่มีชีวิตเพื่อเชื่อมโยงกับบทเรียนและกิจกรรมของโรงเรียน

มีสองแนวทางหลักคือ

- เริ่มจากการเลือกมรดกที่มีชีวิตและดูว่าสอดคล้องกับกิจกรรมใดของโรงเรียน
- เริ่มจากวิชาของโรงเรียนและดูว่ามีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอันใดที่จะสามารถเพิ่มคุณค่าให้กับการสอนได้

หากคุณเลือกที่จะใช้มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเป็นจุดเริ่มต้น ก่อนอื่นคุณต้องสำรวจรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่คุณระบุไว้ในขั้นตอนก่อนหน้านี้ และเลือกสิ่งที่คุณสนใจ

คุณสามารถเลือกมรดกนี้ได้เพราะ

- มีคนถือปฏิบัติกันมากในพื้นที่
- นักเรียนสนใจในเรื่องนี้
- สมาชิกในชุมชนแสดงความสนใจที่จะร่วมมือกับโรงเรียนเกี่ยวกับมรดกนี้
- มีการถือปฏิบัติในลักษณะหรือในเวลาที่เหมาะสมกับปฏิทินของโรงเรียน
- เพื่อนร่วมงานหรือตัวคุณเองสนใจมรดกนี้และรู้เรื่องนี้
- คุณหรือเพื่อนร่วมงานของคุณรู้จักผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกหรือกลุ่มสมาคมวัฒนธรรมที่สามารถช่วยให้เนื้อหาได้
- มีแหล่งข้อมูลมากมายเกี่ยวกับมรดกนี้และสามารถนำไปใช้พัฒนากิจกรรมของโรงเรียนได้

การคัดเลือกอาจร่วมทำกับชุมชนที่เกี่ยวข้อง นักเรียน ครู และ/หรือผู้บริหารโรงเรียน จากนั้นคุณก็สำรวจพิจารณารายวิชาและกิจกรรมของโรงเรียนเพื่อดูว่ามีอะไรที่เกี่ยวข้องกับมรดกที่เลือก

อีกทางหนึ่ง คุณสามารถเริ่มจากวิชาที่คุณสอน หรือบทเรียนหรือกิจกรรมหนึ่ง ๆ และดูว่ามีมรดกที่มีชีวิตใดบ้างที่สามารถเชื่อมโยงได้ ในการใช้วิธีนี้ คุณต้องมีความเข้าใจในหลักสูตรอย่างชัดเจน และวิธีนี้ยังเป็นระบบมากกว่าด้วย หากคุณคุ้นเคยกับมรดกที่มีชีวิต โดยเฉพาะมรดกที่ถือปฏิบัติกันในพื้นที่ของโรงเรียน คุณจะพบความเชื่อมโยงระหว่างมรดกเหล่านี้กับวิชาของคุณได้อย่างง่ายดาย

ในหลักสูตรของบางประเทศมีการกำหนดวิชาที่เชื่อมโยงกับมรดกอย่างชัดเจนไว้อยู่แล้ว ซึ่งทำให้กระบวนการบูรณาการง่ายขึ้น ในกรณีอื่น ๆ การทำผังเชื่อมโยงหลักสูตรอาจเป็นประโยชน์

ตัวอย่างเช่น คุณอาจพิจารณา

- หัวข้อของบทเรียนหรือกิจกรรมที่มีอยู่ในหลักสูตร
- วัตถุประสงค์การเรียนรู้หลักหรือความสามารถเป้าหมาย (target competences) ของวิชาของคุณ
- คุณค่าที่ส่งเสริมโดยหลักสูตรอย่างพลเมืองโลกศึกษา (GCED) หรือการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (ESD)

จากนั้นคุณสามารถระบุว่าแง่มุมใดของมรดกที่มีชีวิตจะช่วยสร้างความเข้าใจในบทเรียนนี้หรือทำให้ได้มาซึ่งความสามารถนี้ได้ดีขึ้น

เพื่อช่วยคุณเลือกมรดกที่มีชีวิต คู่มือเล่มที่ 8 ให้แนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อมโยงระหว่างวิชาในโรงเรียนกับการถือปฏิบัติที่เป็นมรดกที่มีชีวิต พึงระลึกไว้เสมอว่ามรดกที่มีชีวิตหนึ่ง ๆ มักจะเกี่ยวข้องกับวิชาในโรงเรียนหลายวิชา

— || —
**การเริ่มต้นด้วยวิชา
 ของโรงเรียน
 ทำให้คุณต้องมี
 ความเข้าใจ
 ที่ชัดเจนเกี่ยวกับ
 หลักสูตร**
 — || —

ชุมชนมีบทบาทนำ (จีน)

ชุมชนสามารถมีบทบาทนำโดยเสนอแนะกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับมรดกที่มีชีวิตที่มีความสำคัญเป็นพิเศษสำหรับพวกเขา ในการพัฒนาหลักสูตรมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเซียงไฮ้จึงก้าวได้พัฒนาความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับชุมชนใกล้เคียง ชุมชนท้องถิ่นเสนอโครงการเกี่ยวกับการทำปิ่นเกา (กระดุมเชือกถักใช้กับชุดกีฬา) ที่โรงเรียน ความสำเร็จของโครงการทำให้โรงเรียนเสนอให้มีการสอนเรื่องอื่น ๆ เพิ่ม ซึ่งนำไปสู่การเปิดสอนหลักสูตรการทำกระดุมปิ่นเกา การตัดกระดาษ และการสานใบปาล์มที่โรงเรียน โดยผู้ชำนาญการจากชุมชนโดยรอบ และชั้นเรียนวิชาแพทย์แผนจีนโดยครูในโรงเรียน ภายใต้การชี้แนะจากอาจารย์จากมหาวิทยาลัยการแพทย์แผนจีนเซียงไฮ้

ใช้กลองหลวงในภาคเหนือของไทยเป็นจุดเริ่มต้น (ประเทศไทย)

โรงเรียนบ้านศาลาในจังหวัดเชียงใหม่ได้เลือกการทำและการแสดงกลองหลวงที่มีชื่อเสียงเป็นจุดเริ่มต้นตามคำแนะนำของชุมชนท้องถิ่น กลองหลวงเป็นตัวแทนวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของหมู่บ้านพระเจ้านั่งโกนในการแข่งขันกลองหลวงประจำปีของจังหวัด มรดกที่มีชีวิตหลายรูปแบบปรากฏอยู่ในประเพณีนี้ มีหลายวิชาสามารถเชื่อมโยงกับกลองหลวงได้ ในวิชาชีววิทยา นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับพันธุ์ไม้เฉพาะที่นำมาใช้ทำกลอง และชนิดของวัวที่ใช้ทำหนังกลอง ในวิชาคณิตศาสตร์ พวกเขาคำนวณเส้นรอบวงของกลอง ในวิชาศิลปะ พวกเขาคัดลอกวาดลายอันวิจิตรของกลอง ในวิชาภาษาไทยและประวัติศาสตร์ พวกเขาได้เรียนรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของชุมชนและกลองและเขียนเรียงความเกี่ยวกับเรื่องนี้ ในวิชานาฏศิลป์ ผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกอวสุจากชุมชนได้ถ่ายทอดความรู้ให้โดยตรงและสอนนักเรียนหัดเล่นเครื่องดนตรีและการฟ้อนเต้นแบบพื้นบ้าน บทเรียนทั้งหมดเหล่านี้มีมรดกที่มีชีวิตนี้ (กลองหลวง) เป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้

ค้นหามรดกที่มีชีวิตเพื่อเสริมหลักสูตรวิชาคณิตศาสตร์ (ประเทศไทย)

หลักสูตรวิชาคณิตศาสตร์ไทยมีเนื้อหารวมถึงการรู้จักและการระบุรูปทรงเรขาคณิตต่าง ๆ ครูคนหนึ่งในโรงเรียนบ้านแม่อาจสังเกตเห็นว่าผ้าพื้นเมืองมีลวดลายเรขาคณิตหลากหลายรูปแบบ เขามอบหมายให้นักเรียนศึกษาลวดลายเหล่านี้ นักเรียนเก็บตัวอย่างเสื้อผ้าทอมือจากกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในพื้นที่ และได้แบ่งปันสิ่งที่ค้นพบผ่านนิทรรศการภาพวาดสีเส้นสดใส พวกเขาไม่เพียงแค่อ่านเกี่ยวกับคณิตศาสตร์เท่านั้น แต่ยังได้เรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมท้องถิ่นและเรื่องราวเบื้องหลังผ้าทอที่สวยงามเหล่านั้นอีกด้วย

การสานต่อจากประเด็นการศึกษาที่โรงเรียนให้ความสำคัญ

บางครั้ง ประเด็นใดประเด็นหนึ่งก็อาจเป็นจุดเริ่มต้นได้ ตัวอย่างเช่น หากโรงเรียนกำลังส่งเสริมการศึกษาสันติภาพและให้ความสำคัญกับ พหุวัฒนธรรม วิชาวัฒนธรรมศึกษาอาจเป็นจุดเริ่มต้นที่เหมาะสมในการบูรณาการมรดกที่มีชีวิตในการศึกษา ชั้นเรียนอาจแนะนำการถือปฏิบัติทางวัฒนธรรมที่หลากหลายและจึงเป็นการส่งเสริมความหลากหลายทางวัฒนธรรม ในทำนองเดียวกัน หากหัวข้อของโรงเรียนคือ การพัฒนาที่ยั่งยืน จุดเริ่มต้นอาจเป็นความรู้ของคนท้องถิ่นเกี่ยวกับการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพก็ได้

บางหลักสูตรให้ความสำคัญกับการเป็นพลเมืองโลก ในกรณีเช่นนี้ วิชาอย่างเช่น ภาษา ประวัติศาสตร์ สังคมศาสตร์ และวัฒนธรรมศึกษา สามารถเป็นจุดเริ่มต้นในการสำรวจประเด็นปฏิบัติที่เป็นมรดกที่มีชีวิต ในขณะที่เดียวกันก็ส่งเสริมสิทธิมนุษยชน การเคารพในความหลากหลาย และหลักการที่สำคัญอื่น ๆ ของการศึกษาเพื่อการเป็นพลเมืองโลก

“

ฉันเคยเข้าร่วมพิธีกรรมทูลเกล้าซึ่งเป็นที่เกี่ยวกับชีวิตช่วงแรกของทารก ฉันเห็นข้อเท้าของทารกถูกมัดด้วยเชือก แต่ฉันไม่รู้ว่าจะทำไมสี่ของเชือกถึงเป็นสีขาวดำ ในบทเรียน ครูอธิบายความหมายของพิธีกรรมนี้และรายละเอียดอื่น ๆ ทั้งหมดให้เราทราบ หลังจากนั้น ฉันก็คิดว่าประเพณีนี้เป็นหนึ่งในประเพณีที่ดีที่สุดของชาวคีร์กีซ

บ็อกดาน ซเมียฟ นักเรียนจากโครงการนำร่อง ประเทศคีร์กีซสถาน

”

“

ภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นรากฐานของวัฒนธรรมที่แสดงออกในวิถีชีวิตของเรา มีคุณค่าเกินกว่าที่จะตีมูลค่าเป็นตัวเงิน ด้วยประวัติศาสตร์อันยาวนานในดินแดนของเรา เราควรเรียนรู้และสืบสานต่อไปในอนาคต

คุณพวงเพชร มีมา ครู โรงเรียนบ้านแม่ฮ่องสอนจังหวัดเชียงใหม่ ประเทศไทย

”

การวางแผนกิจกรรมด้วยมรดกที่มีชีวิตที่ประสบความสำเร็จ

พิจารณาความสนใจและความต้องการของนักเรียนของคุณเมื่อคุณเลือกมรดกที่มีชีวิตที่คุณจะทำงานด้วย นักเรียนจะเปิดรับกิจกรรมการเรียนรู้มากขึ้นหากพวกเขาสนใจหัวข้อนี้อยู่แล้ว นักเรียนบางคนเป็นผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกที่มีชีวิตและอาจภาคภูมิใจมากกับการถือปฏิบัติบางอย่างในชุมชนของตนเอง พวกเขาอาจจะสามารถแบ่งปันประสบการณ์กับเพื่อนร่วมโรงเรียนได้ หรืออาจจะอยากรู้มากเกี่ยวกับมรดกของชุมชนอื่น ๆ

ทางที่ดีคุณควรจะวิเคราะห์อย่างรวดเร็วในขั้นตอนนี้ก่อนที่คุณจะใช้เวลาในการพัฒนาแผนการสอนที่อาจไม่สามารถนำไปใช้ได้ บทเรียนและกิจกรรมส่วนใหญ่สามารถดำเนินการได้โดยใช้วัสดุอุปกรณ์เพียงเล็กน้อย แต่ก็มีบางอย่างที่อาจต้องใช้ทรัพยากร การจัดการ และการลงทุนมากขึ้น คุณจะต้องระบุทรัพยากรที่จำเป็นสำหรับแต่ละบทเรียนหรือกิจกรรม เช่น ข้อมูล พื้นที่การเรียนรู้ วัสดุ อุปกรณ์ โสตทัศนูปกรณ์ การขนส่ง การเดินทาง ความร่วมมือกับสถาบันอื่น เงินทุน และเวลา ทรัพยากรที่มีอยู่จะเป็นตัวกำหนดว่ากิจกรรมใดที่คุณสามารถทำได้

สำรวจความคิดเห็นเพื่อยังความสนใจของนักเรียน (อุซเบกิสถาน คีร์กีซสถาน)

ครูที่โรงเรียนในอุซเบกิสถานและคีร์กีซสถานทำรายการมรดกที่มีชีวิตขึ้นมาจำนวนหนึ่งและเสนอให้นักเรียนลงคะแนนเพื่อดูว่านักเรียนสนใจมรดกใดมากที่สุด

ตาราง 4.1. สิ่งที่ต้องทำและสิ่งจำเป็นที่เกี่ยวข้องสำหรับบทเรียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

สิ่งที่ต้องทำ	สิ่งจำเป็น
เตรียมแผนการสอน จัดทำเอกสารข้อมูลสำหรับกิจกรรม	ข้อมูลเกี่ยวกับมรดกนั้น และความร่วมมือกับสมาชิกชุมชนและพันธมิตร
ต้อนรับวิทยากรรับเชิญ จัดงาน นิทรรศการ และกิจกรรมต่าง ๆ	สถานที่ที่เหมาะสม
ทำกิจกรรมบางอย่างในห้องเรียน	เครื่องเขียนและวัสดุสิ้นเปลือง วัตถุที่เกี่ยวข้องกับการถือปฏิบัติมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
แสดงสื่อโสตทัศน์ (ภาพถ่าย ภาพยนตร์ ฯลฯ)	โสตทัศนอุปกรณ์ (โปรเจคเตอร์ จอ ฯลฯ)
จัดทัศนศึกษาและพบปะกับวิทยากรในห้องเรียน	สถาบันหรือชุมชนที่จะไปเยี่ยมชม (เช่น สถานที่ทางวัฒนธรรม พิพิธภัณฑ์ ห้องสมุด หอจดหมายเหตุ เวิร์กช็อปของศิลปิน ศูนย์ศิลปะการแสดง สมาคมวัฒนธรรมท้องถิ่น) การเดินทาง: สาธารณะ (รถไฟ/รถโดยสาร) หรือส่วนตัว (รถยนต์, รถโรงเรียน)
บันทึกเอกสารเกี่ยวกับการถือปฏิบัติและสัมภาษณ์	สมุดจด กล้อง กล้องวิดีโอ (หรือโทรศัพท์มือถือ) เป็นต้น
จัดทัศนศึกษาและจัดหาสื่อ ข้อมูล และวิทยากร	สถาบันอื่น ๆ (เช่น พิพิธภัณฑ์ ห้องสมุด หอจดหมายเหตุ ศูนย์ศิลปะการแสดง สมาคมวัฒนธรรมท้องถิ่น)
ชำระค่าธรรมเนียมเข้าสถานที่และซื้อวัสดุสิ้นเปลือง	ทุนสนับสนุน
ทำวิจัย เตรียมคำถามสัมภาษณ์ วางแผนกิจกรรม จัดให้มีการแลกเปลี่ยนระหว่างนักเรียน ครู ชุมชนท้องถิ่น	เวลา

พิจารณาด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนั้น และพิจารณานโยบาย (ที่โรงเรียน ระดับท้องถิ่น หรือระดับชาติ) ที่อาจส่งผลกระทบต่อกิจกรรมของคุณ ตัวอย่างเช่น:

- **ภาษา:** ในสภาพแวดล้อมที่เป็นพหุวัฒนธรรม นักเรียนสามารถโต้ตอบกับวิทยากรหรืออ่านเนื้อหาในภาษาต่าง ๆ ได้หรือไม่
- **กฎระเบียบด้านความปลอดภัย:** คุณต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ใดบ้างเพื่อจัดทัศนศึกษาหรือเชิญบุคคลภายนอกมาที่โรงเรียนของคุณ คุณได้รับอนุญาตให้พานักเรียนไปในยานพาหนะส่วนตัวของคุณหรือไม่
- **กสนอนุญาตจากผู้ปกครอง:** คุณจำเป็นต้องแจ้งผู้ปกครองหรือขออนุญาตอย่างเป็นทางการหรือเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้ปกครองก่อนเริ่มกิจกรรมหรือไม่

การพิจารณาถึงความเป็นไปได้ของกิจกรรม

ในตารางที่คล้ายกับตาราง 4.1 ให้คุณระบุสิ่งที่จำเป็นสำหรับกิจกรรมการศึกษาของคุณตลอดจนปัญหาท้าทายต่าง ๆ หากไม่มีทรัพยากรบางอย่างหรือหากคุณเผชิญกับข้อจำกัดบางอย่าง ให้ถามตัวเองว่ามีวิธีอื่นในการบรรลุวัตถุประสงค์ของคุณหรือไม่ และบทเรียนจะยังมีประสิทธิภาพอยู่หรือไม่ แล้วระบุทางเลือกเหล่านี้ กระบวนการนี้จะช่วยให้คุณในการพิจารณาว่าความเป็นไปได้หรือไม่ที่จะทำงานกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่คุณเลือก หรือว่าจำเป็นต้องเลือกมรดกอย่างอื่นเพื่อดำเนินกิจกรรมของคุณให้สำเร็จ หรือเลือกกิจกรรมประเภทอื่น

การหาโอกาสช่องทางสำหรับเงินทุนสนับสนุน (จีน)

รัฐบาลนครเซี่ยงไฮ้สนับสนุนโครงการริเริ่มเพื่อส่งเสริมมรดกที่มีชีวิตในโรงเรียนอย่างจริงจัง สำนักงานเทศบาลเพื่อวัฒนธรรมและการศึกษาและสำนักงานเขตเพื่อมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้มีแนวทางชี้แนะสำหรับการพัฒนาหลักสูตรการศึกษาที่ส่งเสริมมรดกที่มีชีวิต โรงเรียนต่าง ๆ สามารถยื่นขอรับงบประมาณสนับสนุนประจำปีจากกองทุนพิเศษและจ้างผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกมาสอนได้

การสร้างเครือข่ายเพื่อจัดหาทรัพยากรที่ไม่ใช่ทางการเงิน (ประเทศไทย)

โรงเรียนบ้านกุ่มมีงบประมาณน้อยในการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมสำหรับนักเรียน ครูได้สร้างเครือข่ายกับหน่วยงานท้องถิ่นและองค์กรอื่น ๆ เพื่อช่วยเหลือในการยืมเครื่องดนตรีและอุปกรณ์ต่าง ๆ และเพื่อให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเฉลิมฉลองทางวัฒนธรรม

จุดตรวจ

เมื่อสิ้นสุดขั้นตอนนี้ คุณอาจได้

เลือกมรดกที่มีชีวิตที่คุณจะใช้ทำงาน ไม่ว่าจะด้วยตนเองหรือกับครูคนอื่น ๆ

เลือกประเภทของกิจกรรม (วิชาหรือกิจกรรมเสริมนอกหลักสูตร) ที่คุณจะเชื่อมโยงกับมรดกนี้

ตระหนักถึงสิ่งจำเป็นและปัญหาท้าทายต่าง ๆ เพื่อให้แน่ใจว่าคุณจะสามารถดำเนินกิจกรรมได้สำเร็จ

4.3 ขั้นตอนที่ 3 – เรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับมรดกที่เลือก

สำหรับบทเรียนที่บูรณาการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม คุณมักจะจำเป็นต้องแสวงหาทรัพยากรต่าง ๆ นอกเหนือจากที่มีอยู่แล้วในโรงเรียนและหนังสือเรียน

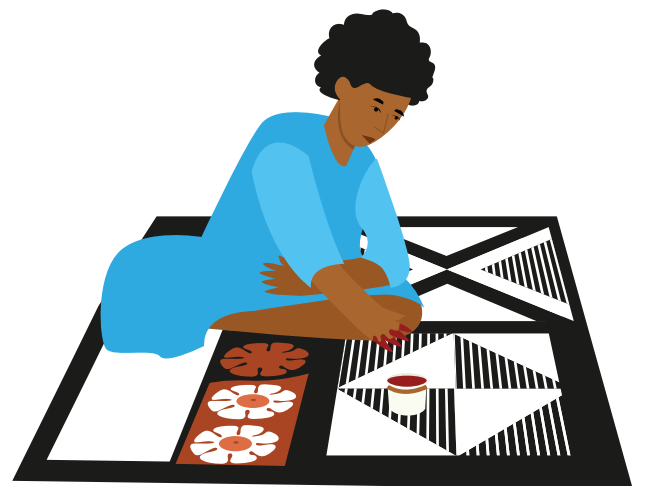

การรวบรวมข้อมูลมีหลายวิธี วิธีที่ใช้กันมากที่สุดคือการศึกษาเอกสารและการสัมภาษณ์ ซึ่งวิธีหลังมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการทำความเข้าใจความหมายของมรดกที่มีต่อชุมชน

ในการศึกษาเอกสาร ค้นหาข้อมูลที่รวบรวมโดยบุคคลอื่นที่มีอยู่ในหนังสือ บทความ และสิ่งพิมพ์อื่น ๆ ตลอดจนข้อมูลจากพิพิธภัณฑ์และหอจดหมายเหตุในท้องถิ่น ศูนย์การเรียนรู้ของชุมชน และสถาบันอื่น ๆ หรือข้อมูลที่เชื่อถือได้ที่อยู่ในอินเทอร์เน็ต

ในการสัมภาษณ์ คุณรวบรวมข้อมูลด้วยตัวคุณเองจากผู้ที่มีประสบการณ์โดยตรงเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิต เช่น นักเรียนและสมาชิกในครอบครัว คนในชุมชน ตัวแทนของสมาคมวัฒนธรรม ฯลฯ กระบวนการสัมภาษณ์ทำให้ผู้มีส่วนร่วมได้เข้าร่วมในหลายระดับด้วยกัน คือ การฟัง การสังเกต การไตร่ตรอง และในบางกรณีก็เป็นการปฏิบัติมรดกนั้น ผู้สัมภาษณ์ถามคำถามเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับมรดกนั้น และผู้ถือปฏิบัติให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น แม้ว่าการสัมภาษณ์ผู้คนจะใช้เวลามากกว่าการศึกษาเอกสาร แต่การแลกเปลี่ยนเหล่านี้อาจเป็นแหล่งข้อมูลที่รุ่มรวยยิ่งกว่า การสัมภาษณ์ปฏิบัติผู้สืบสานมรดกอาจเป็นกิจกรรมที่มีคุณค่าอย่างยิ่งสำหรับนักเรียน

คู่มือเครื่องมือและทรัพยากร (เล่มที่ 8) ให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์เกี่ยวกับวิธีการสัมภาษณ์อย่างมีประสิทธิภาพและมีจริยธรรม และยังแนะนำคำถามที่คุณสามารถถามเพื่อเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตและวิธีการบันทึกข้อมูล

ฟังตระหนักอยู่ตลอดเวลาว่าการดำเนินการวิจัยและรวบรวมข้อมูลในชุมชนอาจมีความละเอียดอ่อน และจำเป็นต้องดำเนินการด้วยการเคารพให้เกียรติกันในระดับสูงสุด ‘หลักจริยธรรม 12 ประการในการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม’ ให้แนวทางที่เป็นประโยชน์ในเรื่องนี้ [คลิก](#)

คุณอาจจะปฏิบัติตามคำแนะนำต่อไปนี้

- ตรวจสอบคุณภาพของข้อมูล: วิธีการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเป็นที่ยอมรับของชุมชนหรือไม่ สะท้อนถึงคุณค่าของชุมชนหรือไม่
- ยอมรับการตีความที่หลากหลาย: ข้อมูลที่ได้จากบุคคลหนึ่งหรือสองสามคนอาจไม่เป็นตัวแทนของการถือปฏิบัติหรือความเชื่อของทั้งชุมชน
- หลีกเลี่ยงการเลือกปฏิบัติและอคติ: ฟังตระหนักว่าคนที่คุณสัมภาษณ์อาจมีอคติเกี่ยวกับบทบาททางเพศ ศาสนา ประเทศต้นกำเนิดชาติพันธุ์ ฯลฯ และคุณก็อาจมีอคติดังกล่าวได้ด้วยเช่นกัน

มรดกที่มีชีวิตอาจสะท้อนให้เห็นในทุกแง่มุมของการเตรียมกิจกรรม ไม่เพียงแต่ในการสอนเท่านั้น หากต้องการเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่คุณเลือก ในขณะที่เดียวกันก็สร้างประสบการณ์ที่น่าจดจำและมีส่วนร่วมสำหรับนักเรียน คุณอาจจะ

- วางแผนกิจกรรมที่คุณและนักเรียนรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการถือปฏิบัติที่เลือก ตัวอย่างเช่น การสัมภาษณ์สมาชิกในครอบครัวและชุมชน และการวิเคราะห์สารคดี ภาพยนตร์ แหล่งข้อมูลออนไลน์ สิ่งพิมพ์ ฯลฯ
- พานักเรียนเยี่ยมชมสมาชิกในชุมชนและผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกในบ้านและเวิร์กช็อปของพวกเขา หรือเชิญพวกเขามาสอนเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมให้แก่นักเรียนในโรงเรียนโดยตรง ขอความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลที่คุณรวบรวมจากพวกเขาด้วย
- วางแผนทัศนศึกษาและเยี่ยมชมสถาบันวัฒนธรรม สมาคมวิชาชีพ ฯลฯ เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติและ/หรือเกี่ยวกับการส่งเสริมและรักษามรดก

หากคุณทำงานร่วมกับครูคนอื่น ๆ ให้แบ่งงานและเรียนรู้เกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมจากหลากหลายมุมมอง ตัวอย่างเช่น ครูฟิสิกส์อาจพิจารณามรดกในมิติทางวิทยาศาสตร์ ในขณะที่ครูด้านมนุษยศาสตร์อาจแสวงหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับแง่มุมทางประวัติศาสตร์และสังคม เช่น บทบาททางเพศที่เกี่ยวข้องกับการถือปฏิบัติหนึ่ง ๆ การทำงานเป็นทีมเช่นนี้ช่วยสร้างความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับมรดกหนึ่ง ๆ และสามารถนำไปสู่การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เสริมในวิชาต่าง ๆ

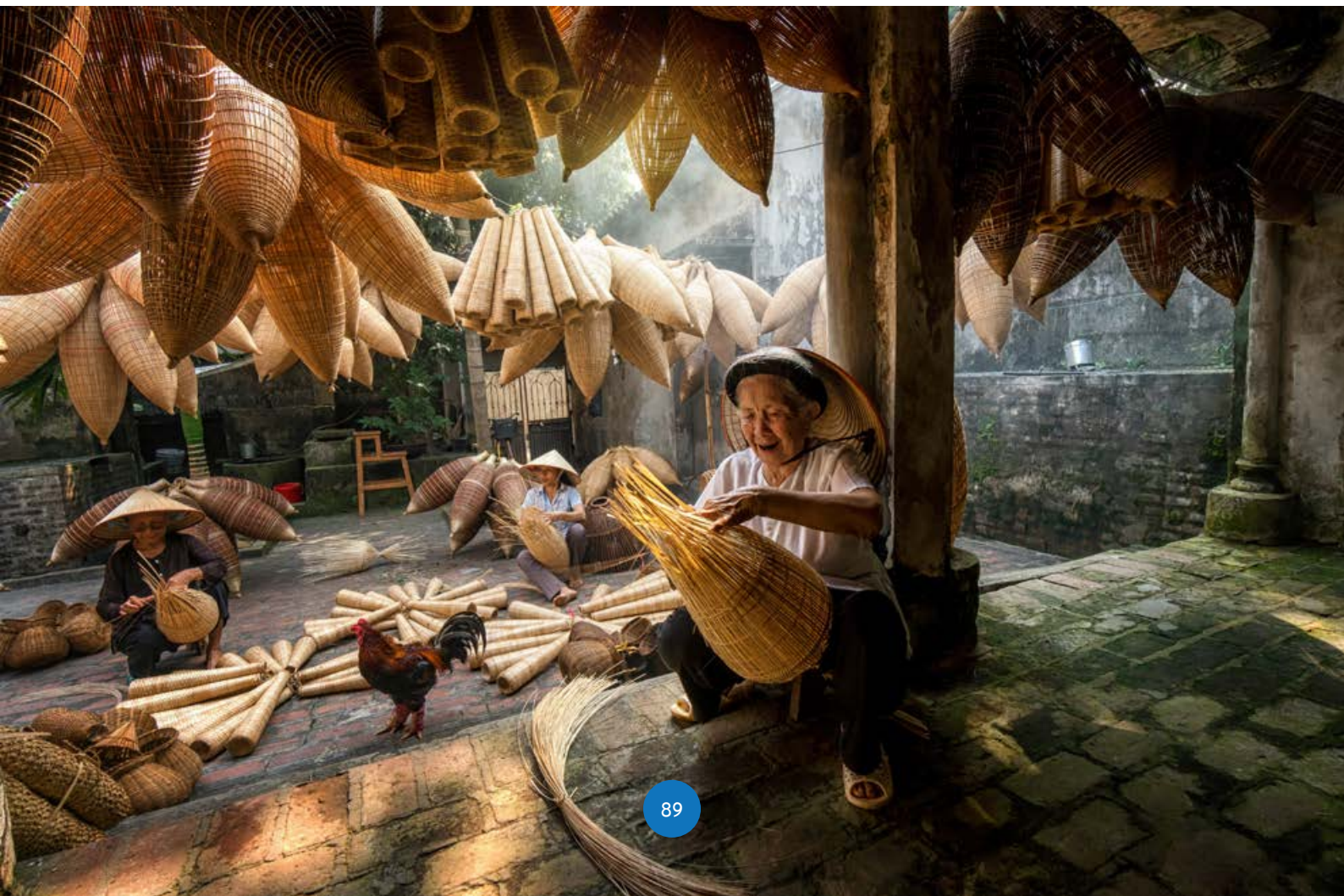
การศึกษาเอกสาร (สารธารณรัฐเกาหลี)

โรงเรียนนำร่องในเกาหลีใต้พัฒนาบทเรียนเกี่ยวกับเอนเด็งโฮ (เทศบาลโคมโพ) กิมจิงที่เป็นการทำและแบ่งปันกิมจิกันในชุมชน และนมชาดงโนริที่เป็นศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่มีองค์ประกอบหลากหลายสาขา มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทั้งสามนี้ได้รับการขึ้นทะเบียนไว้ในบัญชีรายการตัวแทนของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของมนุษยชาติของยูเนสโก ซึ่งได้รับการศึกษาวิจัยและบันทึกจัดทำเอกสารเป็นอย่างดีโดยนักวิชาการและสถาบันวัฒนธรรมต่าง ๆ ครูจึงสามารถหาข้อมูลและสื่อโซเชียลเพื่อช่วยเตรียมและดำเนินการสอนบทเรียนได้ ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งในช่วงการแพร่ระบาดของโควิด-19 ที่ครูไม่สามารถพบปะกับผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกได้โดยสะดวก

ครูดำเนินการวิจัยชุมชน (เวียดนาม)

ในขั้นตอนการเตรียมบทเรียน ครูชาวเวียดนามกลุ่มหนึ่ง พร้อมด้วยผู้เชี่ยวชาญจากพิพิธภัณฑ์ชาติพันธุ์วิทยาเวียดนาม ได้ลงพื้นที่ชุมชนหลายแห่งเพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตในท้องถิ่น พวกเขาสัมภาษณ์ผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกเกี่ยวกับการถือปฏิบัติมรดกของพวกเขา พร้อมกับบันทึกภาพและวิดีโอ การเก็บข้อมูลนี้ทำให้พวกเขามีความรู้และความตระหนักเกี่ยวกับการถือปฏิบัติในท้องถิ่นลึกซึ้งยิ่งขึ้น และทำให้พวกเขาได้ความคิดสำหรับบทเรียนและสามารถเลือกข้อมูลที่เกี่ยวข้องมากที่สุดที่จะไปแบ่งปันกับนักเรียน สื่อโซเชียลที่พวกเขาเตรียมถูกนำไปใช้ผลิตเป็นภาพยนตร์สั้นที่สามารถนำไปฉายในชั้นเรียนได้

นักเรียนสัมภาษณ์ครอบครัวหรือสมาชิกในชุมชน (ประเทศไทย)

คุณครูจากโรงเรียนแห่งหนึ่งในประเทศไทยโดยการสนับสนุนจากชุมชน ได้จัดสำรวจภาคสนามเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับเฉลวซึ่งเป็นเครื่องรางป้องกันทำจากไม้ไผ่สาน นักเรียนไปตามบ้านและถามคำถามเกี่ยวกับความหมาย คุณค่า หน้าที่ วัสดุ และการทำเฉลว พวกเขาจดบันทึก ถ่ายภาพและวิดีโอเพื่อบันทึกข้อมูล และยังหัดทำเฉลวแล้วแต่ละคนก็นำกลับบ้านมาเป็นที่ระลึก แบบฝึกหัดภาคสนามที่ง่ายแต่มีประสิทธิผลนี้ส่งผลให้มีข้อมูลเพียงพอสำหรับครูที่จะพัฒนาบทเรียนที่เกี่ยวข้องกับเฉลวในแปดวิชาของโรงเรียน

จุดตรวจ

เมื่อสิ้นสุดขั้นตอนนี้ คุณอาจได้

รวบรวมข้อมูลและสื่อสไลด์ที่สนใจเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตที่เลือก

4.4 ขั้นตอนที่ 4 – ออกแบบแผนการสอนและสอนด้วยมรดก ภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

ในการเตรียมแผนการสอน พึงตระหนักเสมอว่า

- แผนการสอนสามารถพัฒนาให้เป็นที่พึงปรารถนาได้ทั้งที่เรียนตามหลักสูตรและกิจกรรมเสริมนอกหลักสูตร
- ใช้รูปแบบแผนการสอนมาตรฐานของคุณ จากนั้นเชื่อมโยงเนื้อหาเข้ากับมรดกที่มีชีวิต
- ไม่จำเป็นว่าวัตถุประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการสอน และสื่อการสอนทั้งหมดจะต้องอ้างอิงถึงมรดกที่มีชีวิต

กำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ของบทเรียน

เป้าหมาย: เป้าหมายการเรียนรู้มักเป็นประโยคที่ระบุทิศทางโดยรวมของบทเรียน

วัตถุประสงค์: วัตถุประสงค์การเรียนรู้ระบุสิ่งที่นักเรียนควรรู้หรือสามารถทำได้เมื่อสิ้นสุดบทเรียน

บทเรียนของคุณอาจมีเป้าหมายและวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้อยู่แล้ว ในบทเรียนที่สอนด้วยมรดกที่มีชีวิต คุณอาจต้องการทบทวนเป้าหมายและวัตถุประสงค์เพื่อเน้นว่ามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมจะช่วยให้บรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์เหล่านั้นและสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับกิจกรรมของคุณได้อย่างไร

คุณอาจต้องการเพิ่มวัตถุประสงค์การเรียนรู้ข้อหนึ่งเพื่อวัดดูว่าบทเรียนช่วยสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตและการส่งเสริมและรักษามรดกได้มากน้อยเพียงใด

“

บทเรียนนั้นสนุกเพราะเราไม่ต้องจดบันทึกใด ๆ
เราแค่ปฏิบัติตามวิทยากรอารมณ์ดีของเรา

นักเรียนท่านหนึ่งจากโครงการนำร่อง
ประเทศไทย

”

“

เปิดใจและทดลองด้วยวิธีการสอนที่หลากหลาย
คุณจะได้เรียนรู้ร่วมกับนักเรียนของคุณ

คุณอรารรณ กันทนนท์ ครูโรงเรียนแม่อาว
วิทยาคม ประเทศไทย

”

เป้าหมายของบทเรียนวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา (เนปาล)

บทเรียนวิชาสุขศึกษาและพลศึกษานี้เกี่ยวกับพิธีกรรมปีใหม่ในชุมชนเนวา (Newa) ในประเทศเนปาล ซึ่งมีการทำแมนดาลา (mandala) ให้กับแต่ละคน นักเรียนจำแนกประเภทอาหารประเภทต่าง ๆ ที่นำมาประกอบพิธีบูชา และแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับการทานอาหารที่สมดุล ในการทำแมนดาลา นักเรียนแต่ละคนเตรียมลวดลายจุดและสำรวจรูปทรงเรขาคณิตและกะขนาด ครูระบุว่าเป้าหมายคือ ‘การเรียนรู้เกี่ยวกับการกินอาหารที่สมดุลในวัฒนธรรมที่หลากหลายที่ได้รับแรงบันดาลใจจากการทำแมนดาลาในมหาบูชา’ ‘การเรียนรู้เกี่ยวกับการกินอาหารที่สมดุลในวัฒนธรรมที่หลากหลาย’ เชื่อมโยงโดยตรงกับหนึ่งในวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ในขณะที่ ‘แรงบันดาลใจจากการทำแมนดาลาในมหาบูชา’ เชื่อมโยงบทเรียนกับพิธีกรรมของชาวนิวา

วัตถุประสงค์การเรียนรู้สำหรับบทเรียนฟิสิกส์เรื่องอะคูสติก (เวียดนาม)

วัตถุประสงค์การเรียนรู้เกี่ยวกับเสียงดนตรีมักพบได้ในวิชาฟิสิกส์ ครูคนหนึ่งบูรณาการดนตรีดั้งเดิมเข้ากับบทเรียนฟิสิกส์ของตน โดยกำหนดวัตถุประสงค์ไว้ดังนี้ ‘เพื่อรับรู้ความแตกต่างในรายละเอียดของเสียงสูงและเสียงต่ำโดยใช้เครื่องดนตรีกวดรู’ วัตถุประสงค์นี้เน้นว่านักเรียนจะได้รับทักษะนี้จากเครื่องดนตรีท้องถิ่น ซึ่งแสดงให้เห็นความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับมรดกที่มีชีวิต

วัตถุประสงค์การเรียนรู้สำหรับบทเรียนวรรณกรรมที่เชื่อมโยงกับศิลปะการวาดแสดงสาหร่ายวงศ์ตระกูล (คาซัคสถาน)

วัตถุประสงค์การเรียนรู้สำหรับบทเรียนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางเครือญาติของชาวคาซัคสถานมีดังนี้

ความรู้

- เข้าใจการก่อตัวของรหัสวัฒนธรรมและพันธุกรรมของชาวคาซัคผ่านตัวอย่างสาหร่ายวงศ์ตระกูล (เซไซร์ - shezhire)
- เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ขยายคลังคำศัพท์

ทักษะ

- ฝึกทักษะการวิจัยและการนำเสนอ

ทัศนคติ

- สร้างสำนึกเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนด้วยความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์และสาหร่ายวงศ์ตระกูล
- กระชับความสัมพันธ์ระหว่างคนแต่ละรุ่น

ในบทเรียนนี้ วัตถุประสงค์ข้อแรกข้างต้นเกี่ยวกับการทำเซไซร์โดยตรงเพราะเกี่ยวข้องกับการรู้จักบรรพบุรุษของตนตลอดเจ็ดชั่วอายุคน

วัตถุประสงค์ข้อที่สองและสามเรื่องการเรียนรู้คำศัพท์และทักษะการวิจัยและการนำเสนอ นั้นมักพบในบทเรียนภาษา แสดงให้เห็นว่าไม่จำเป็นที่วัตถุประสงค์การเรียนรู้ทั้งหมดจะต้องอ้างอิงถึงมรดกที่มีชีวิต

วัตถุประสงค์สองข้อสุดท้ายเกี่ยวกับการเชื่อมโยงระหว่างรุ่นและการสร้างสำนึกของความเป็นส่วนหนึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อเพิ่มความตระหนักและทัศนคติของนักเรียนต่อมรดกที่มีชีวิตของพวกเขา

เล่มที่

8

เล่มที่ 8 ของชุดคู่มือนี้มีตัวอย่างแผนการสอน ที่จัดโครงสร้างวัตถุประสงค์การเรียนรู้ออกเป็น: ความรู้ ทักษะ และทัศนคติ นอกจากนี้ยังมีอีกหลายวิธีในการจัดโครงสร้างวัตถุประสงค์การเรียนรู้ คุณสามารถใช้รูปแบบแผนการสอนมาตรฐานที่ใช้ในโรงเรียนของคุณก็ได้

เล่มที่

3

หากโรงเรียนของคุณนำหลักสูตรอย่างเช่น GCED, ESD, SEL หรือ MTBE มาใช้ วัตถุประสงค์การเรียนรู้ก็สามารถสะท้อนถึงคุณค่าเหล่านี้ได้เช่นกัน ศึกษาคู่มือเล่มที่ 3 เกี่ยวกับวิธีการเชื่อมโยงกับมรดกที่มีชีวิต

เลือกว่าบทเรียนของคุณควรมีเนื้อหาเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตมากน้อยเพียงใด

การสอนด้วยมรดกที่มีชีวิตไม่ได้หมายความว่า คุณจะพูดถึงวัฒนธรรมตลอดระยะเวลาการสอน เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับมรดกที่มีชีวิตอาจเป็นองค์ประกอบเล็ก ๆ หรือเป็นองค์ประกอบหลักของบทเรียนก็ได้ แล้วแต่หัวข้อของบทเรียน

หลากหลายวิธีในการบูรณาการมรดกที่มีชีวิตเข้าในบทเรียน

- อาจกล่าวถึงมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมได้ในช่วงเริ่มต้นของกิจกรรม เพื่อให้บริบทและสร้างความสนใจของนักเรียน
- ทั้งบทเรียนสามารถออกแบบให้เกี่ยวข้องกับมรดกที่มีชีวิต
- มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมสามารถเป็นหัวข้อยื่นพื้นที่มีปรากฏในหลาย ๆ บทเรียนเพื่อสำรวจแง่มุมและมุมมองต่าง ๆ
- มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมสามารถช่วยในการเรียนรู้โดยไม่จำเป็นต้องเชื่อมโยงกับเนื้อหาของบทเรียน แต่ใช้เป็นเครื่องมือในการสอน ตัวอย่างเช่น เทคนิคงานฝีมือในท้องถิ่นสามารถถูกใช้ในกิจกรรมการนำเสนอเป็นภาพและการรายงาน หรือดนตรีและจังหวะสามารถถูกใช้เพื่อช่วยในการจดจำข้อมูล ตัวเลข และสูตรต่าง ๆ ได้

ใช้มรดกที่มีชีวิตเป็นการเกริ่นนำบทเรียนสังคมศึกษา (บรูไน)

ในช่วงเริ่มต้นของบทเรียนสังคมศึกษาเกี่ยวกับดนตรียอดนิยม นักเรียนดูคลิปเพลงเกรองซอง (Keroncong) ของชาวอินโดนีเซียในปี 1920 ครูใช้ดนตรีที่บ้านยอดนิยมของชาวอินโดนีเซียนี้เป็นบทนำ จากนั้นในชั้นเรียนก็พูดคุยกันว่าวงการเพลงในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้โดยเฉพาะรายการประกวดทางโทรทัศน์ได้รับอิทธิพลจากทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับโลกอย่างไร

มรดกที่มีชีวิตเป็นองค์ประกอบหลักของบทเรียนฟิสิกส์ (เวียดนาม)

นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับช่องท้องถิ่นและความหมายที่มีต่อชุมชนท้องถิ่น จากนั้นพวกเขาใช้ช่องเหล่านี้เพื่อศึกษาการสั่นสะเทือนในชั้นเรียนฟิสิกส์ การใช้เครื่องดนตรีนี้ทดลองกินเวลาส่วนใหญ่ของบทเรียน

ใช้มรดกที่มีชีวิตมาสนับสนุนการสอน (ลาว)

ครูคณิตศาสตร์ใช้ทำนองเพลงที่เป็นที่รู้จักในท้องถิ่นเพื่อช่วยให้นักเรียนเรียนรู้สูตรคณิตศาสตร์ แบบแผนการร้องช่วยให้นักเรียนจำลำดับของข้อมูลได้

เลือกวิธีการสอน/เรียนรู้

จุดประสงค์ในการนำมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเข้ามาอยู่ในหลักสูตรของโรงเรียนไม่ใช่เพียงเพื่อถ่ายทอดและส่งเสริมและรักษามรดกที่มีชีวิตเท่านั้น แต่ยังเพื่อให้บทเรียนสนุกและน่าสนใจยิ่งขึ้น การเรียนการสอนแบบนักเรียนมีส่วนร่วม (active pedagogies) มักจะเหมาะกับบทเรียนที่ได้รับแรงบันดาลใจจากมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเนื่องจากให้พื้นที่มากขึ้นในการสำรวจและแลกเปลี่ยนในทางปฏิบัติ

คุณสามารถใช้กิจกรรมประเภทใดได้บ้างเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ มีตัวเลือกมากมาย เช่น การทำงานเป็นกลุ่มและการบ้าน การอภิปรายและโต้เถียง เกม การแสดงบทบาทสมมติ การบรรยายที่ละคนและแบบสั้น การสาธิตในชั้นเรียน สื่อโซเชียลมีเดีย กิจกรรมภาคปฏิบัติและการทดลอง

ออกแบบกิจกรรมที่บูรณาการการถือปฏิบัติมรดกที่เลือกไว้ในลักษณะที่ปรับให้เข้ากับหัวข้อและวิธีการของคุณ คุณรู้ดีที่สุดว่าอะไรจะดึงดูดให้นักเรียนของคุณมีส่วนร่วมและสอดคล้องกับปรัชญาของโรงเรียนของคุณ

กิจกรรมในชั้นเรียน:

- กิจกรรมภาคปฏิบัติและการทดลองเพื่อปฏิบัติมรดกที่มีชีวิต
- กิจกรรมเชิงโต้ตอบ: การทำงานเป็นกลุ่ม การแสดงบทบาทสมมติ การบอกใบ้ การผลักดันเดินชมการจัดแสดงหรือนิทรรศการ (gallery walks) การนำเสนอ

กิจกรรมนอกชั้นเรียน:

- โครงการวิจัย
- ทักษะศึกษาพิพิธภัณฑ์และเวิร์กช็อปของช่างฝีมือในท้องถิ่น

วิทยากรภายนอกและสมาชิกในชุมชน:

- คนเหล่านี้สามารถเข้าร่วมในหรือนอกชั้นเรียนเพื่อสาธิตและ/หรือสอนเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิต

มรดกที่มีชีวิตได้รับการถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น ซึ่งหมายความว่ามีการสอนอย่างเป็นทางการและ/หรือไม่เป็นทางการ และผู้สืบทอดความรู้มักใช้วิธีการสอนที่เป็นธรรมชาติและสร้างแรงบันดาลใจ เช่น การเล่าเรื่อง การเรียนรู้ด้วยการลงมือทำ การฝึกงาน ฯลฯ คุณอาจนำวิธีการเหล่านี้ไปใช้ในชั้นเรียนของคุณเอง

ใช้การแสดงบทบาทสมมติเป็นวิธีการสอน (ปากีสถาน)

การเล่าเรื่องและการร้องเพลงเป็นรูปแบบที่นิยมของประเพณีมุขปาฐะในปากีสถาน ในการสอนบทกวีภาษาอูรดูคลาสสิก *ราวัลพินดี เซ อายี ไคเบอร์ เรล (Rawalpindi Se Ayi Khyber Rail)* ครูสอนวรรณคดีใช้การแสดงบทบาทสมมติเป็นวิธีการสอน โดยให้นักเรียนอ่านบทกวีไปพร้อมกับฟังเสียงที่บันทึกไว้ ทางรถไฟไคเบอร์ (Khyber) เป็นเส้นทางรถไฟในปากีสถาน ครูจึงให้นักเรียนจัดเก้าอี้เป็นแถวและนั่งต่อกันไปเหมือนอยู่บนรถไฟ จากนั้นนักเรียนใช้อุปกรณ์ประกอบฉากเพื่อแสดงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่บรรยายไว้ในบทกวี กระบวนการนี้ช่วยให้พวกเขาเห็นภาพของเรื่องราวอย่างต่อเนื่องและจดจำถ้อยคำในบทกวีได้

วิธีการสอนด้วยกิจกรรมลงมือปฏิบัติ (เนปาล)

ในโรงเรียนมัธยมมังกาล (Mangal) ครูสอนคณิตศาสตร์ได้บันทึก *จันกู (Janku)* ซึ่งเป็นประเพณีของการเฉลิมฉลองวาระที่บุคคลมีอายุครบ 77 ปี 7 เดือน 7 วัน และ 7 ชั่วโมง ในการเฉลิมฉลองจันกู สมาชิกในครอบครัวจะมารวมตัวกันเพื่อแสดงความเคารพต่อผู้อาวุโส ครูเชื่อมโยงประเพณีนี้กับบทเรียนคณิตศาสตร์ว่าด้วยเรื่องเซต (กลุ่มของสิ่งต่าง ๆ และความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม) นักเรียนจำลองงานเฉลิมฉลองจันกู โดยให้นักเรียนสองคนแสดงบทบาทของผู้อาวุโส ซึ่งเป็นพื้นฐานสำหรับการกำหนดเซต (กลุ่ม) ของสมาชิกครอบครัว และเชื่อมโยงความสัมพันธ์ในครอบครัวเพื่อทำความเข้าใจแนวคิดอย่างเช่นเซตที่ทับซ้อนกัน

วิธีการสอนด้วยการทำงานกลุ่มและการจัดแสดงหรือนิทรรศการที่ให้เวียนกันชม (gallery walks) (อินโดนีเซีย)

เพื่อเพิ่มทักษะการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ นักเรียนได้สำรวจและบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการรักษาและเครื่องสำอางตามธรรมชาติ โดยใช้พีช นักเรียนระบุพีชที่ขึ้นในโรงเรียนและบริเวณใกล้เคียงโดยใช้แอป พวกเขาแบ่งกลุ่มศึกษาคุณสมบัติของพีช แล้วนึกจินตนาการและพัฒนาผลิตภัณฑ์ขึ้นมา จากนั้นก็ทำโปสเตอร์และมีการจัดแสดงเป็นนิทรรศการให้แต่ละกลุ่มเวียนกันดู (gallery walks) เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเพื่อนร่วมชั้น กระบวนการนี้ส่งเสริมให้นักเรียนตระหนักถึงภูมิปัญญาของผู้อาวุโสและสำรวจพิจารณาสิ่งต่าง ๆ จากมุมมองทางนิเวศวิทยาและเศรษฐศาสตร์ พร้อมกับพัฒนาทักษะการพูดและการเขียน ตลอดจนทักษะในการทำงานร่วมกันและการแก้ปัญหา

ชมซ้ำความรู้ใหม่ผ่านเกม (คีร์กีซสถาน)

ในบทเรียนเกี่ยวกับศิลปะการเล่าเรื่องและมานาส (Manas - บทกวีมหากาพย์ดั้งเดิมของคีร์กีซ) นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มเพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับนักเล่าเรื่องที่มีชื่อเสียงแล้วนำเสนอสิ่งที่ค้น “มาโทรจัน” ซึ่งนักเรียนจับมือกันเป็นวงกลม มีนักเรียนสามคนอยู่ในวงกลม บทเรียน นักเรียนที่ตอบถูกอยู่ในวงกลม นักเรียนที่ตอบผิดจะสับเปลี่ยนขีข้อมูลในบทเรียนและได้ความรู้ไปด้วยและสนุกไปด้วย

หากคุณต้องการอธิบายแนวคิดเรื่องมรดก และมรดกที่มีชีวิตให้นักเรียนฟัง คุณสามารถใช้เกม เช่น กิจกรรมการตัดแยกที่นำเสนอในแผนการสอน ตัวอย่างในเล่ม 8

การเยี่ยมชมแหล่งมรดกหรืออนุสาวรีย์ที่มีชื่อเสียงมักเป็นประสบการณ์ที่น่าตื่นเต้นและสนุกสนานสำหรับนักเรียนในขณะเดียวกันก็ให้ความรู้ด้วย ในระหว่างการเยี่ยมชมดังกล่าว แนะนำให้นักเรียนสำรวจสถานที่และรวบรวมข้อมูล และครุ่นคิดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมของสถานที่นั้น นอกเหนือจากลักษณะที่มองเห็นและจับต้องได้

คัดเลือกและพัฒนาสื่อการสอน

นอกจากการใช้ตำราเรียนแล้ว ครูยังอาจพัฒนาสื่อการสอนอื่น ๆ ที่หลากหลายสำหรับบทเรียนของตนได้ ครูต้องการแหล่งข้อมูลที่จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจและซึมซับความรู้ได้ง่ายขึ้น และช่วยให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการปฏิบัติมรดกที่มีชีวิต โดยไม่ต้องมีรายละเอียดมากเกินไปนัก มรดกที่มีชีวิตเป็นแหล่งสร้างแรงบันดาลใจ และโดยมากมักจะมีข้อมูลที่หาประกอบได้มากมาย เช่น

- สื่อโสตทัศน์ (เช่น ภาพถ่าย วิดีทัศน์ ภาพยนตร์สารคดี ภาพวาดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมหรือการถือปฏิบัติ) เรื่องราว (เช่น การสัมภาษณ์สมาชิกในครอบครัวหรือชุมชน) เป็นต้น
- แอปพลิเคชันออนไลน์ต่าง ๆ ที่สามารถสร้างชีวิตชีวาให้กับการนำเสนอและสามารถใช้เป็นแหล่งข้อมูลในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้
- วัตถุและเครื่องมือที่เกี่ยวข้องกับการถือปฏิบัตินั้น ซึ่งนักเรียนสามารถสังเกต นำมาใช้ และผลิตชิ้นได้ในชั้นเรียน
- หนังสือและสิ่งพิมพ์อื่น ๆ ที่จะแหล่งข้อมูลเสริมเชิงลึกสำหรับการค้นคว้าและการบ้าน
- เอกสารประกอบ ซึ่งขึ้นกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่เลือกและปรับตามความเหมาะสมของชั้นเรียนและกลุ่มนักเรียน

จากวัตถุสื่อทัศนศึกษา: เครื่องมือและวิธีการที่สามารถนำมาใช้ในการสอน (คาซัคสถาน)

ในชั้นเรียนภาษาและประวัติศาสตร์ นักเรียนวิเคราะห์และเปรียบเทียบเครื่องดนตรีสองชิ้น คือ *อุยгур์ ดูทาร์ (Uyghur Dutar)* และ *คาซัค ดอนตรี (Kazakh Dombra)* จากวัตถุทัศนศึกษาเกี่ยวกับเครื่องดนตรีสองชิ้นนี้เพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับบทบาทในแต่ละวัฒนธรรม และเปรียบเทียบลักษณะของเครื่องดนตรีสองชิ้นนี้ นักเรียนได้ชมการสาธิตโดยนักดนตรีชั้นครูและได้ลองเล่นเครื่องดนตรีดังกล่าวได้รับความสนใจอย่างมากในหมู่นักเรียน

ฉันเคยคิดว่าเครื่องดนตรีโบราณนั้นน่าเบื่อ แต่กลับกลายเป็นตรงกันข้าม

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนอับดุลลา โรซิบาเกียฟ ยิมเนเซียม
ที่ 153 ประเทศคาซัคสถาน

เอกสารประกอบที่ใช้ในบทเรียน (กัมพูชา)

เอกสารประกอบที่ครูจัดทำขึ้นเกี่ยวกับการทอสรูปขั้นตอนสำคัญของการทอเสื่อและเสนอกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง มีสารคดีประกอบโดยละเอียดที่ช่างฝีมืออธิบายขั้นตอนและคุณค่าของงานของพวกเขา

การเรียนรู้เทคนิคดั้งเดิมในเวิร์กช็อปของโรงเรียน (มองโกเลีย)

วิชาเทคโนโลยีการแปรรูปไม้ภาคบังคับในโรงเรียนข่าน-อูลคอมเพล็กซ์ (Khan-Uul Complex) พานักเรียนค้นพบวิธีการและเทคนิคที่ช่างฝีมือโบราณใช้ ครูแสดงวีดิทัศน์และการผลิตผลงานโดยช่างฝีมือ นักเรียนแลกเปลี่ยนและหัดทำกระดาษอัด เครื่องหนัง งานไม้ การพิมพ์สีน้ำมัน และการแกะสลัก หลักสูตรนี้มีจุดมุ่งหมายในการผลิตชิ้นงานจริง จึงทำให้นักเรียนได้ความรู้สึกรักพอใจและการมีส่วนร่วมอย่างมาก

ภาพถ่ายและวีดิทัศน์ของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่อยู่ในบัญชีของอนุสัญญาปี 2546 สามารถดาวน์โหลดได้จากเว็บไซต์ของยูเนสโก: [CLICK](#)

เลือกสถานที่ที่คุณจะสอนบทเรียนของคุณ

การสอนส่วนใหญ่เกิดขึ้นภายในห้องเรียน เพราะพื้นที่ดังกล่าวมีความปลอดภัยและพร้อมอยู่แล้ว คุณสามารถนำเครื่องมือต่าง ๆ จากมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมาใช้เพื่อเพิ่มการมีส่วนร่วมได้ นักเรียนสามารถมีช่วงโต้ตอบ การทดลอง และการสาธิตในห้องเรียน อย่างไรก็ตาม พื้นที่ในห้องเรียนอาจจำกัดการเคลื่อนไหว และนอกจากนี้ การเรียนรู้ก็ไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นในห้องเรียนเสมอไป หากสามารถจัดการได้และมีความปลอดภัย ก็สามารถใช้พื้นที่โรงเรียนและบริเวณโดยรอบเป็นสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ได้เช่นกัน คุณยังสามารถวางแผนโครงการวิจัยและ/หรือทัศนศึกษาเพื่อเยี่ยมชมสถานที่ที่มีการปฏิบัติมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและสร้างความเข้าใจในบทเรียนที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ซึ่งจะให้นักเรียนได้มีประสบการณ์กับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอย่างเต็มที่มากขึ้นด้วยประสาทสัมผัสทั้งหมด นอกจากนี้ สนามหญ้าของโรงเรียนยังสามารถใช้เป็นพื้นที่การเรียนรู้เกมและกีฬาแบบดั้งเดิม หรือว่าจะไปจัดนอกโรงเรียนก็ได้ การเรียนรู้ในห้องเรียนมักต้องมีการวางแผนและเตรียมการเพิ่มเติม เนื่องจากพื้นที่นั้นไม่ได้เป็นสภาพแวดล้อมที่อยู่ในการควบคุมของเรา แต่สภาพแวดล้อมภายนอกสามารถพัฒนาผลลัพธ์การเรียนรู้ให้ดีขึ้นได้

สอนบทเรียนในพิพิธภัณฑ์มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของโรงเรียน (ศิริกษสถาน)

ศูนย์การศึกษา ‘อีลิม’ (Ilim) ซึ่งเป็นโรงเรียนในเครือข่าย UNESCO ASPnet ได้จัดตั้ง “พิพิธภัณฑ์” มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมภายในบริเวณโรงเรียน โดยจัดแสดงสิ่งของที่บริจาคโดยผู้ปกครองและสมาชิกในชุมชน มีการจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับวิชาต่าง ๆ เช่น ภาษา ประวัติศาสตร์ ดนตรี และสังคมศาสตร์ นักเรียนให้ความเห็นว่าพวกเขาสามารถ “ลงลึกสู่มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม” ได้ดีขึ้นด้วยบรรยากาศในพิพิธภัณฑ์ ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับกิจกรรมนี้ได้จากกรณีศึกษา

จัดการเรียนการสอนด้วยมรดกที่มีชีวิต

หลังจากเตรียมการมาทั้งหมดแล้ว ก็ถึงเวลาทำกิจกรรมร่วมกับนักเรียน เพื่อนร่วมงาน และสมาชิกในชุมชนและพันธมิตรตามที่ได้เลือกไว้ พึงระลึกว่าการอภิปราย งานกลุ่ม และ/หรือการมอบหมายงานให้แต่ละคนในบทเรียนดังกล่าว มักจะส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงการปฏิบัติและความคิดและมุมมองของตน แม้กระทั่งว่าพวกเขาอาจจะคุ้นเคยกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ใช้ในบทเรียนแล้วก็ตาม แต่ประสบการณ์ ความรู้ และความเชื่อของนักเรียนก็อาจมีแตกต่างกันไป และความหลากหลายนี้ทำให้กระบวนการเรียนรู้มีคุณค่ายิ่งขึ้น ในบทเรียนดังกล่าว นักเรียนอาจแบ่งปันประสบการณ์ของพวกเขามากกว่าที่คาดไว้ในแผนการสอน ซึ่งจะทำให้เป็นการเรียนการสอนที่น่าสนใจยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตาม ในเวลาเดียวกัน นักเรียนและผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกบางคนอาจรู้สึกไม่สะดวกใจหรือกระทั่งลังเลที่จะเข้าร่วมในกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมบางอย่างในโรงเรียน เนื่องจากมรดกที่มีชีวิตบางอย่างมีการถือปฏิบัติอยู่แต่ในบางกลุ่มในชุมชนเท่านั้น กลุ่มเหล่านี้มักมีการกำหนดตามอายุ เพศ หน้าที่ทางสังคม ฯลฯ ไว้เฉพาะ ในกรณีเช่นนี้ ขอแนะนำให้เน้นย้ำกับนักเรียนว่าการถือปฏิบัติมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมสามารถเปลี่ยนแปลงคลี่คลายไปได้ตลอดเวลา ครูควรสนับสนุนให้มีการอภิปรายเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องความเสมอภาค การเลือกปฏิบัติ และอคติ (เช่น อคติทางเพศ) ในทุกกรณี บทเรียนควรเน้นถึงความจำเป็นในการเคารพและเห็นคุณค่าของความเชื่อและประสบการณ์ของผู้อื่น

สิ่งที่พึงปฏิบัติเวลาคุณทำกิจกรรมต่าง ๆ

- ให้นักเรียนได้แสดงความคิดและแบ่งปันประสบการณ์
- มีความยืดหยุ่น: กิจกรรมกลุ่มอาจนำไปสู่การแลกเปลี่ยนที่เข้มข้น ซึ่งอาจไปไกลกว่าที่คุณคิดไว้ในแผนการสอน
- ดูแลให้ผู้เข้าร่วมทุกคนได้แสดงความเคารพและอดทนอดกลั้นต่อความคิดเห็นของผู้อื่น

เฉลิมฉลองความหลากหลายของนักเรียนด้วยเพลงพื้นบ้าน (เนปาล)

ในชั้นเรียนวิชาสังคมศึกษา ครูประกาศ ดากาล นำเสนอเพลงพื้นบ้าน *โซนม์ โลซาร์* จากชุมชนทามางในช่วงเทศกาลปีใหม่ เพลงนี้เป็นตัวอย่างหลักในบทเรียน แต่ก็เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ศึกษาเพลงพื้นบ้านที่หลากหลายจากชุมชนต่าง ๆ เป็นการแสดงความเคารพและเชิดชูความหลากหลายของนักเรียน นักเรียนร้องเพลงของกันและกัน และอภิปรายความหมายของแต่ละเพลงในกลุ่มและกับทั้งชั้นเรียน

มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมกลายเป็นสะพานเชื่อมระหว่างฉันกับนักเรียน และช่วยสร้างความสัมพันธ์ แม้ว่าเราจะได้พบกันทางออนไลน์เท่านั้นและไม่เคยได้เจอกัน

มาติน่า นูร์กชโนวา โรงเรียนยิมเนเซียม ที่ 8 ประเทศคาซัคสถาน

จุดตรวจ

เมื่อสิ้นสุดขั้นตอนนี้ คุณอาจได้

- ✓ กำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้สำหรับบทเรียนที่เกี่ยวข้องกับมรดกที่มีชีวิต
- ✓ สร้างชุดกิจกรรมที่จะทำให้บทเรียนน่าสนใจและสร้างการมีส่วนร่วมสำหรับนักเรียน รวมถึงกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับมรดกที่มีชีวิต
- ✓ เตรียมสื่อการสอนที่สนับสนุนการเรียนรู้และปลูกจิตสำนึกเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิต
- ✓ พัฒนาแผนการสอนที่ทำให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในชั้นเรียนและรู้สึกเชื่อมโยงกับบทเรียน

4.5 ขั้นตอนที่ 5 – จัดทำเอกสารบันทึกและแบ่งปัน ประสบการณ์ของคุณ

การสอนด้วยมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเป็นแนวทางใหม่สำหรับครูหลายคน แม้ว่าจะต้องลงทุนในแง่ของเวลา แต่การบันทึกบทเรียนและกระบวนการที่นำไปสู่บทเรียนจะช่วยให้คุณได้ไตร่ตรองว่ามีอะไรที่คุณสามารถทำแบบอื่นได้ และประหยัดเวลาในการทำกิจกรรมแบบเดียวกันในครั้งต่อไป

ครูเป็นแหล่งแรงบันดาลใจที่ดีที่สุดสำหรับครูคนอื่น ๆ การจัดทำเอกสารบันทึกทุกขั้นตอนของประสบการณ์ของคุณจะเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าไม่เพียงแต่สำหรับบทเรียนในอนาคตของคุณเท่านั้น แต่ยังสามารถใช้เป็นพื้นฐานสำหรับบทเรียนของเพื่อนร่วมงานของคุณ และใช้เป็นข้อมูลอ้างอิงสำหรับสมาชิกในชุมชนได้อีกด้วย

อะไรคือสิ่งสำคัญที่ควรบันทึก

- แรงจูงใจ เหตุผล และความคาดหวังเบื้องต้นของคุณเกี่ยวกับการสอนด้วยมรดกที่มีชีวิต
- ขั้นตอนการเตรียมการที่คุณทำมา
- แผนการสอน กิจกรรมการสอน และสื่อการสอนที่คุณเตรียม
- ความท้าทายที่คุณเผชิญและวิธีการจัดการของคุณ
- ผลลัพธ์ของกิจกรรม: สำหรับนักเรียน ชุมชน มรดกที่มีชีวิต และตัวคุณเอง

คุณจะทำบันทึกประสบการณ์ของคุณอย่างไร

- ทำบันทึกประจำวัน: จดสิ่งที่ใช้ได้ผล หรือไม่ได้ผล และแนวคิดใหม่ ๆ ที่ต้องลอง
- ทำรายชื่อผู้ติดต่อและสื่อที่ใช้ขณะเตรียมและสอน
- รวบรวมคำติชมจากนักเรียน เพื่อนร่วมงาน และชุมชน
- บันทึกกิจกรรมของคุณด้วยภาพถ่ายและวิดีโอ
- ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการบันทึกเอกสาร นอกเหนือจากคุณค่าทางการสอนของกระบวนการจัดทำเอกสารแล้ว เอกสารเหล่านี้จะทำให้บทเรียนในอนาคตมีชีวิตชีวาขึ้น และสามารถถ่ายทอดประสบการณ์ที่มีความหมายของคุณให้กับผู้อื่นได้

“

การเป็นครูหมายถึงการค้นหาแนวคิด ข้อมูล และแรงบันดาลใจใหม่ ๆ อยู่เสมอ ดังนั้นอย่าหยุดพัฒนา พยายามเรียนรู้สิ่งใหม่ทุกวัน

บาคีตเบคกีซี ไอเซซิม ครู
ประเทศคีร์กีซสถาน

”

แนวทางการจัดทำแผนการสอนมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ (ปาเลา)

เอกสารคู่มือนี้จัดทำโดยกระทรวงศึกษาธิการของปาเลา ส่งเสริมให้ครูจัดบันทึกความคิดเห็นของตนเองหลังจากจบบทเรียนแต่ละบท เช่น อะไรที่ได้ผล อะไรที่ไม่ได้ผล วางแผนจะไปต่ออย่างไร และอะไรที่อาจต้องสอนซ้ำ บันทึกเหล่านี้จะช่วยให้ครูปรับปรุงแผนการสอนคราวต่อไป

คลิก

แบ่งปันประสบการณ์ของคุณกับผู้อื่น

ประสบการณ์ของคุณมีค่ามากเพราะสามารถให้แรงบันดาลใจ แนวคิด และแนวทางการปฏิบัติแก่เพื่อนร่วมงานที่จะนำไปใช้กับบทเรียนของพวกเขาเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แผนการสอนและสื่อการสอนของคุณเป็นสิ่งที่มีความหมายสำหรับครูคนอื่น ๆ ความสำเร็จของคุณจะสร้างแรงบันดาลใจและจูงใจผู้อื่น พวกเขาสามารถเรียนรู้จากความยากลำบากที่คุณเผชิญ ในทางกลับกัน พวกเขาอาจส่งคำติชมที่เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงบทเรียนที่มีอยู่ของคุณ หรือสร้างแรงบันดาลใจให้คุณพัฒนาบทเรียนใหม่ ๆ

มีหลายวิธีที่คุณสามารถแบ่งปันแผนการสอนและสื่อการสอนของคุณ ตั้งแต่พิมพ์ออกมาเป็นเล่มและจัดเก็บไว้ในห้องสมุดของโรงเรียน ไปจนถึงจดหมายข่าวและคลังเก็บข้อมูลออนไลน์ที่จัดการโดยโรงเรียนหรือโดยกระทรวงศึกษาธิการ แผนการสอนของคุณอาจจัดเก็บไว้ในคลังทรัพยากรภายในโรงเรียนของคุณที่ครูคนอื่น ๆ สามารถเข้าถึงและนำไปปรับแต่งเพื่อสร้างกิจกรรม

คุณสามารถแบ่งปันประสบการณ์ของคุณกับครูและนักเรียนคนอื่น ๆ ในโรงเรียนของคุณกับโรงเรียนอื่น ๆ ในภูมิภาคและในประเทศของคุณ และกับโรงเรียนในต่างประเทศ รวมถึงผ่านเครือข่าย UNESCO Associated Schools Network (ASPnet) นอกจากนี้คุณยังสามารถเสนอประสบการณ์ของคุณบน UNESCO Clearinghouse เกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตและการศึกษา:

คลิก

— || —

ประสบการณ์ของคุณ
มีค่ามากเพราะสามารถ
ให้แรงบันดาลใจ แนวคิด
และแนวทางการปฏิบัติ
แก่เพื่อนร่วมงาน
ที่จะนำไปใช้กับบทเรียน
ของพวกเขาเอง

— || —

★ แบ่งปันแผนการสอนบนแพลตฟอร์มของ กระทรวง (เวียดนาม)

เมื่อเสร็จสิ้นโครงการนำร่องในเวียดนาม แผนการสอนต่าง ๆ ก็ถูกอัปโหลดไปยังพอร์ทัลของกระทรวงศึกษาธิการ แพลตฟอร์มนี้เป็นแหล่งข้อมูลที่อยู่ร่วมกันดีในหมู่ครูผู้สอน ครูบางคนยังถ่ายทำชั้นเรียนและโพสต์วิดีโอที่สนับสนุนด้วย ด้วยวิธีนี้ ครูคนอื่น ๆ ไม่เพียงแต่จะสามารถเข้าถึงแผนการสอนผ่านพอร์ทัลของกระทรวงเท่านั้น แต่ยังสามารถดูตัวอย่างการใช้งานจริงของชั้นเรียนทางออนไลน์ได้ด้วย บทเรียนตัวอย่างมีคำบรรยายภาษาอังกฤษ ดังนั้นจึงสามารถสร้างแรงบันดาลใจให้กับครูนอกประเทศเวียดนามได้อีกด้วย

การบันทึกเอกสารในฐานะเครื่องมือในการส่งเสริมและรักษามรดกที่มีชีวิต

ในการเตรียมและการสอนบทเรียน คุณอาจได้:

- รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิต
- ติดต่อกับผู้ถือปฏิบัติมรดกที่มีชีวิตนี้
- ส่งเสริมให้นักเรียนได้ครุ่นคิดพิจารณาเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตและถือปฏิบัติสืบต่อไป
- เกิดความซาบซึ้ง เห็นคุณค่า หรือมีภูมิความรู้เกี่ยวกับมรดกดังกล่าว

ทั้งหมดนี้ถือเป็นขุมคลังทรัพยากรที่มีส่วนช่วยสร้างความตระหนักเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตและการสืบทอด

พึงตระหนักว่ามรดกที่มีชีวิตมีการเปลี่ยนแปลงคลี่คลายไปตลอดเวลา และเนื้อหาที่คุณรวบรวมได้สะท้อนถึงการถือปฏิบัติทางวัฒนธรรมในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งเท่านั้น ดังนั้นจึงควรต้องตรวจสอบและเสริมเติมทรัพยากรของคุณก่อนที่จะนำมาใช้อีกครั้ง อย่างไรก็ตาม หลังจากผ่านไประยะหนึ่ง การบันทึกเอกสารของคุณอาจกลายเป็นการบันทึกอดีต และเป็นแหล่งข้อมูลที่แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของมรดกที่มีชีวิตเมื่อเวลาผ่านไป

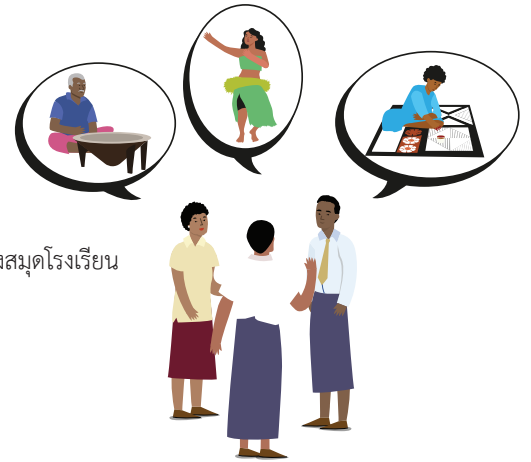
แบ่งปันความสำเร็จของคุณเพื่อเสริมสร้างความร่วมมือกับชุมชนและพันธมิตร

การเรียนรู้ด้วยมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมต้องอาศัยการร่วมมือกับชุมชนและพันธมิตรอื่น ๆ เพื่อสำรวจความรู้ของพวกเขา และสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่นำต้นตอร่วมกัน การแบ่งปันความก้าวหน้าของคุณ ตลอดจนงานของนักเรียนและผลลัพธ์การเรียนรู้กับพวกเขา ก็เป็นส่วนสำคัญของกระบวนการนี้เช่นกัน เมื่อได้เห็นสิ่งที่คุณและชั้นเรียนของคุณได้ทำมา สมาชิกในชุมชนจะรับทราบว่าคุณช่วยเหลือที่พวกตนให้ไปนั้นคุ้มค่า และนักเรียนก็จะภูมิใจที่ได้แสดงผลงาน

ตัวอย่างเช่น การแสดงหรือนิทรรศการที่จัดโดยโรงเรียนเป็นโอกาสที่จะเชื่อมโยงและให้การยอมรับถึงการมีส่วนร่วมของชุมชน งานเช่นนี้แสดงให้เห็นถึงคุณค่าของการปฏิบัติมรดกที่มีชีวิตและมีส่วนในการส่งเสริมและรักษามรดกนั้นไว้ นอกจากนี้ยังเป็นการเชิดชูการเรียนรู้และการทำงานหนักของนักเรียน และยังเป็นโอกาสให้สมาชิกในชุมชนได้นำเสนอผลงานของตนเองอีกด้วย

จะแบ่งปันกับใครและจะแบ่งปันอย่างไร:

- แบ่งปันกับเพื่อนร่วมงานที่โรงเรียนของคุณ
- แบ่งปันกับโรงเรียนอื่น
- แบ่งปันกับพันธมิตรในชุมชนท้องถิ่นและที่อื่น ๆ
- แบ่งปันประสบการณ์ด้วยการนำเสนอ
- แบ่งปันแผนการสอนและสื่อการสอนผ่านโซเชียลมีเดีย คลังเก็บข้อมูลออนไลน์ และห้องสมุดโรงเรียน
- แบ่งปันผลงานของนักเรียนและผลงานของชุมชนผ่านนิทรรศการ
- แบ่งปันผ่านเครือข่ายระดับประเทศและระดับนานาชาติ

หมายเหตุเกี่ยวกับการแบ่งปันสื่อสตัทส์

คุณต้องได้รับการยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรจากนักเรียน สมาชิกในชุมชน หรือคนอื่น ๆ เสมอ เมื่อคุณถ่ายและแชร์ภาพหรือวิดีโอที่มีพวกเขาอยู่ด้วย

สำหรับนักเรียนที่อายุต่ำกว่า 18 ปี คุณจะต้องได้รับการยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้ปกครอง ตรวจสอบนโยบายของโรงเรียนในเรื่องนี้เพื่อให้แน่ใจว่าคุณปฏิบัติตามข้อกำหนด

จุดตรวจ

เมื่อสิ้นสุดขั้นตอนนี้ คุณอาจได้

บันทึกเอกสารและไต่ตรงเกี่ยวกับกระบวนการสร้างบทเรียนและกิจกรรม ซึ่งจะเป็แนวทางให้กับกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับมรดกที่มีชีวิตของโรงเรียนต่อไปในอนาคต ทั้งโดยคุณและโดยครูคนอื่น ๆ

เห็นช่องทางในการแบ่งปันประสบการณ์นี้

4.6. ขั้นตอนที่ 6 – ประเมินผลลัพธ์

หลังจากจบบทเรียนแล้ว ก็ควรมีการประเมินเพื่อวัดประโยชน์ของบทเรียนที่มีต่อนักเรียน ครู และโรงเรียน การประเมินนี้สามารถกระทำเมื่อสิ้นสุดกิจกรรม หรือระหว่างกระบวนการสอนและการเรียนรู้ คุณสามารถทำได้ด้วยตัวเองหรือด้วยความช่วยเหลือของนักเรียนและเพื่อนร่วมงาน เช่น โดยการรับคำติชมจากครูคนอื่น ๆ เกี่ยวกับบทเรียน

จุดมุ่งหมายของการประเมินคือ

- มีการบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ในระดับใด ซึ่งอาจรวมถึงการประเมินผลลัพธ์การเรียนรู้ของนักเรียน นักเรียนยังสามารถประเมินตนเองหรือเพื่อนร่วมชั้นได้
- บทเรียนมีความเกี่ยวข้องกับรายวิชาและหลักสูตรมากน้อยเพียงใด
- บทเรียนมีประโยชน์ต่อผู้มีส่วนร่วมทุกคน (รวมถึงวิทยากรภายนอกด้วย) มากน้อยเพียงใด
- กิจกรรมส่งผลกระทบต่อเชิงบวกต่อมรดกที่มีชีวิตมากน้อยเพียงใด
- กิจกรรมนี้มีส่วนช่วยส่งเสริมความเป็นพลเมืองโลก และเป้าหมายอื่น ๆ เช่น ESD, SEL และ MTBE มากน้อยเพียงใด

การประเมินผลลัพธ์การเรียนรู้ของนักเรียน

คำถามคือ นักเรียนได้บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้หรือไม่

บทเรียนที่มีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมีส่วนในการสร้างความตระหนักเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตและการส่งเสริมและรักษามรดกนั้น คุณอาจได้กำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการตระหนักดังกล่าวไว้แล้ว การประเมินบทเรียนที่เชื่อมโยงกับมรดกที่มีชีวิตสามารถทำตามวิธีการประเมินระหว่างเรียนและเมื่อสิ้นสุดการเรียนรู้ (formative and summative assessment) แบบเดียวกับที่ใช้กับบทเรียนอื่น ๆ ในโรงเรียน และที่เหมาะสมกับข้อกำหนดของหลักสูตร

คำถามที่คุณอาจถามเพื่อประเมินการเรียนรู้เกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิต เช่น

- นักเรียนเข้าใจข้อมูลเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่นำเสนอในการทำกิจกรรมหรือไม่
- ด้วยกิจกรรมนี้ นักเรียนได้ตระหนักมากขึ้นเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตหรือมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมโดยทั่วไปและเหตุใดจึงควรที่จะส่งเสริมและรักษาไว้หรือไม่
- วิธีการนำเสนอและใช้มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในกิจกรรมของโรงเรียนเคารพค่านิยมของชุมชนและสะท้อนถึงความสำคัญของการถือปฏิบัตินั้นหรือไม่
- กิจกรรมนี้ทำให้นักเรียนได้ปฏิบัติและมีส่วนร่วมในการสืบต่อมรดกที่มีชีวิตนี้หรือไม่

คุณอาจขอให้นักเรียนประเมินงานของตนเองหรือของเพื่อนร่วมชั้นหรือคุณสามารถประเมินผลลัพธ์การเรียนรู้ด้วยตนเอง มีเครื่องมือมากมายที่สามารถช่วยให้คุณประเมินความตระหนักรู้ของนักเรียนเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิต

ต่อไปนี้เป็นวิธีการประเมินสองวิธีที่คุณสามารถใช้หรือนำไปดัดแปลงได้

“

การบูรณาการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในการศึกษามีความสำคัญมากและส่งผลดีต่อการศึกษาของนักเรียนตลอดจนการเติบโตส่วนตัวของฉันในฐานะครู

ดิลบาร์ ไรต์ คอชโนวา โรงเรียนอับดุลลา โรซียา เกียฟ ยิมเนเซียม ที่ 153 ประเทศคาซัคสถาน

”

“

นักเรียนมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในทุกคาบ ซึ่งช่วยให้พวกเขาเข้าใจเกี่ยวกับไถยตรา (Gajatra) นี่เป็นวิธีการเรียนรู้โดยการลงมือทำ แม้แต่นักเรียนจากชั้นเรียนอื่นก็ยังขอให้ทำกิจกรรมนี้ในชั้นเรียนของพวกเขาด้วย กระทั่งพวกเราที่เป็นครูก็ยังได้เรียนรู้เกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและการผนวกรวมเข้ากับวิชาและบทเรียนของเรา ดังนั้นจึงเป็นประโยชน์ต่อทั้งนักเรียนและครู

ปปีตรา คากยะ ครู โรงเรียนมัธยมชานาเสวะ ประเทศเนปาล

”

ชื่อ _____ วันที่ _____

แบบฟอร์ม รู้-อยากรู้-ได้เรียนรู้

K สิ่งที่คุณรู้เกี่ยวกับมรดก
ภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนี้

W สิ่งที่คุณอยากรู้เกี่ยวกับมรดก
ภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนี้

L สิ่งที่คุณได้เรียนรู้เกี่ยวกับมรดก
ภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนี้

ชื่อ _____ วันที่ _____

แบบฟอร์ม 3-2-1 ใบผ่าน

3 3 สิ่งใหม่ที่คุณได้เรียนรู้เกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนี้

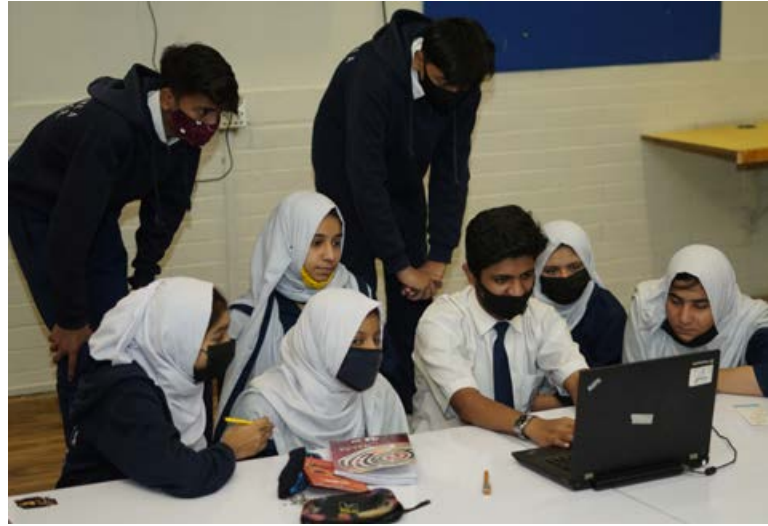
2 2 เหตุผลว่าทำไมสิ่งนี้จึงสำคัญสำหรับชุมชนและฉัน

1 1 วิธีในการส่งเสริมและรักษาการปฏิบัติมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนี้

การประเมินกระบวนการ: วิเคราะห์การสอนด้วยมรดกที่มีชีวิต

การปรับปรุงคุณภาพการศึกษาเป็นกระบวนการ และต้องอาศัยการลงทุนในแง่ของเวลาและทรัพยากร ด้านล่างนี้คือคำถามบางส่วนที่คุณสามารถถามตัวเอง เพื่อนร่วมงาน หรือนักเรียนของคุณ เพื่อประเมินประโยชน์จากการลงทุนนี้ (คือ ผลกระทบที่ได้จากกระบวนการ):

- การบูรณาการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพิ่มคุณค่าให้กับบทเรียนของคุณหรือไม่
- การใช้มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทำให้บทเรียนหรือกิจกรรมสร้างการมีส่วนร่วมมากขึ้น น่าสนใจยิ่งขึ้น มีความหมายมากขึ้น และ/หรือเข้าถึงได้มากขึ้นสำหรับนักเรียนหรือไม่
- มันสร้างการแลกเปลี่ยนและ/หรือความสัมพันธ์ที่เปิดกว้างมากขึ้นระหว่างนักเรียนและครูหรือไม่
- มันเสริมสร้างหรือปรับปรุงความสัมพันธ์เชิงบวกและการแลกเปลี่ยนระหว่างนักเรียนหรือไม่
- นักเรียนมีส่วนร่วมในบทเรียนอย่างแข็งขันมากขึ้นหรือไม่
- เนื้อหา มรดกที่มีชีวิตและวิธีการเรียนรู้ที่เป็นนวัตกรรมสร้างโอกาสให้ผู้เรียนรู้ประเภทต่าง ๆ ได้มีส่วนร่วมและแสดงออกหรือไม่

คุณอาจจะสอบถามกับทางโรงเรียนและผู้คนในชุมชน และประเมินผลกระทบของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้คำถามต่อไปนี้

- การนำเสนอและใช้มรดกที่มีชีวิตในกิจกรรมเป็นไปอย่างเหมาะสมและให้เกียรติหรือไม่
- มีบทเรียนใดบ้างที่ได้เรียนรู้และประสบความสำเร็จ
- มีอุปสรรคท้าทายอะไรบ้างไหม และเราจะเอาชนะมันไปด้วยกันได้อย่างไร
- เราจะเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างโรงเรียนกับชุมชนและผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกได้อย่างไร
- โรงเรียนจะสนับสนุนกระบวนการเรียนรู้ในขนาดใดอย่างไร และ/หรือจะสามารถดำเนินการขั้นตอนอื่นใดเพื่อส่งเสริมการบูรณาการมรดกที่มีชีวิตเข้าในบทเรียนได้บ้าง

ในกลุ่มศึกษาบทเรียน (Lesson Study) ทีมครูสามารถทำงานร่วมกันเพื่อวางแผน สอน สังเกต ปรับปรุง และ ทบทวนบทเรียน เพื่อปรับปรุงการเรียนรู้ของนักเรียนในห้องเรียน

เว็บไซต์เกี่ยวกับการศึกษาบทเรียน (Lesson Study) ตามรายการด้านล่างสามารถให้แนวทางสำหรับครูเพื่อเรียนรู้และปฏิบัติได้

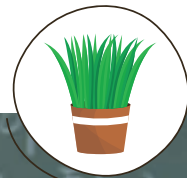
- สหพันธ์ครูแห่งอเมริกา พ.ศ. 2547 การศึกษาบทเรียน (Lesson Study) คืออะไร [คลิก](#)
- สถาบันเพื่อการสอนและความเป็นผู้นำในโรงเรียนแห่งออสเตรเลีย (AITSL), คู่มือการศึกษาบทเรียน ('How-to' Guide Lesson Study) [คลิก](#)
- การศึกษาบทเรียนในสหราชอาณาจักร: คู่มือ (มีในภาษาเยอรมันและภาษาอื่น ๆ ด้วย) [คลิก](#)

จุดตรวจ

เมื่อสิ้นสุดชั้นตอนนี้ คุณอาจได้:

- เห็นวิธีการประเมินแบบต่าง ๆ และประเมินว่าได้บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้หรือไม่
- เห็นวิธีการประเมินแบบต่าง ๆ และประเมินว่ากิจกรรมมีผลกระทบเชิงบวกต่อมรดกที่มีชีวิตและการส่งเสริมและรักษามรดกนั้นหรือไม่
- พิจารณาจุดแข็งของแนวทางนี้และวิธีการปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น

เสร็จแล้ว ทำใหม่ทั้งหมดอีกครั้ง!

หลักสูตรของคุณกว้างมากและมรดกที่มีชีวิตก็มีรายละเอียดมาก มีความเป็นไปได้มากมายในการหาความเชื่อมโยงระหว่างมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมกับกิจกรรมในโรงเรียนของคุณ

ในการทดสอบแนวทางการเรียนการสอนแบบใหม่ และเตรียมบทเรียนเบื้องต้นนั้นต้องใช้กำลังใจและเวลาเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตาม โดยปกติแล้วการทำงานในชั้นเรียนหลัง ๆ มักจะง่ายขึ้น

ในคราวต่อไป คุณอาจ:

- สำรวจมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมรายการอื่น
- ร่วมงานกับครูคนอื่นทำบทเรียนใหม่ที่เป็นสหวิทยาการ
- ทดสอบวิธีการและแนวทางต่าง ๆ
- เสนอโครงการหรือกิจกรรมเสริมนอกหลักสูตรใหม่

“

อย่ากลัวที่จะเปิดใจรับสิ่งใหม่ ๆ

ไอซาร์คิน โคโซมเบอติวา ครูนำร่อง
คีร์กีซสถาน

”

นักเรียนของคุณก็อาจมีความ
คิดบางอย่างเช่นกัน

ดังนั้น อย่าหยุดสร้างสรรค์
ลองใช้ขั้นตอนนี้อีกครั้ง!

ข้อคิดสำคัญ

- วิธีการที่แนะนำและอธิบายไว้ในที่นี้ ชี้แนะแนวทางในการสร้างแผนการสอนและกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับมรดกที่มีชีวิต ทั้งหกขั้นตอนเรียงลำดับให้คืบหน้าไปตามลำดับ แต่สามารถดัดแปลงให้ตรงตามความต้องการของคุณได้
- ให้นักเรียนมีส่วนร่วมและร่วมมือกับพันธมิตรจากโรงเรียนและชุมชนท้องถิ่นเพื่อแบ่งเบาภาระงานของคุณและเสริมสร้างกระบวนการ
- กิจกรรมควรได้รับการพัฒนาเพื่อให้การศึกษาที่มีคุณภาพและเพื่อสร้างความตระหนักและความรู้เกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- การสอนด้วยมรดกที่มีชีวิตต้องใช้เวลาพอสมควร พิจารณาว่าคุณค่าที่จะได้เพิ่มขึ้นมา

นํามรดกที่มีชีวิต

มาสู่ห้องเรียนในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก

ชุดคู่มือ

เล่มที่

5

บทบาทของ
ผู้ประกอบการและ
สมาชิกในชุมชน

ชุดคู่มือนี้ มีจุดมุ่งสนับสนุนครู ผู้บริหารสถานศึกษา และชุมชน ในการบูรณาการมรดกที่มีชีวิตในท้องถิ่นในกิจกรรมการเรียนการสอนของโรงเรียน เพื่อให้การเรียนรู้ที่สอดคล้องและมีความหมายกับการใช้ชีวิตของนักเรียนมากยิ่งขึ้น กระตุ้นการมีส่วนร่วมของนักเรียน และนำไปสู่การสืบทอดและรักษามรดกทางวัฒนธรรมของชุมชนต่อไป

ชุดคู่มือนี้ประกอบด้วยคู่มือ 9 เล่ม ได้แก่

เล่มที่ 1
มรดกที่มีชีวิตคืออะไร	เล่มที่ 2
ทำไมจึงต้องสอนด้วยมรดกที่มีชีวิต	เล่มที่ 3
การจัดให้สอดคล้องกับประเด็นสำคัญทางการศึกษา
เล่มที่ 4
แนวทาง 6 ขั้นตอนสำหรับครู	เล่มที่ 5
บทบาทของผู้ปกครองและสมาชิกในชุมชน	เล่มที่ 6
บทบาทของผู้บริหารโรงเรียน
เล่มที่ 7
บทบาทของผู้กำหนดนโยบาย	เล่มที่ 8
เครื่องมือและทรัพยากร	เล่มที่ 9
เรื่องราวของครู

เล่มที่
5บทบาทของผู้ปกครอง
และสมาชิกในชุมชน

คู่มือเล่มนี้ให้คำแนะนำว่าผู้ปกครองและสมาชิกในชุมชนจะสามารถทำงานร่วมกับโรงเรียน ครู และลูก ๆ ของตนเองได้อย่างไร เพื่อสนับสนุนการบูรณาการมรดกที่มีชีวิตในการศึกษา

โรงเรียนสามารถสอนเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม (ICH) และสอนด้วยมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม การนำมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม (หรือเรียกอีกอย่างได้ว่ามรดกที่มีชีวิต) เข้าสู่โรงเรียนทำให้การเรียนรู้ของนักเรียนเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมและบริบทท้องถิ่นที่มีเอกลักษณ์ของตนมากขึ้น ช่วยให้พวกเขาสนใจมรดกของตนและปรับปรุงผลลัพธ์การเรียนรู้ของพวกเขา หากต้องการทราบข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตและการนำมรดกดังกล่าวมาสู่โรงเรียน จะสามารถทั้งช่วยส่งเสริมและรักษามรดกของชุมชนและปรับปรุงคุณภาพการศึกษาได้อย่างไร โปรดศึกษาคู่มือเล่มที่ 1 และเล่มที่ 2 ในชุดคู่มือนี้

ชมวิดีโอที่ แอนิเมชันภาษาไทยที่แนะนำแนวคิดในการบูรณาการมรดกที่มีชีวิตในการศึกษาได้ทาง [คลิก](#)

ชุดวิดีโอที่แอนิเมชันนี้ได้รับการพัฒนาขึ้นสำหรับครู ผู้ปกครอง และสมาชิกในชุมชน ผู้บริหารด้านการศึกษา และนักเรียน

วิธีที่คุณจะทำงานร่วมกับโรงเรียนและครู

ในฐานะสมาชิกชุมชน คุณทราบว่ามรดกที่มีชีวิตของคุณคืออะไร และเหตุใดจึงมีความสำคัญ ด้วยการแบ่งปันความรู้และข้อมูลนี้ คุณและสมาชิกในชุมชนคนอื่น ๆ ก็จะมีส่วนสนับสนุนอย่างมากในการส่งเสริมและรักษาและสืบทอดมรดกที่มีชีวิตของคุณให้คนรุ่นต่อไปในอนาคต

คุณสามารถสนับสนุนโรงเรียนและครูในการนำมรดกที่มีชีวิตมาสู่การศึกษาได้หลายวิธี เช่น

- แบ่งปันข้อมูล
- แบ่งปันเอกสารและวัตถุสิ่งของที่มีอยู่
- เป็นเจ้าภาพหรือจัดการเยี่ยมชมของนักเรียน
- ร่วมมือกับครูในการพัฒนาบทเรียน
- ล่องเป็นครูหนึ่งวัน
- เสนอโครงการ
- แนะนำวิทยากรและองค์กร

— || —

ในทุกสถานการณ์ ครูและสมาชิกในชุมชนของคุณควรรู้สึกสบายใจที่จะทำงานร่วมกัน การแลกเปลี่ยนควรเป็นไปอย่างเคารพ ให้เกียรติกับทุกคนที่เกี่ยวข้องและการถือปฏิบัติมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนั้น

— || —

แบ่งปันข้อมูล

ครูไม่ได้เป็นผู้เชี่ยวชาญในมรดกท้องถิ่นเสมอไป คุณสามารถไปพบปะกับครูและอธิบายว่ามรดกนี้คืออะไร และเหตุใดจึงมีความสำคัญต่อชุมชนและคุณ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณสามารถแบ่งปันข้อมูลโดยละเอียดเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมของคุณกับครู โรงเรียน และนักเรียน หากครูได้รับข้อมูลเกี่ยวกับมรดกที่นักเรียนคุ้นเคยก็จะสามารถพัฒนาบทเรียนที่น่าสนใจและทำให้นักเรียนมีผลลัพธ์การเรียนรู้ดีขึ้น

แบ่งปันเอกสารและวัสดุสิ่งของที่มีอยู่

คุณอาจแบ่งปันหนังสือ ภาพถ่าย บันทึก และวัสดุสิ่งของทางวัฒนธรรมกับครูและนักเรียน สิ่งเหล่านี้ช่วยให้บทเรียนและกิจกรรมน่าสนใจยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังสามารถนำไปจัดแสดงหรือใช้ในวันพิเศษหรือกิจกรรมที่โรงเรียนได้

เป็นเจ้าของภาพหรือจัดการเยี่ยมชมของนักเรียน

การไปทัศนศึกษาหรือเยี่ยมชมสถานที่มักเป็นกิจกรรมที่น่าตื่นเต้นสำหรับนักเรียน ในกิจกรรมดังกล่าว พวกเขาจะได้สัมผัสกับการถือปฏิบัติทางวัฒนธรรมหรือค้นพบความรู้ใหม่ ๆ ในบริบทนั้น ๆ จึงทำให้เรียนรู้และจดจำได้ดีขึ้น

คุณสามารถสนับสนุนการเยี่ยมชมดังกล่าวได้โดยเชิญนักเรียนไปยังสถานที่ที่มีการถือปฏิบัติ (เช่น วัด เวิร์กช็อป โรงละคร ฯลฯ) หรือเชิญนักเรียนให้เข้าร่วมในงานวัฒนธรรม เมื่อนักเรียนมีโอกาสได้มีส่วนร่วมในการถือปฏิบัติทางวัฒนธรรม พวกเขาจะเรียนรู้ได้มากขึ้น

เนื่องจากบางคนอาจไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับประเพณีของคุณทั้งหมด คุณควรแจ้งให้พวกเขาทราบเกี่ยวกับข้อห้าม ข้อจำกัด กฎหมายจารีตประเพณี ตลอดจนสิ่งที่ควรทำและไม่ควรทำในวัฒนธรรมของคุณ ซึ่งจะส่งเสริมความสัมพันธ์ที่เกื้อยรติกันและป้องกันการล่วงเกินที่ไม่ได้ตั้งใจต่อชุมชนของคุณ หากคุณรู้สึกไม่สะดวกใจที่จะแบ่งปันข้อมูลเกี่ยวกับการถือปฏิบัติหนึ่ง ๆ หรือแง่มุมบางประการ คุณมีสิทธิ์ที่จะปฏิเสธที่จะให้ข้อมูลได้

เยี่ยมชมโรงผลิตผ้าบาติก (อินโดนีเซีย)

บาติกเป็นเทคนิคในการทำลวดลายบนผ้าโดยใช้ขี้ผึ้งร้อนและสีย้อม ในเมืองปาซูรวาน ประเทศอินโดนีเซีย ศิลปินผ้าบาติกยินดีต้อนรับนักเรียนเข้าสู่โรงผลิต เพื่อสาธิตและสอนพวกเขาเกี่ยวกับงานศิลปะการทำผ้าบาติก ในระหว่างการเยี่ยมชม นักเรียนจะได้หัดทำผ้าบาติกของตนเองและจดบันทึกขั้นตอนการทำผ้าบาติกโดยละเอียด

บทเรียนเหล่านี้ให้ประสบการณ์ตรงแก่นักเรียนและส่งเสริมการถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมจากช่างฝีมือสู่นักเรียน การทำงานกับช่างฝีมือที่มีใจให้ยังช่วยให้นักเรียนพัฒนาความรู้และความรักในมรดกของตน

ร่วมมือกับครูในการพัฒนาบทเรียน

หากคุณมีความรู้มากเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตหนึ่ง ๆ หรือว่าคุณเป็นผู้ถือปฏิบัติมรดกนั้นเอง ก็จะเป็นประโยชน์ถ้าคุณทำงานร่วมกับครูเพื่อพัฒนาบทเรียนเกี่ยวกับมรดกดังกล่าว ตัวอย่าง เช่น คุณอาจช่วยครูเลือกข้อมูลที่น่าสนใจที่สุดเพื่อจะได้นำไปถ่ายทอดในชั้นเรียน คุณยังสามารถให้คำแนะนำได้ว่ากิจกรรมที่เสนอในบทเรียน จะเหมาะสมสำหรับผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกและชุมชนหรือไม่ และด้วยเหตุนี้จึงช่วยหลีกเลี่ยงความเข้าใจผิดหรือการล่วงเกินใด ๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้

สอนทำอาหารท้องถิ่น (เนปาล)

ครูสอนคณิตศาสตร์ได้พัฒนาบทเรียนโดยอาศัยมรดกที่เรียกว่า คาบเซ (Khapse) ซึ่งเป็นขนมพิเศษที่ทำขึ้นในช่วงการเฉลิมฉลองปีใหม่ของชาวทามังที่เรียกว่า โลซาร์ ครูสามารถถ่ายทอดบทเรียนได้สำเร็จเพราะในการออกแบบบทเรียนเธอได้ปรึกษากับสมาชิกในครอบครัวของนักเรียนและเรียนรู้วิธีทำคาบเซ ความรู้โดยตรงจากต้นตำรับนี้ช่วยให้เธอถ่ายทอดข้อมูลอ้างอิงจากภูมิความรู้ในเชิงลึก และทำให้มั่นใจว่าบทเรียนนั้นถูกต้องตามข้อเท็จจริง

ลองเป็นครูหนึ่งวัน

คุณสามารถสาธิตการปฏิบัติทางวัฒนธรรมหรือช่วยในการสอนการปฏิบัตินั้นหรือบทเรียนที่เกี่ยวข้องได้

ให้ความรู้เกี่ยวกับภาพพิมพ์ (เนปาล)

รุเพนตรา มหาจัน ผลิตภาพพิมพ์และหน้าปกสำหรับผู้ที่เข้าร่วมเทศกาลไถยตรา ยอดนิยม เขาสืบทอดทักษะนี้จากครอบครัวของเขา คุณรุเพนตราได้รับเชิญไปที่โรงเรียนในท้องถิ่นเพื่อบรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับงานของเขา อธิบายเทคนิคที่เกี่ยวข้อง และพูดคุยกับนักเรียนเกี่ยวกับเทศกาล เขาสอนให้นักเรียนระบายสีและพับพัดกระดาษและตกแต่งหน้าปก

เสนอโครงการ

หากคุณมีแนวคิดที่ช่วยส่งเสริมมรดกทางวัฒนธรรมของคุณ คุณอาจเสนอตัวและเข้าหาผู้อำนวยการโรงเรียน ครู หรือสมาชิกในกลุ่มผู้ปกครอง อาจเป็นกิจกรรมวันเดียวหรือกิจกรรมระยะยาวก็ได้

แนะนำวิทยากรและองค์กร

หากคุณรู้สึกไม่สะดวกใจที่จะแบ่งปันข้อมูลโดยตรง คุณก็อาจจะแนะนำผู้อื่นและผู้มีความรู้ที่อาจยินดีให้ความช่วยเหลือ คนเหล่านี้อาจเป็นผู้เชี่ยวชาญในการปฏิบัติมรดกที่มีชีวิตอันใดอันหนึ่ง ผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกคนอื่น ๆ จากกลุ่มสมาคมเดียวกัน คนท้องถิ่นในละแวกของคุณ และผู้เชี่ยวชาญด้านวัฒนธรรมที่คุณเคยร่วมงานด้วย หรือคุณอาจแนะนำให้โรงเรียนติดต่อองค์กรหรือสมาคมวัฒนธรรมที่คุณเคยมีปฏิสัมพันธ์ในช่วงที่คุณถือปฏิบัติมรดกที่มีชีวิตของคุณ

น่านมรดกที่มีชีวิต

มาสู่ห้องเรียนในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก

ชุดคู่มือ

เล่มที่

6

บทบาทของ

ผู้บริหารโรงเรียน

ชุดคู่มือนี้ มีจุดมุ่งสนับสนุนครู ผู้บริหารสถานศึกษา และชุมชน ในการบูรณาการมรดกที่มีชีวิตในท้องถิ่นในกิจกรรมการเรียนการสอนของโรงเรียน เพื่อให้การเรียนรู้นั้นสอดคล้องและมีความหมายกับการใช้ชีวิตของนักเรียนมากยิ่งขึ้น กระตุ้นการมีส่วนร่วมของนักเรียน และนำไปสู่การสืบทอดและรักษามรดกทางวัฒนธรรมของชุมชนต่อไป

ชุดคู่มือนี้ประกอบด้วยคู่มือ 9 เล่ม ได้แก่

เล่มที่ 1
มรดกที่มีชีวิตคืออะไร	เล่มที่ 2
ทำไมจึงต้องสอนด้วยมรดกที่มีชีวิต	เล่มที่ 3
การจัดให้สอดคล้องกับประเด็นสำคัญทางการศึกษา
เล่มที่ 4
แนวทาง 6 ขั้นตอนสำหรับครู	เล่มที่ 5
บทบาทของผู้ปกครองและสมาชิกในชุมชน	เล่มที่ 6
บทบาทของผู้บริหารโรงเรียน
เล่มที่ 7
บทบาทของผู้กำหนดนโยบาย	เล่มที่ 8
เครื่องมือและทรัพยากร	เล่มที่ 9
เรื่องราวของครู

เล่มที่ 6

บทบาทของ ผู้บริหารโรงเรียน

คู่มือเล่มนี้ให้คำแนะนำเรื่องวิธีการทำงานร่วมกันระหว่างผู้อำนวยการโรงเรียนและผู้บริหารกับครูและสมาชิกในชุมชนเพื่อสนับสนุนการนำมรดกที่มีชีวิตมาสู่การศึกษา

หากต้องการทราบข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิต และว่าการนำมรดกดังกล่าวมาสู่โรงเรียนจะสามารถทั้งช่วยส่งเสริมและรักษามรดกของชุมชนและปรับปรุงคุณภาพการศึกษาได้อย่างไร โปรดศึกษาคู่มือเล่มที่ 1 และเล่มที่ 2 ในชุดคู่มือนี้

ชมวิดีโอที่ แอนิเมชันภาษาไทยที่แนะนำแนวคิดในการบูรณาการมรดกที่มีชีวิตในการศึกษาได้ทาง

[คลิก](#)

ผู้บริหารโรงเรียนในบทบาทของวิทยากรและผู้ประสานงาน

การสอนด้วยมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเป็นแนวทางที่เป็นประโยชน์สำหรับนักเรียน แต่การดำเนินการนั้นต้องมีการเตรียมการและมักจะต้องอาศัยการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต่าง ๆ รวมถึงผู้บริหารโรงเรียน

คณะผู้บริหารโรงเรียนมองเห็นภาพรวมของโอกาสและข้อจำกัดของโรงเรียน รวมถึงกรอบนโยบาย ภูมิหลังและภาระงานของคณะครู สถานการณ์ของนักเรียน และบริบทในท้องถิ่น ดังนั้นจึงสามารถมีบทบาทเอื้ออำนวยกระบวนการในการจัดทำแนวทางการสอนแบบใหม่ อย่างการสอนด้วยมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

ความร่วมมือที่นำโดยคณะผู้บริหารโรงเรียนสามารถทำให้กระบวนการสอนด้วยมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเป็นไปอย่างราบรื่นขึ้น ตัวอย่างเช่น การสนับสนุนด้านการบริหารและการจัดการจะช่วยให้ครูที่มีงานยุ่งได้มีเวลามากขึ้นที่จะทุ่มเทความพยายามในการพัฒนา และนำเสนอบทเรียน นอกจากนี้ การประสานงานจะป้องกันการทับซ้อนและการซ้ำซ้อน ตัวอย่างเช่น เนื่องจากมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมหนึ่ง ๆ สามารถบูรณาการอยู่ในหลายวิชาได้ หากไม่มีการประสานงาน ครูหลายคนจากโรงเรียนเดียวกันอาจพยายามติดต่อแหล่งข้อมูลหรือวิทยากรซ้ำกันจากชุมชนหรือสถาบันหนึ่ง ๆ

ต่อไปนี้เป็นคำแนะนำทางปฏิบัติเรื่องสิ่งๆที่ผู้บริหารโรงเรียนและผู้กำหนดนโยบายสามารถทำได้ เพื่อสนับสนุนครูและคนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง คำแนะนำเหล่านี้เป็นเพียงตัวอย่างส่วนหนึ่ง การพูดคุยกับครูเกี่ยวกับเรื่องนี้อาจช่วยระบุความต้องการหรือมองเห็นยุทธศาสตร์อื่น ๆ ได้

สนับสนุนการพัฒนาวิชาชีพครู

ครูพัฒนาทักษะของตนผ่านการฝึกอบรมในสถาบันที่ให้บริการ การฝึกอบรมระหว่างปฏิบัติ งาน การศึกษาค้นคว้าด้วยตัวเอง ปัจจุบันยังแทบไม่มีการฝึกอบรมเพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับการสอนด้วยมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ผลลัพธ์การเรียนรู้สามารถดีขึ้นได้เมื่อครูใช้วิธีการสอนที่เป็นนวัตกรรม (เช่น การเรียนรู้แบบลงมือทำ (active learning) ซึ่งสามารถปรับให้เข้ากับแนวทางนี้ได้ดี) และเมื่อพวกเขาเรียนรู้เกี่ยวกับหัวข้อต่าง ๆ อย่างเช่น มรดกและวัฒนธรรมท้องถิ่น เทคนิคการทำผิงเชื่อมโยงทางวัฒนธรรม การศึกษาเพื่อการเป็นพลเมืองโลก และการมีส่วนร่วมทางสังคม อย่างไรก็ตาม ครูบางคนอาจรู้สึกไม่สะดวกที่จะทดลองค้นหาด้วยตัวเอง

เพื่อส่งเสริมครูในหนทางนี้ ผู้บริหารโรงเรียนสามารถ:

- สร้างความตระหนักในหมู่ครูเกี่ยวกับประโยชน์ของการบูรณาการมรดกที่มีชีวิตในการศึกษา
- ด้วยการมีส่วนร่วมจากครูและบุคลากรในท้องถิ่น รวบรวมทรัพยากรที่น่าสนใจ (เช่น เกี่ยวกับวัฒนธรรมท้องถิ่นหรือเทคนิคการสอน) และตัวอย่างที่ดีของการสอนด้วยมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม นำสิ่งเหล่านี้มารวบรวมไว้ให้พร้อมเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้ที่ศูนย์ทรัพยากรของโรงเรียน
- หากครูบางคนในที่ที่มีการสอนด้วยมรดกหรือเกี่ยวกับมรดกอยู่แล้ว หรือได้พยายามทำอยู่ ก็ให้สนับสนุนพวกเขาและส่งเสริมให้พวกเขาแบ่งปันประสบการณ์กับเพื่อนร่วมงาน นอกจากนี้ยังสามารถเชิญครูจากโรงเรียนอื่น ๆ มาแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับงานและแรงจูงใจได้
- ส่งเสริมให้ครูเข้าร่วมในกลุ่มศึกษาและแลกเปลี่ยนระหว่างเพื่อนครู เพื่อพัฒนาบทเรียนใหม่ร่วมกัน หรือค้นหาแนวทางการสอนใหม่ ๆ
- มองหาโอกาสช่องทางในการพัฒนาศักยภาพที่เกี่ยวข้องสำหรับครู ไม่ว่าจะเป็นการไปร่วมฝึกอบรมด้วยตนเองหรือทางออนไลน์ ที่จัดในระดับท้องถิ่น ระดับประเทศ และระดับนานาชาติ เชิญครูเข้าร่วมการฝึกอบรมเหล่านี้

— || —

การประสานร่วมมือกัน
ที่นำโดยคณะผู้บริหาร
โรงเรียนจะทำให้
กระบวนการสอนด้วย
มรดกทางวัฒนธรรมที่จับ
ต้องไม่ได้ราบรื่นขึ้น

— || —

เอื้ออำนวยความสะดวกด้านการบริหารและการจัดการ

กิจกรรมอย่างเช่น ทัศนศึกษา การเชิญช่างฝีมือมาที่โรงเรียน และงานเฉลิมฉลองทางวัฒนธรรม เป็นโอกาสการเรียนรู้ที่น่าตื่นเต้นสำหรับนักเรียน และเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมอย่างยิ่งกับการสอนด้วยมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม อย่างไรก็ตาม งานแบบนี้มักจะต้องมีการจัดการที่กินเวลา และบางครั้งก็ต้องมีค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ด้วย

เพื่อช่วยเหลือครู ผู้บริหารโรงเรียนสามารถ:

- จัดตารางเวลาที่ยืดหยุ่นเพื่อให้ครูสามารถพบปะและทำงานร่วมกันเพื่อจัดกิจกรรมหรือโครงการเฉพาะเรื่องร่วมกันได้
- กำหนดให้มีขั้นตอนปฏิบัติง่าย ๆ ในการจัดทัศนศึกษาและเชิญวิทยากรมาที่โรงเรียน (เช่น การลงทะเบียน การจองอุปกรณ์หรือรถ การดูแลความปลอดภัย ฯลฯ) ควรปรึกษาครูเพื่อหาขั้นตอนที่พวกเขาพบว่าซับซ้อนและเปลืองเวลามากที่สุด
- จัดสรรงบประมาณและ/หรือหาแหล่งเงินทุนภายนอกเพื่อให้ครอบคลุมค่าใช้จ่ายของกิจกรรมดังกล่าว ผู้บริหารโรงเรียนและครูควรพิจารณางบประมาณร่วมกัน
- จัดสรรพื้นที่ให้ครูได้ประชุมพูดคุย จัดกิจกรรม และจัดแสดงผลงาน

การพัฒนานโยบายระดับโรงเรียน (มองไกลๆ)

โรงเรียนชาน-อูลคอมเพลกซ์ได้พัฒนาโยบายโรงเรียนหลายอย่างเพื่อส่งเสริมการบูรณาการมรดกที่มีชีวิตในการศึกษา เช่น การผนวกกิจกรรมมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมหลายกิจกรรมเข้าไปในแผนงานประจำปีของโรงเรียน การปรับปริมาณงานของครู และสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน (เช่น พื้นที่เฉพาะเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งห้องเล่นเกมแบบดั้งเดิมและห้องอ่านหนังสือนิทานที่บ้าน)

เชื่อมกับชุมชนท้องถิ่น

สมาชิกในชุมชนเป็นผู้ดูแลมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของพวกตน พวกเขามีความรู้เรื่องนี้และสามารถอธิบายคุณค่าและความหมายของมรดกนั้นได้ แม้ว่าพวกเขาจะไม่มีประสบการณ์ในการสอนในโรงเรียน แต่พวกเขาก็มักจะมีความรู้มากมายเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรม และครูจะได้รับประโยชน์จากการทำงานร่วมกันในหลาย ๆ ด้าน (การแบ่งปันข้อมูล การให้ข้อมูลในการวางแผนบทเรียน การสอนร่วม ฯลฯ ตามที่อธิบายไว้ในคู่มือเล่มที่ 5)

โดยปกติการแลกเปลี่ยนหลักจะอยู่ระหว่างครูและผู้ปฏิบัติสืบสานมรดก แต่คณะผู้บริหารสามารถช่วยจัดประชุมและเชิญมาที่โรงเรียนได้

บ่อยครั้งที่มีความเชื่อมโยงระหว่างโรงเรียนและชุมชนอยู่แล้ว เช่น สมาคมผู้ปกครอง-ครู แต่ก็สามารถกระชับให้เข้มแข็งหรือทำให้เป็นระบบมากขึ้นได้

เพื่อช่วยให้สมาชิกในชุมชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการศึกษา ผู้บริหารโรงเรียนสามารถ:

- **ให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วม** ในกระบวนการตัดสินใจและชีวิตในโรงเรียน เช่น เชิญผู้ปกครองเข้าร่วมจัดกิจกรรมพิเศษในโรงเรียน
- **ทำปฏิทินกิจกรรมและช่วงเวลาสำคัญของชุมชน** (เช่น เทศกาลต่าง ๆ ฤดูเก็บเกี่ยว ฯลฯ) ปฏิทินนี้สามารถเป็นแนวทางให้กับกิจกรรมของโรงเรียน นอกจากนี้ยังระบุช่วงเวลาที่ครอบครัวของนักเรียนอาจมีงานยุ่งและไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนได้
- **ติดต่อกับหัวหน้าชุมชนหรือผู้ใหญ่ในชุมชนอย่างสม่ำเสมอ** ตัวอย่างเช่น คอยแจ้งให้พวกเขาทราบเกี่ยวกับโครงการต่าง ๆ ของโรงเรียน ขอข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมในชุมชน และแลกเปลี่ยนข้อมูลและความคิดกับพวกเขา
- **รวบรวมรายชื่อสมาชิกในชุมชนที่มีความเชี่ยวชาญด้านมรดกและวัฒนธรรมที่ครูสามารถปรึกษาได้**
- **จัดงานพบปะสังสรรค์สำหรับครูและสมาชิกในชุมชน** เพื่อกระตุ้นการเสวนาและความร่วมมือ และเพื่อหาความคิดสำหรับโครงการโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกับมรดก
- **เชิญสมาชิกในชุมชนมาร่วมงานในวันพิเศษที่โรงเรียน** ผู้รับเชิญสามารถแสดงศิลปะและงานฝีมือของตน เป็นวิทยากรรับเชิญ พูดคุยกับนักเรียนเกี่ยวกับประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับมรดก และ/หรือเข้าร่วมในบทเรียนที่เกี่ยวข้องกับสาขาที่ตนเชี่ยวชาญ
- **จัดนิทรรศการภายในโรงเรียน** ในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับมรดกท้องถิ่น ด้วยการมีส่วนร่วมจากนักเรียน ครอบครัว และสมาชิกคนอื่น ๆ ในชุมชน
- **ส่งเสริมให้ครูและนักเรียนมีส่วนร่วมในการเฉลิมฉลองทางวัฒนธรรมในชุมชน** เพื่อเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการปฏิบัติในท้องถิ่น

การสร้างพิพิธภัณฑ์มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ที่โรงเรียน (ศิริกษสถาน)

ตามคำร้องขอของครู ครูใหญ่ของศูนย์การศึกษา 'อิสลาม' ซึ่งเป็นโรงเรียนในเครือข่าย UNESCO ASPnet ได้จัดตั้งพิพิธภัณฑ์มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมขึ้นในห้องภายในบริเวณโรงเรียน ผู้ปกครองและสมาชิกในชุมชนบริจาคสิ่งของและให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งของเหล่านั้นและการใช้สอย พิพิธภัณฑ์นี้ได้กลายเป็นสถานที่ยอดนิยมสำหรับครูและนักเรียนในการจัดบทเรียนและกิจกรรมต่าง ๆ

สร้างเครือข่ายและการสนับสนุนเชิงสถาบัน

การมีเครือข่ายครูและปฏิบัติสับสนมรดกในระดับท้องถิ่น ระดับประเทศ และระดับนานาชาติ เปิดโอกาสให้ครูได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและหารือถึงวิธีการนำมรดกมาสู่การศึกษา

ผู้อำนวยการจากพิพิธภัณฑ์ ห้องสมุด สมาคมในท้องถิ่น หน่วยงานภาครัฐและนักวิชาการสามารถเป็นแหล่งความรู้และทรัพยากรที่มีประโยชน์เกี่ยวกับมรดกวัฒนธรรมท้องถิ่น ซึ่งสามารถช่วยให้ครูพัฒนาเนื้อหาบทเรียนใหม่ได้ สถาบันเหล่านี้ยังสามารถจัดให้นักเรียนไปเยี่ยมชมและจัดหาวัสดุทัศนูปกรณ์และสื่ออื่น ๆ ให้แก่โรงเรียน บางแห่งอาจมีประสบการณ์เกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาเกี่ยวกับมรดก เช่น การศึกษามรดกโลก และการศึกษาศิลปะหรืออาจพัฒนากิจกรรมการศึกษาของตนเอง ดังที่พิพิธภัณฑ์หลายแห่งทำ

ผู้บริหารโรงเรียนสามารถ:

- เชื่อมต่อกับเครือข่ายโรงเรียนที่มีความสนใจในหัวข้อมรดก (เช่น UNESCO Associated School, เครือข่ายพลเมืองโลกศึกษา ภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก [Asia-Pacific GCED Network], APCEIU NEST [เครือข่ายเพื่อโรงเรียนและครู - Network for Schools and Teachers], เครือข่าย SEAMEO เป็นต้น)
- รวบรวมและเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับการประชุมเชิงปฏิบัติการ โครงการ และโครงการแลกเปลี่ยนระดับชาติและระดับนานาชาติ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครูเพื่อให้พวกเขาได้พบปะกับเพื่อนร่วมงานและแบ่งปันประสบการณ์
- รวบรวมรายชื่อผู้ที่อาจเป็นพันธมิตรได้ (เช่น พิพิธภัณฑ์ ห้องสมุด ฯลฯ) ที่เชื่อมโยงกับมรดกทางวัฒนธรรมที่ครูสามารถปรึกษาได้ และติดต่อพวกเขาเพื่อจัดประชุมกับครูเกี่ยวกับกิจกรรมที่เป็นไปได้

— || —
**การมีเครือข่ายครูและ
 ผู้ปฏิบัติสับสนมรดก
 ในระดับท้องถิ่น ระดับประเทศ
 และระดับนานาชาติ
 เปิดโอกาสให้ครูได้แลกเปลี่ยน
 ความคิดเห็นและหารือ
 ถึงวิธีการนำมรดก
 มาสู่การศึกษา**
 — || —

การเชื่อมโยงมหาวิทยาลัย พิพิธภัณฑ์ และโรงเรียน (ปากีสถาน)

ในเมืองลาฮอร์ นักศึกษาที่เรียนการเป็นมัคคุเทศก์ที่วิทยาลัยศิลปะแห่งชาติ อาสาที่จะช่วยโรงเรียนจัดการทัศนศึกษาที่พิพิธภัณฑ์ลาฮอร์ ว่าที่มัคคุเทศก์เหล่านี้ได้ฝึกฝนทักษะในสภาพแวดล้อมจริง ในขณะที่นักเรียนก็ได้รับประโยชน์จากการเยี่ยมชมที่น่าสนใจซึ่งเต็มไปด้วยข้อมูลที่เป็ประโยชน์

นํามรดกที่มีชีวิต

มาสู่ห้องเรียนในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก

ชุดคู่มือ

เล่มที่

7

บทบาทของ

ผู้กำหนดนโยบาย

ชุดคู่มือนี้ มีจุดมุ่งสนับสนุนครู ผู้บริหารสถานศึกษา และชุมชน ในการบูรณาการมรดกที่มีชีวิตในท้องถิ่นในกิจกรรมการเรียนการสอนของโรงเรียน เพื่อให้การเรียนรู้นั้นสอดคล้องและมีความหมายกับการใช้ชีวิตของนักเรียนมากยิ่งขึ้น กระตุ้นการมีส่วนร่วมของนักเรียน และนำไปสู่การสืบทอดและรักษามรดกทางวัฒนธรรมของชุมชนต่อไป

ชุดคู่มือนี้ประกอบด้วยคู่มือ 9 เล่ม ได้แก่

เล่มที่ 1
มรดกที่มีชีวิตคืออะไร	เล่มที่ 2
ทำไมจึงต้องสอนด้วยมรดกที่มีชีวิต	เล่มที่ 3
การจัดให้สอดคล้องกับประเด็นสำคัญทางการศึกษา
เล่มที่ 4
แนวทาง 6 ขั้นตอนสำหรับครู	เล่มที่ 5
บทบาทของผู้ปกครองและสมาชิกในชุมชน	เล่มที่ 6
บทบาทของผู้บริหารโรงเรียน
เล่มที่ 7
บทบาทของผู้กำหนดนโยบาย	เล่มที่ 8
เครื่องมือและทรัพยากร	เล่มที่ 9
เรื่องราวของครู

เล่มที่
7

บทบาทของ ผู้กำหนดนโยบาย

คู่มือนี้ให้คำแนะนำว่าผู้กำหนดนโยบายจะสามารถสนับสนุนการบูรณาการมรดกที่มีชีวิตในการศึกษาได้อย่างไร

หากต้องการทราบข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตและการนำมรดกดังกล่าวมาสู่โรงเรียนจะสามารถทั้งช่วยส่งเสริมและรักษามรดกของชุมชนและปรับปรุงคุณภาพการศึกษาได้อย่างไร โปรดศึกษาคู่มือเล่มที่ 1 และเล่มที่ 2 ในชุดคู่มือนี้

ชมวิดีโอ แอนิเมชันภาษาไทยที่แนะนำแนวคิดในการบูรณาการมรดกที่มีชีวิตในการศึกษาได้ทาง

คลิก

เหตุใดกฎหมายและนโยบายจึงมีประโยชน์

ประเทศ ภูมิภาค และโรงเรียนต่าง ๆ พัฒนามาตรฐานและนโยบายการศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการทำงานของระบบการศึกษาและโรงเรียน และเพื่อสร้างบริบทการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและมีส่วนร่วมและสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับนักเรียน ครู และเจ้าหน้าที่ของโรงเรียน

นโยบายส่งผลต่อการสอนและการเรียนรู้ด้วยมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในหลายทาง นโยบายบางอย่างส่งผลบวก เมื่อเป็นนโยบายที่เป็นอย่างเช่น:

- ส่งเสริมการบูรณาการเนื้อหาท้องถิ่นเข้ากับหลักสูตรระดับชาติ ซึ่งจะก่อให้เกิดบทเรียนที่เชื่อมโยงกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชุมชนท้องถิ่น
- ส่งเสริมการศึกษาที่ใช้ภาษาแม่ ซึ่งจะเปิดโอกาสให้กับวรรณกรรมและประเพณีมุขปาฐะในรูปแบบของท้องถิ่น
- ส่งเสริมการเคารพในความหลากหลายทางวัฒนธรรม (ในโรงเรียนและในบริบทที่กว้างขึ้น)
- บูรณาการเข้าไปในหลักสูตรด้วยโครงการที่เป็นประเด็นเนื้อหาแก่นกลางที่เกี่ยวข้องกับทุกประเด็นที่ให้ความสำคัญกับการเคารพวัฒนธรรมที่หลากหลาย เช่น พลเมืองโลกศึกษาและการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน
- ส่งเสริมความยืดหยุ่นและความคิดสร้างสรรค์ในกระบวนการสอนและการเรียนรู้
- ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างกระทรวง (เช่น ความร่วมมือระหว่างกระทรวงศึกษาธิการกับกระทรวงวัฒนธรรม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และกระทรวงสาธารณสุข) เปิดทางให้กับโครงการและความร่วมมือที่ครอบคลุมหลายภาคส่วน (เช่น กับพิพิธภัณฑ์ แหล่งมรดก สมาคมการแพทย์แผนโบราณ ฯลฯ)

อย่างไรก็ตาม นโยบายบางอย่างอาจส่งผลทางลบ ตัวอย่างเช่น เมื่อเป็นนโยบายที่:

- นำไปสู่หลักสูตรที่ล้นเกิน ในสถานการณ์เช่นนี้ ครูจะมีเวลาทุ่มเน้นเฉพาะวิชาที่มีการสอบ และมีโอกาสน้อยที่จะดำเนินกิจกรรมนอกเหนือจากงานในชั้นเรียนตามที่กำหนดไว้แล้ว
- กำหนดเนื้อหาหลักสูตรที่ไม่สะท้อนมรดกของประเทศหรือความหลากหลายทางวัฒนธรรม นักเรียนจากกลุ่มที่ด้อยสิทธิ ด้อยเสียงอาจรู้สึกว่าคุณถูกทอดทิ้งและอาจสูญเสียแรงจูงใจที่จะมีส่วนร่วมในโรงเรียนหรือแม้แต่จะมาเรียนในโรงเรียน ตัวอย่างเช่น เมื่อนักเรียนไม่สามารถเรียนในภาษาแม่ของตนเองได้ ก็จะมีแนวโน้มสูงขึ้นที่จะมีปัญหาในการเรียนรู้และอาจจะออกจากโรงเรียนไป
- จำกัดความคิดสร้างสรรค์และ/หรือความยืดหยุ่นของครู หลักสูตรที่มีการกำหนดโครงสร้างและรายละเอียดและมีบทพูดเพื่อสอนบทเรียน เป็นรูปแบบที่เป็นประโยชน์สำหรับการสนับสนุนการสอนของครู แต่ครูอาจรู้สึกถูกจำกัดเมื่อมีการควบคุมมากเกินไป (เช่น เน้นผลการสอบมากเกินไป) ในกรณีเช่นนี้ ครูก็ไม่ค่อยอยากจะปรับเปลี่ยนบทเรียนให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน
- จำกัดการทัศนศึกษาและการเชิญผู้เชี่ยวชาญมาที่โรงเรียน งบประมาณที่จำกัด กฏระเบียบด้านความปลอดภัยที่เข้มงวดเกินไป จะจำกัดโอกาสที่นักเรียนจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและเรียนรู้ในรูปแบบใหม่
- ไม่ให้ความสำคัญกับบทบาทของชุมชนในการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม เมื่อนโยบายและมาตรการด้านการศึกษาไม่ตรงกับความต้องการของชุมชนและสิ่งที่ชุมชนให้ความสำคัญ และเสียงของผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกไม่ได้รับความสนใจ ชุมชนจะไม่สามารถแบ่งปันความรู้กับโรงเรียนและความรู้ดังกล่าวจะไม่ได้รับการสืบทอดต่อไปยังคนรุ่นถัดไป

ข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมให้นโยบายและกฎหมายบังเกิดผลสูงสุด

การทำผังเชื่อมโยงและการวิเคราะห์นโยบายสำหรับการวางแผนระยะยาว

รัฐบาลสามารถจัดโครงการทำผังเชื่อมโยงและวิเคราะห์นโยบายหลายภาคส่วนเพื่อระบุโอกาสและอุปสรรคสำหรับความร่วมมือระหว่างภาคส่วนต่าง ๆ ด้วยผลการวิเคราะห์นี้ กระทรวงศึกษาธิการสามารถพัฒนายุทธศาสตร์และแผนระยะยาวในการบูรณาการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเข้ากับโรงเรียน และปรับสภาพแวดล้อมของโรงเรียนให้สอดคล้องเหมาะสม

สร้างความตระหนักเกี่ยวกับนโยบายที่ทำให้เกิดการบูรณาการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในการศึกษา

นโยบายทั้งหมดจำเป็นต้องมีการทำความเข้าใจและนำไปใช้หากต้องการให้เกิดผลในเชิงบวก ดังนั้น กระทรวงศึกษาธิการจึงควรต้องจัดให้มีการรณรงค์สร้างความตระหนักและ/หรือสื่อสารกับโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอเพื่ออธิบายเนื้อหาเกี่ยวกับนโยบายและความคาดหวัง ตัวอย่างเช่น หากมีการออกนโยบายใหม่เกี่ยวกับเนื้อหาในท้องถิ่นหรือการสอนด้วยมรดก กระทรวงหรือโรงเรียนควรเผยแพร่สาระสำคัญล่วงหน้า ซึ่งสามารถทำได้ผ่านการประชุม แผ่นพับ โปสเตอร์ โซเชียลมีเดีย จดหมายถึงผู้ปกครอง ฯลฯ นอกจากนี้ หน่วยงานท้องถิ่นยังอาจเชิญครู บุคลากรในท้องถิ่น นักเรียน และสมาชิกในครอบครัวมาให้ข้อเสนอแนะและข้อมูลเพื่อช่วยพัฒนาหลักสูตรการศึกษาใหม่ได้ และผู้บริหารโรงเรียนยังสามารถทบทวนนโยบายระดับท้องถิ่นและระดับชาติในบริบทของโรงเรียนเพื่อดูแลให้นักเรียนได้รับประโยชน์สูงสุดจากนโยบายดังกล่าว

— || —

นโยบายทั้งหมดจำเป็นต้องมีการทำความเข้าใจและนำไปใช้หากต้องการให้เกิดผลในเชิงบวก

— || —

นโยบายส่งเสริมมรดกที่มีชีวิตในโรงเรียน (จีน)

รัฐบาลนครเซี่ยงไฮ้ให้การสนับสนุนอย่างจริงจังแก่โครงการริเริ่มเพื่อส่งเสริมมรดกที่มีชีวิตในโรงเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำนักงานเทศบาลเพื่อวัฒนธรรมและการศึกษาและสำนักงานเขตเพื่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมจะให้คำแนะนำในการพัฒนาหลักสูตรการศึกษาที่ส่งเสริมมรดกที่มีชีวิต โรงเรียนต่าง ๆ สามารถยื่นขอรับรองประมาณสนับสนุนประจำปีจากกองทุนพิเศษและจ้างผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกมาสอนได้

ทำให้นโยบายมีความยืดหยุ่นและปรับเปลี่ยนได้

นโยบายควรมีความยืดหยุ่น ควรปรับเปลี่ยนได้เมื่อสถานการณ์เปลี่ยนแปลงหรือเมื่อมีความต้องการใหม่เกิดขึ้น กระทรวงศึกษาธิการจึงควรจัดตั้งกลไกในการเก็บรวบรวม **ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ** (เกี่ยวกับนโยบายที่มีอยู่และการนำไปปฏิบัติ) จากครูและบุคลากรของโรงเรียน และจากนักเรียนและครอบครัว กลไกรับฟังดังกล่าวอาจรวมถึงการ **สำรวจครูประจำปี** การจัดตั้ง **คณะกรรมการเฉพาะเรื่องหรือช่องทางออนไลน์** เพื่อรวบรวมความคิดเห็น และการสนับสนุนให้โรงเรียนจัดการประชุมรวบรวมข้อมูลกับบุคลากรของโรงเรียน

ข้อมูลที่รวบรวมด้วยวิธีเหล่านี้จะช่วยชี้ว่าควรต้องปรับนโยบายหรือไม่ ตัวอย่างเช่น แม้ว่าความปลอดภัยของโรงเรียนมีความสำคัญสูงสุด แต่บางครั้งกฎและนโยบายด้านความปลอดภัยอาจลดโอกาสในการจัดกิจกรรมและการเรียนรู้ ดังนั้นควรทบทวนนโยบายความปลอดภัยอย่างสม่ำเสมอโดยคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านนโยบาย ครู และเจ้าหน้าที่โรงเรียน กลุ่มเหล่านี้ควรประเมินความต้องการและความเสี่ยงในท้องถิ่น และสร้างสมดุลระหว่างการมีสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีส่วนร่วมและมีประสิทธิภาพ

สนับสนุนเครื่องมือและกลไกการแบ่งปันทรัพยากร

แพลตฟอร์มข้อมูลข่าวสาร จะเป็นช่องทางที่มีประโยชน์มากสำหรับครูในการแบ่งปันบทเรียน ซึ่งรวมถึงบทเรียนนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม แพลตฟอร์มดังกล่าวยังมีประโยชน์ในการจัดเก็บทรัพยากรไว้ในที่เดียวและการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับโอกาสช่องทางในการเสริมสร้างศักยภาพต่าง ๆ ของครูด้วย แพลตฟอร์มเหล่านี้จึงเป็นสิ่งที่กระทรวงศึกษาธิการควรสนับสนุน

กระทรวงต่าง ๆ ควรส่งเสริมให้ผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกจากภาควัฒนธรรมร่วมมือกับภาคการศึกษาในการ **จัดทำฐานข้อมูล** ของผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกทางวัฒนธรรมต่าง ๆ ที่จะให้ข้อมูลแสดงรายการสาขาที่เกี่ยวข้องและหลักสูตรการศึกษาใด ๆ ที่ผู้ปฏิบัติเหล่านั้นดำเนินการสอนอยู่ ฐานข้อมูลนี้จะเป็นประโยชน์แก่โรงเรียนเวลามองหาพันธมิตรสำหรับกิจกรรมการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับมรดก

**นโยบายควรมีความยืดหยุ่น
ควรปรับเปลี่ยนได้
เมื่อสถานการณ์เปลี่ยนแปลง
หรือเมื่อมีความต้องการใหม่
เกิดขึ้น**

นํามรดกที่มีชีวิต

มาสู่ห้องเรียนในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก

ชุดคู่มือ

เล่มที่

8

เครื่องมือและ
ทรัพยากร

ชุดคู่มือนี้ มีจุดมุ่งสนับสนุนครู ผู้บริหารสถานศึกษา และชุมชน ในการบูรณาการมรดกที่มีชีวิตในท้องถิ่นในกิจกรรมการเรียนการสอนของโรงเรียน เพื่อให้การเรียนรู้นั้นสอดคล้องและมีความหมายกับการใช้ชีวิตของนักเรียนมากยิ่งขึ้น กระตุ้นการมีส่วนร่วมของนักเรียน และนำไปสู่การสืบทอดและรักษามรดกทางวัฒนธรรมของชุมชนต่อไป

ชุดคู่มือนี้ประกอบด้วยคู่มือ 9 เล่ม ได้แก่:

เล่มที่ 1
มรดกที่มีชีวิตคืออะไร	เล่มที่ 2
ทำไมจึงต้องสอนด้วยมรดกที่มีชีวิต	เล่มที่ 3
การจัดให้สอดคล้องกับประเด็นสำคัญทางการศึกษา
เล่มที่ 4
แนวทาง 6 ขั้นตอนสำหรับครู	เล่มที่ 5
บทบาทของผู้ปกครองและสมาชิกในชุมชน	เล่มที่ 6
บทบาทของผู้บริหารโรงเรียน
เล่มที่ 7
บทบาทของผู้กำหนดนโยบาย	เล่มที่ 8
เครื่องมือและทรัพยากร	เล่มที่ 9
เรื่องราวของครู

เล่มที่
8

เครื่องมือและทรัพยากร

คู่มือนี้ให้เครื่องมือและทรัพยากรที่คุณสามารถใช้ในการนำมรดกที่มีชีวิตมาสู่โรงเรียน

คู่มือเล่มนี้มีเนื้อหาดังต่อไปนี้

- ▶ ทรัพยากร
- ▶ เครื่องมือที่ 1: ตัวอย่างแผนการสอน: มรดกที่มีชีวิตคืออะไร
- ▶ เครื่องมือที่ 2: คำแนะนำบางประการสำหรับการเชื่อมโยงหัวข้อของโรงเรียน มรดกที่มีชีวิต และพลเมืองโลกศึกษา
- ▶ เครื่องมือที่ 3: ตัวอย่างแผนการสอนที่ทดลองและทดสอบแล้ว
- ▶ เครื่องมือที่ 4: การรวบรวมข้อมูล
- ▶ เครื่องมือที่ 5: การสอนด้วยมรดกที่มีชีวิตในชั้นเรียนพหุวัฒนธรรม
- ▶ เครื่องมือที่ 6: คำตอบสำหรับคำถามที่คุณอาจมี
- ▶ เครื่องมือที่ 7 (ใบงาน): พัฒนาแผนการสอนของคุณเองโดยเชื่อมโยงมรดกที่มีชีวิตกับกิจกรรมของโรงเรียน

ทรัพยากร

ICH

แหล่งข้อมูลเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

ค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับหลักสูตรมรดกที่มีชีวิตและการส่งเสริมและรักษามรดกได้จากแหล่งต่อไปนี้:

เว็บไซต์ของยูเนสโก

- [คลิก](#) มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมคืออะไร
- [คลิก](#) บัญชีของยูเนสโก: มรดกที่มีชีวิตที่เป็นที่ยอมรับในระดับสากล
- [คลิก](#) ยูเนสโก ลงลึกสู่มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

ICHCAP

- [คลิก](#) ICHCAP

แหล่งข้อมูลเกี่ยวกับการเชื่อมโยงมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมกับการศึกษา

คลังวีดิทัศน์จากโครงการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในโรงเรียนในยุโรป

- [คลิก](#) พิธี Glöcklerlauf ในคาบฟิสิกส์และการออกแบบใช้คอมพิวเตอร์ช่วย
- [คลิก](#) หน้ากาก O Merdeiro ในคาบภูมิศาสตร์ ดนตรี และศิลปะ
- [คลิก](#) ภาพพิมพ์ญี่ปุ่นฮังกะในคาบศิลปะและคณิตศาสตร์
- [คลิก](#) ชุดวีดิทัศน์แอนิเมชั่น
วีดิทัศน์เหล่านี้มีในภาษา: [\[English\]](#) [\[Khmer\]](#) [\[Korean\]](#) [\[Nepali\]](#) [\[Russian\]](#) [\[Thai\]](#) [\[Lao\]](#) [\[Burmese\]](#)
- [คลิก](#) หลักสูตรออนไลน์ (กำหนดเวลาตามที่ตนเองสะดวก ไม่เสียค่าใช้จ่ายบนแพลตฟอร์ม GCED Online Campus platform)
- [คลิก](#) คลังบทเรียนที่บูรณาการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- [คลิก](#) การสอนและการเรียนรู้ด้วยและเกี่ยวกับมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในเอเชียแปซิฟิก: รายงานการสำรวจ
- [คลิก](#) การเรียนรู้ด้วยมรดกที่จับต้องไม่ได้เพื่ออนาคตที่ยั่งยืน: แนวทางสำหรับนักการศึกษาในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก
[\[English\]](#) [\[Russian\]](#) [\[Uzbek\]](#)
- [คลิก](#) แนวทางปฏิบัติสำหรับโครงการ “มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมสู่เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน” สำหรับการศึกษาในระบบในเวียดนาม
- [คลิก](#) การวิจัยเกี่ยวกับประโยชน์ของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่มีต่อเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน: รายงานโครงการการศึกษาและการพัฒนาชุมชน ปีงบประมาณ 2563-2564

แหล่งข้อมูลเกี่ยวกับพลเมืองโลกศึกษา

- คลิก** สำนักงานรวบรวมและเผยแพร่ข้อมูลของยูเนสโก เรื่องพลเมืองโลกศึกษา
- คลิก** พลเมืองโลกศึกษา: หัวข้อและวัตถุประสงค์การเรียนรู้
- คลิก** การเตรียมครูสำหรับพลเมืองโลกศึกษา: แม่แบบ
- คลิก** พลเมืองโลกศึกษา: คู่มือสำหรับผู้ฝึกอบรม

ทรัพยากรของ APCEIU

- คลิก** การเชื่อมโยงความเป็นพลเมืองโลกกับมรดกโลก
- คลิก** อยู่กับน้ำ มรดก และความเสียด: ชุดเครื่องมือของนักการศึกษาเพื่อการเป็นพลเมืองโลก
- คลิก** การทำความเข้าใจการศึกษาเพื่อการเป็นพลเมืองโลกในเอเชียแปซิฟิก: แนวทางปฏิบัติสำหรับ ‘การนำไปสู่ท้องถิ่น’
- คลิก** คิด เข้าอกเข้าใจ ลงมือทำ: พลเมืองโลก รวมตัว! (APCEIU, 2021) คู่มือผู้สอนและสมุดงานนักเรียนในภาษาอังกฤษ อินโดนีเซีย เขมร ลาว มองโกเลีย
[\[Instructor's guide\]](#) [\[Student workbook\]](#)
- คลิก** การศึกษาเพื่อการเป็นพลเมืองโลกออนไลน์
- คลิก** หลักสูตรเปิดสำหรับการศึกษาเพื่อการเป็นพลเมืองโลก
- คลิก** การบรรยายพิเศษ (เกี่ยวกับการศึกษาเพื่อการเป็นพลเมืองโลกและหัวข้อที่เกี่ยวข้อง)
- คลิก** (การศึกษาเพื่อการเป็นพลเมืองโลกในไม่กันาที) (เนื้อหาสั้น ๆ เกี่ยวกับ GCED และหัวข้อที่เกี่ยวข้อง เช่น คลิปวีดิทัศน์ โปสเตอร์ ฯลฯ)
- คลิก** การศึกษาเพื่อการเป็นพลเมืองโลกคืออะไร
- คลิก** หลักการสอนสำหรับการศึกษาเพื่อการเป็นพลเมืองโลก
- คลิก** การศึกษาเพื่อการเป็นพลเมืองโลกในทางปฏิบัติ (ตัวอย่างการปฏิบัติ)

แหล่งข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติในการให้การศึกษา

ค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการสอนได้จากแหล่งต่าง ๆ ต่อไปนี้

การสอนแบบลงมือทำ (Active pedagogy)

ศูนย์วิจัยการเรียนรู้และการสอน - CRLT:

คลิก ยุทธศาสตร์การสอน

คลิก การเรียนรู้แบบลงมือทำ (active learning) คืออะไร

คลิก Teach.com

สอนผ่านทาง:

คลิก มิเรียม คลิฟฟอร์ด (Miriam Clifford) 20 เคล็ดลับและยุทธศาสตร์การเรียนรู้ร่วมกันสำหรับครู

คลิก วิธีสร้างการเรียนรู้จากการสอบถามในห้องเรียน

วิสัยทัศน์ครู:

คลิก การเรียนรู้แบบร่วมมือ

การจัดการชั้นเรียน

คลิก UNESCO. 2006. เคล็ดลับการปฏิบัติสำหรับการสอนในชั้นเรียนขนาดใหญ่: แนวทางปฏิบัติสำหรับครู

คลิก UNESCO. 2009. เปิดรับความหลากหลาย: ชุดเครื่องมือสำหรับการสร้างสภาพแวดล้อมที่เป็นมิตรต่อการเรียนรู้และไม่แบ่งแยก

ความเท่าเทียมทางเพศในห้องเรียน

คลิก UNESCO. 2019. ชุดเครื่องมือเครือข่ายเพศสภาพในการศึกษาในเอเชียแปซิฟิก (GENIA): ส่งเสริมความเท่าเทียมทางเพศในการศึกษา

เครื่องมือที่ 1: ตัวอย่างแผนการสอน: มรดกที่มีชีวิตคืออะไร

ความคิดหลัก	<p>มรดกที่มีชีวิตมีความหลากหลายมาก</p> <p>เราควรต้องส่งเสริมและรักษามรดกเอาไว้เพราะมรดกช่วยให้ชุมชนมีอัตลักษณ์ของตนเอง</p>
แนวคิดหลัก	<ul style="list-style-type: none"> ● มรดกที่จับต้องได้: อนุสาวรีย์ สถานที่ และวัตถุที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษของเราและเราต้องการจะรักษาไว้ ● มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม (ICH) = มรดกที่มีชีวิต: ประเพณี ความรู้ ทักษะที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษ ที่เรายังคงปฏิบัติและต้องการสืบทอด เพราะสิ่งเหล่านี้มีความสำคัญต่อเราและต่อชุมชนของเรา ● ชุมชน: กลุ่มคนไม่ว่าจะเล็กหรือใหญ่ ที่ปฏิบัติหรือรู้สึกเชื่อมโยงกับมรดกที่มีชีวิตหนึ่ง ๆ ● การส่งเสริมและรักษา: สร้างความมั่นใจว่าชุมชนจะสามารถปฏิบัติและสืบทอดมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของพวกเขาต่อไปในลักษณะที่มีความหมายต่อพวกเขา
จำนวนคาบ / บทเรียน	<p>1 ถึง 3 คาบ (1 คาบประมาณ 50 นาที)</p>
ระดับ	<p>ประถมศึกษาตอนปลาย / มัธยมศึกษาตอนต้น</p>
วัสดุและอุปกรณ์ที่จำเป็น	<ul style="list-style-type: none"> ● ฟลิปชาร์ตหรือกระดาน ● กระดาษสติ๊กเกอร์หรือกระดาษแข็ง ● ปากกา เทป ● โสตทัศนอุปกรณ์และอินเทอร์เน็ตเพื่อแสดงรูปภาพและ/หรือเล่นวิดีโอที่สั้นคลิป หากใช้ (หรือสื่อรูปแบบอื่นที่มีเนื้อหาเดียวกัน) ● เอกสารประกอบคำบรรยายสำหรับใช้หรือแจกจ่ายในชั้นเรียน ● สิ่งของที่เป็นมรดก (เป็นทางเลือก)
ความรู้ที่ต้องมีมาก่อน	<p>ไม่จำเป็นต้องมีความรู้มาก่อน</p>

วัตถุประสงค์การเรียนรู้

ความรู้

- เข้าใจว่ามรดกคืออะไรและมรดกรูปแบบต่าง ๆ คืออะไร
- ตระหนักถึงมรดกที่มีชีวิตของตนเอง
- ขบคิดว่าทำไมจึงควรต้องส่งเสริมและรักษามรดกเอาไว้

ทักษะ

- จำแนกประเภทของมรดกตามเกณฑ์ต่าง ๆ
- รวบรวมข้อมูล (ผ่านการสัมภาษณ์) และนำเสนอข้อมูล

ทัศนคติ

- เห็นคุณค่าของความหลากหลายของมรดกที่มีชีวิต
- แสดงความสนใจในมรดกที่มีชีวิตและเปิดใจกว้างต่อมรดกทั้งของตนเองและของผู้อื่น

กิจกรรม

คาบที่ 1

หมายเหตุ: อาจขยายออกเป็นสองคาบ เพื่อจะได้ดูวิดีโอที่เกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและสำรวจเว็บไซต์ 'ลงลึกสู่มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม (Dive into ICH)' เวลาสำหรับเกมและการแลกเปลี่ยนก็สามารถขยายออกไปได้

#	กิจกรรม	สื่อการสอน
1 5 นาที	<p>กิจกรรมกระตุ้นความสนใจ: มรดก</p> <p>1.1 ให้นักเรียนแต่ละคนขบคิดว่าคำว่า 'มรดก' มีความหมายต่อตนเองอย่างไร</p> <p>1.2 ให้นักเรียนแต่ละคนเขียนตัวอย่างมรดกอย่างน้อยสามตัวอย่างบนกระดาษสติ๊กเกอร์หรือกระดาษแข็ง</p> <p>1.3 ให้นักเรียนแปะสติ๊กเกอร์หรือกระดาษแข็งของตัวเองบนกระดาน</p>	<ul style="list-style-type: none"> • กระดาษฟลิปชาร์ตหรือกระดาน • สติ๊กเกอร์โน้ตหรือกระดาษแข็งกับเทปกาว • ปากกาสี

#	กิจกรรม	สื่อการสอน
<p>2</p> <p>10 นาที</p>	<p>ครูบรรยาย: มรดก</p> <p>2.1 มรดกคืออะไร</p> <p>2.2 ความแตกต่างระหว่างมรดกที่จับต้องได้และมรดกที่จับต้องไม่ได้</p> <p>2.3 ลักษณะของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม (ICH)</p>	<ul style="list-style-type: none"> • บันทึกของครู 1 • รายชื่อแหล่งมรดก คลิก • รายชื่อแหล่งมรดกที่ได้รับการคุ้มครองและอนุสรณ์สถานทางประวัติศาสตร์ในประเทศของคุณ • รายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมภายใต้อนุสัญญา พ.ศ. 2546 • ทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมระดับชาติ ภูมิภาค หรือท้องถิ่น
<p>3</p> <p>15 นาที</p>	<p>เกมการจำแนกประเภท: จับต้องได้ กับ จับต้องไม่ได้</p> <p>3.1 เตรียมพื้นที่สองส่วน (เช่น แบ่งผนังห้องหรือกระดานออกเป็นสองฝั่ง) พร้อมป้ายหรือหัวข้อ “มรดกที่จับต้องได้” และ “มรดกที่จับต้องไม่ได้”</p> <p>3.2 อ่านข้อความบนกระดาษแข็งที่นักเรียนเขียนไว้ในกิจกรรมกระตุ้นความสนใจหรือที่คุณเตรียมไว้ล่วงหน้า</p> <p>3.3 ให้นักเรียนจัดประเภทมรดก เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องได้และจับต้องไม่ได้</p> <p>3.4 แลกเปลี่ยน ถามคำถาม เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> – การจำแนกมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องได้กับที่จับต้องไม่ได้ ง่ายขึ้นยากกว่ากัน – ทั้งสองประเภทแยกขาดจากกัน หรือว่ามีทับซ้อนกันหรือไม่ 	<ul style="list-style-type: none"> • ป้ายสองแผ่น: มรดกที่จับต้องได้ / มรดกที่จับต้องไม่ได้ • กระดาษแข็งที่นักเรียนเขียนในกิจกรรมกระตุ้นความสนใจ • อีกทางเลือกหนึ่ง (หรือทำเพิ่มเป็นอีกกิจกรรมหนึ่ง) คือ ชุดกระดาษแข็งที่เตรียมไว้ล่วงหน้าพร้อมตัวอย่างมรดกหลายอย่างที่นักเรียนคุ้นเคย เช่น งานศิลปะที่มีชื่อเสียง ตำนานยอดนิยาย เรื่องราวและเพลง งานฝีมือท้องถิ่น อนุสาวรีย์ หรือวัง ฯลฯ <p>หรือ</p> <ul style="list-style-type: none"> • เอกสารแจก 1 ซึ่งสามารถขยายหรือผลิตเพิ่มได้

#	กิจกรรม	สื่อการสอน
4 10 นาที	<p>ครูบรรยาย: มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม (มรดกที่มีชีวิต)</p> <p>4.1 มรดกที่มีชีวิตมีความหลากหลายมาก</p> <p>4.2 การส่งเสริมและรักษามรดกที่มีชีวิต: ทำไม และอย่างไร</p> <ul style="list-style-type: none"> – ระดมความคิดจากนักเรียนว่าเหตุใดมรดกที่มีชีวิตจึงมีความสำคัญสำหรับพวกเขา <p>4.3 บทบาทของชุมชน</p>	<ul style="list-style-type: none"> • บันทึกของครู 2 • ภาพถ่ายหรือคลิปวิดีโอที่สั้น ๆ ของตัวอย่างของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทั้งห้าประเภท (หรือมากกว่า) ในท้องถิ่น • วิดีทัศน์แอนิเมชัน (ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงนาทีที่ 01:39): คลิก • เอกสารแจก 2: มรดกที่มีชีวิตคืออะไร (จะดีมากหากเสริมด้วยภาพถ่ายของการถือปฏิบัติมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในท้องถิ่น)
5 10 นาที	<p>มรดกที่มีชีวิตที่หลากหลายของเรา</p> <p>5.1 เลือกตัวอย่างก่อนหน้านี้อบางส่วน (เช่น ตัวอย่างที่ใช้ในเกมการจัดประเภท) และอภิปรายว่าสามารถจัดอยู่ในประเภทใด</p> <p>5.2 อธิบายว่ามรดกที่มีชีวิตบางอย่าง สามารถจัดอยู่ในหลายประเภทได้</p> <p>5.3 ให้นักเรียนนึกหาตัวอย่างของมรดกที่มีชีวิต ในแต่ละประเภทเพิ่มเติม</p> <p>5.4 หากมีเวลา ให้สำรวจเว็บไซต์ ลงลึกสู่มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม (Dive into ICH) นักเรียนสามารถเสนอหัวข้อหรือประเทศที่สนใจได้</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ลงลึกสู่มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม (Dive into ICH): คลิก

#	กิจกรรม	สื่อการสอน
<p>6</p> <p>5 นาที</p>	<p>ปิดท้าย</p> <p>6.1 สรุปประเด็นสำคัญของบทเรียน</p> <ul style="list-style-type: none"> - ความแตกต่างระหว่างมรดกที่จับต้องได้และจับต้องไม่ได้ - มรดกที่จับต้องไม่ได้คือมรดกที่มีชีวิต มีหลากหลายมาก - บทบาทของชุมชน (เป็นการนำไปสู่การบ้านที่ชุมชนจะมีส่วนร่วมด้วย) <p>6.2 การบ้าน: โครงการ ‘มรดกที่มีชีวิตของฉัน’</p> <ul style="list-style-type: none"> - อธิบายการบ้านที่แนะนำในคู่มือ: กิจกรรมที่ 1 โครงการ ‘มรดกที่มีชีวิตของฉัน’ - - แจกจ่ายเอกสารประกอบ 3 พร้อมคำแนะนำในการรวบรวมข้อมูลและการนำเสนอโดยกลุ่มนักเรียน - - อธิบายว่างานที่มอบหมายนี้เป็นการฝึกหัดเก็บข้อมูลบันทึกเป็นเอกสาร จึงมีส่วนช่วยในการสร้างความตระหนักรู้และส่งเสริมและรักษามรดกที่มีชีวิต 	<ul style="list-style-type: none"> • เอกสารแจก 3: ‘มรดกที่มีชีวิตของฉัน’ • เครื่องมือที่ 4: การรวบรวมข้อมูล

คาบที่ 2:

#	กิจกรรม	สื่อการสอน
<p>7</p> <p>5-10 นาที</p>	<p>กิจกรรม</p> <p>7.1 ให้นักเรียนแต่ละคนกรอกเอกสารประกอบคำบรรยาย 4</p> <p>7.2 ให้นักเรียนจับคู่ตรวจสอบคำตอบกันและ/หรืออภิปรายคำตอบกับทั้งชั้นเรียน</p> <p>คำตอบ: ที่มีชีวิต / รุ่น / รุ่น / การเปลี่ยนแปลง / มีความหมายลึกซึ้ง / การเป็นส่วนหนึ่งของหมู่เหล่า / ชุมชน / ได้รับการส่งเสริมและรักษา / ธรรมชาติ / การถือปฏิบัติทางสังคม</p> <p>7.3 อธิบายแนวคิดใด ๆ ที่นักเรียนอาจจะยังไม่เข้าใจชัดเจน</p>	<ul style="list-style-type: none"> เอกสารประกอบ 4: กิจกรรมเติมช่องว่างเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
<p>8</p> <p>30-35 นาที</p>	<p>การนำเสนอเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p> <p>8.1 นักเรียนหรือกลุ่มนำเสนอ มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่เลือก</p> <p>8.2 อภิปรายในชั้นเรียน</p> <ul style="list-style-type: none"> นักเรียนที่คุ้นเคยกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่นำเสนอโดยกลุ่มอื่นสามารถแลกเปลี่ยนประสบการณ์ของตนเองได้ นักเรียนที่คุ้นเคยกับมรดกที่คล้ายคลึงกันหรือแตกต่างกันเล็กน้อยที่ปฏิบัติโดยชุมชนต่าง ๆ สามารถแบ่งปันความรู้และอภิปรายถึงความเหมือนและความแตกต่างได้ <p>หมายเหตุ: ควรดูแลให้นักเรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันอย่างเปิดเผยและให้เกียรติกัน</p>	<ul style="list-style-type: none"> การนำเสนอของนักเรียน ก่อนชั้นเรียน นักเรียนควรแจ้งครูว่าต้องการอุปกรณ์พิเศษใด ๆ สำหรับการนำเสนอหรือไม่

#	กิจกรรม	สื่อการสอน
9 10 นาที	<p>ปิดท้าย</p> <p>9.1 สรุปประเด็นสำคัญของบทเรียน</p> <ul style="list-style-type: none"> - มรดกที่มีชีวิตมีความหลากหลายมาก - ชุมชนมีบทบาทสำคัญมาก: พวกเขาปฏิบัติและสืบทอดมรดกของพวกเขา - เราทุกคนต่างมีมรดกที่มีชีวิตที่รุ่มรวย: มรดกช่วยให้เรากำหนดอัตลักษณ์ของเราได้ เราจำเป็นต้องส่งเสริมและรักษาไว้ - เราต้องเคารพและเห็นคุณค่าของมรดกที่มีชีวิตของผู้อื่นด้วย <p>9.2 ท้าหรือกับนักเรียนว่าต้องการดำเนินโครงการใดโครงการหนึ่งที่เสนอระหว่างการนำเสนอกลุ่มหรือไม่</p>	

ประเมินผล

การประเมินผลสามารถประเมินจาก

- การมีส่วนร่วมในกิจกรรมในชั้นเรียน (เกมการจัดประเภท ประเภทของมรดก ฯลฯ)
- คำตอบของกิจกรรม
- ผลลัพธ์ของการนำเสนอ

แนะนำการบ้าน

1. โครงการ ‘มรดกที่มีชีวิตของฉัน’

แบ่งกลุ่มย่อย นักเรียนเลือกมรดกที่มีชีวิตของตนและสัมภาษณ์สมาชิกในครอบครัวหรือชุมชนของพวกเขา โดยถามคำถามต่อไปนี้ (1) มรดกที่มีชีวิตคืออะไร (2) มีการปฏิบัติอย่างไรในชุมชน (3) เหตุใดจึงมีความสำคัญต่อชุมชนและต่อพวกเขาเอง และ (4) จะทำอะไรได้บ้างเพื่อให้มรดกนี้ยังคงมีการปฏิบัติสืบทอดไป (นักเรียนอาจนึกถึงการกระทำหรือโครงการที่พวกเขาสามารถดำเนินการได้) จากนั้นก็เตรียมการนำเสนอ 5 นาทีตามแต่ละคำถามและข้อมูลอื่น ๆ ที่รวบรวมมาได้

นักเรียนยังสามารถสร้างคลิปภาพและเสียง โปสเตอร์ หรือรูปแบบสร้างสรรค์อื่น ๆ เพื่อนำเสนอสิ่งที่ค้นพบได้

หมายเหตุ: ในบริบทที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม นักเรียนอาจต้องการที่จะเตรียมการนำเสนอแบบเดี่ยวมากกว่าที่จะทำเป็นกลุ่ม เช่น ในกรณีที่มีมรดกที่มีชีวิตของพวกเขาแตกต่างจากของเพื่อนร่วมชั้นอย่างมาก

2. นิทรรศการมรดกที่มีชีวิต

ผลงานโครงการ ‘มรดกที่มีชีวิตของฉัน’ สามารถนำมาจัดแสดงในวันพิเศษที่โรงเรียนได้ เช่น งานฉลองส่งท้ายปี งานเฉลิมฉลองวันความหลากหลายทางวัฒนธรรมโลกเพื่อการเสวนาและการพัฒนา (21 พ.ค.) เป็นต้น หรือวันพิเศษในชุมชน

ทรัพยากรการเรียนรู้การสอน

- [ลิงก์สู่มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม](#) **คลิก**
- [มรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และแนวทางปฏิบัติในการส่งเสริมและรักษาที่ดีภายใต้อนุสัญญาว่าด้วยการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม พ.ศ. 2546](#) **คลิก**
- [รายชื่อแหล่งมรดกโลก](#) **คลิก**
- [รายชื่อแหล่งมรดกและอนุสรณ์สถานทางประวัติศาสตร์ที่ได้รับการคุ้มครองในประเทศของคุณ](#)
- [ทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมระดับชาติ ระดับภูมิภาค และระดับท้องถิ่น](#)

บันทึกของคุณ

บันทึกของคุณ 1

มรดกคืออะไร

หมายเหตุ: ข้อมูลนี้ดัดแปลงมาจาก World Heritage in Young Hands: An Educational Resource Kit for Teachers (มรดกโลกในมือเยาวชน: ชุดคู่มือการศึกษาสำหรับครู) (UNESCO, 2002)

คำจำกัดความของมรดก: มรดกคือสิ่งที่เราสืบทอดจากอดีต สิ่งที่อยู่ในชีวิตเราทุกวันนี้ และสิ่งที่เราส่งต่อไปยังคนรุ่นต่อไปในอนาคต มรดกทางวัฒนธรรมและธรรมชาติของเราเป็นแหล่งชีวิตและแรงบันดาลใจที่ไม่สิ่งใดจะมาทดแทนได้

หรือคุณอาจจะคิดว่ามรดกเป็นสถานที่ วัตถุ ประเพณีที่เราอยากจะทำรักษาไว้ เราให้คุณค่าสิ่งเหล่านี้เพราะตกทอดมาจากบรรพบุรุษของเราและเพราะเป็นส่วนสำคัญในชีวิตของเรา และเราหวังว่าลูกหลานของเราก็จะเห็นคุณค่าเช่นกัน มรดกเหล่านี้มักจะสวยงาม มีความสำคัญทางวิทยาศาสตร์หรือทางสังคม และ/หรือเป็นแหล่งชีวิตและแรงบันดาลใจ สิ่งเหล่านี้เป็นจุดอ้างอิงของเรา เชื่อมโยงกับตัวตนของเรา อัตลักษณ์ของเรา

ความแตกต่างระหว่างมรดกที่จับต้องได้กับจับต้องไม่ได้ / มรดกภูมิปัญญา

มรดกทางวัฒนธรรมมีสองประเภทหลัก คือ

- **มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องได้:** จับต้องได้ = สิ่งสัมผัสได้
 - มรดกทางวัฒนธรรมที่เคลื่อนย้ายได้ (ภาพเขียน ประติมากรรม เหมือง คัมภีร์)
 - มรดกทางวัฒนธรรมที่เคลื่อนย้ายไม่ได้ (อนุสาวรีย์ โบราณสถาน และอื่น ๆ)
 - มรดกทางวัฒนธรรมใต้น้ำ (ซากเรือ ซากปรักหักพังและซากเมืองใต้น้ำ)
- **มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม:** จับต้องไม่ได้ = สิ่งจับต้องไม่ได้
 - ประเพณี ความรู้ ทักษะที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษที่เรายังคงปฏิบัติและต้องการสืบทอดเพราะมีความสำคัญต่อเราและชุมชนของเรา

มรดกทางวัฒนธรรมอีกประเภทหนึ่งคือมรดกทางธรรมชาติที่ได้รับการกำหนดโดยกิจกรรมของมนุษย์หรือที่เป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมมนุษย์

- แหล่งธรรมชาติเหล่านี้มีแง่มุมทางวัฒนธรรมอยู่ด้วย เช่น
 - ทิวทัศน์ทางวัฒนธรรม: แหล่งธรรมชาติที่เปลี่ยนแปลงโดยการกระทำของผู้คน มีคุณค่าทางวัฒนธรรม จิตวิญญาณ หรือสังคม
 - การก่อรูปที่สำคัญทางกายภาพ ทางชีวภาพ หรือทางธรณีวิทยา เช่น สิ่งแสดงช่วงเวลาที่สำคัญในการก่อตัวหรือวิวัฒนาการของโลก หรือสิ่งที่มีความหลากหลายทางชีวภาพมาก

ลักษณะของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

คำจำกัดความของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม คือ การปฏิบัติ สิ่งที่บ่งบอกหรือเป็นตัวแทน การแสดงออก ความรู้ ทักษะ ตลอดจน เครื่องมือ วัตถุ สิ่งประดิษฐ์ และพื้นที่ทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง ที่ชุมชน กลุ่ม และในบางกรณีก็เป็นปัจเจกบุคคล ยอมรับว่าเป็นส่วนหนึ่งของมรดกทางวัฒนธรรมของตน

มรดกที่จับต้องไม่ได้

... เป็นมรดกที่มีชีวิต: ผู้คนปฏิบัติกันอยู่ทุกวันนี้

... สืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น: รุ่นหลังเรียนรู้จากผู้อาวุโส

... มีพลวัตและเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา: ในวันนี้อาจไม่ได้เป็นเช่นเดียวกับที่เคยเป็นในสมัยปู่ย่าตายายของเรา หรือที่จะเป็นในรุ่นต่อ ๆ ไป ดังนั้นจึงไม่มีมรดกที่มีชีวิต ‘ของแท้’ คำว่า ของแท้ มีนัยว่ามีวิธีปฏิบัติที่ถูกต้องอยู่เพียงวิธีเดียวเท่านั้น เราอาจต้องการปฏิบัติในวิธีที่แตกต่างจากที่ปู่ย่าตายายทำได้และนั่นเป็นเรื่องปกติ

... ให้ความรู้สึกถึงความต่อเนื่องและอัตลักษณ์: มีความสำคัญและมีความหมายต่อผู้ที่มีอัตลักษณ์ยึดโยงกับมรดกนั้น

... มีความเกี่ยวข้องในชีวิตของชุมชนที่ถือปฏิบัติ: สร้างสำนึกของการเป็นส่วนหนึ่งของหมู่เหล่า คุณเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มที่ถือปฏิบัติ

... ไม่จำกัดเพียงพรมแดนของรัฐ: มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอาจถือปฏิบัติโดยผู้คนในภูมิภาคและประเทศต่าง ๆ แรงงานข้ามชาติจำนวนมากปฏิบัติมรดกที่มีชีวิตของตนในประเทศที่ตนทำงาน ดังนั้นจึงไม่มีมรดกที่มีชีวิต ‘ประจำชาติ’

บันทึกของครู 2

มรดกที่มีชีวิตมีความหลากหลายมาก

มรดกที่มีชีวิตมีหลายรูปแบบ

สามารถจัดแบ่งเป็นห้าประเภทหลัก ๆ คือ

- ประเพณีมุขปาฐะ (สุภาชิต นิทาน เพลงยาว และบทกวี ฯลฯ)
- ศิลปะการแสดง (ดนตรีที่มีเสียงร้องและบรรเลง นาฏศิลป์ ละคร ละครสัตว์ ฯลฯ)
- การปฏิบัติและพิธีกรรมทางสังคม ในวาระของการเปลี่ยนฤดูกาลหรือช่วงชีวิตของบุคคล ฯลฯ
- ความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติและจักรวาล (ความรู้เกี่ยวกับสัตว์และพืชในท้องถิ่น ระบบการรักษาแบบดั้งเดิม การปฏิบัติที่สะท้อนถึงจิตวิญญาณและโลกทัศน์ ฯลฯ)
- ทักษะและความรู้ที่เกี่ยวข้องกับงานฝีมือ

มีหลายประเทศที่ระบุประเภทอื่น ๆ เพิ่มเติม เช่น กีฬาและเกม

การส่งเสริมและรักษามรดกที่มีชีวิต: เพราะอะไรและทำอย่างไร

มาตรการส่งเสริมและรักษาคือกิจกรรมที่มุ่งช่วยผู้คนในการปฏิบัติและสืบทอดมรดกที่มีชีวิตอย่างมีความหมายต่อพวกเขา

มาตรการส่งเสริมและรักษามีอย่างเช่น

- การบันทึกเอกสารและการวิจัย: ทำความเข้าใจว่ามรดกที่มีชีวิตคืออะไร ใครเป็นผู้ปฏิบัติ ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร และเหตุใด จำเป็นต้องได้รับการส่งเสริมและรักษาไว้หรือไม่
- ขึ้นทะเบียน: จัดทำรายการมรดกที่มีชีวิตในพื้นที่
- ส่งเสริม: เช่น จัดการบรรยายหรือนิทรรศการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- การสืบทอดความรู้และทักษะ ฯลฯ : เช่น จัดการเรียนการสอน การสาธิตวิถีปฏิบัติ ฯลฯ
- การศึกษาเกี่ยวกับหรือด้วยมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม: การสอนเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม หรือใช้มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเป็นเครื่องมือในการสอนวิชาอื่น

บทบาทของชุมชน

ชุมชนคือกลุ่มคนทั้งเล็กหรือใหญ่ ที่ถือปฏิบัติหรือรู้สึกเชื่อมโยงกับมรดกที่มีชีวิตหนึ่ง ๆ ตัวอย่างเช่น หากคุณเล่นดนตรีพื้นเมือง เข้าร่วมงานรื่นเริง หรือทำงานฝีมือที่คุณเรียนรู้จากปู่ย่าตายาย แสดงว่าคุณเป็นสมาชิกของชุมชนนั้น คุณสามารถเป็นสมาชิกของหลายชุมชนได้พร้อมกัน

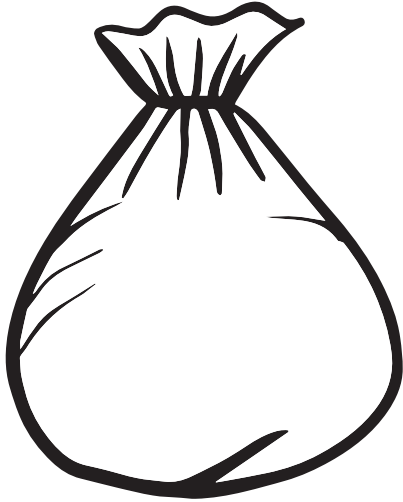
การสืบทอดความรู้และทักษะมักจะเกิดขึ้นภายในชุมชนหรือครอบครัว

สมาชิกของชุมชนเป็นผู้ตัดสินใจเด็ดขาดว่าอะไรคือส่วนหนึ่งของมรดกที่มีชีวิตของพวกเขา จะสืบสานอย่างไร และควรส่งเสริมและรักษาไว้หรือไม่และอย่างไร

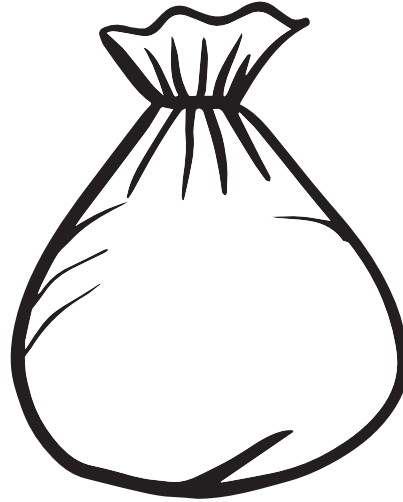
เอกสารประกอบ

เอกสารประกอบ 1: เกมจัดประเภท

จำแนกมรดกแปดอย่างนี้ตามประเภทของมรดกที่จับต้องได้และจับต้องไม่ได้

จับต้องได้

จับต้องไม่ได้

ดนตรีพื้นบ้าน	ตำนานท้องถิ่น
วัตถุจากพิพิธภัณฑ์	รูปปั้นบุคคลสำคัญ
ทักษะการถักลูกไม้	งานฉลองปีใหม่
โบสถ์	สถานโบราณคดี

เอกสารประกอบ 2: มรดกที่มีชีวิตคืออะไร

คำจำกัดความของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม คือ การปฏิบัติ สิ่งที่บ่งบอกหรือเป็นตัวแทน การแสดงออก ความรู้ ทักษะ ตลอดจน เครื่องมือ วัตถุ สิ่งประดิษฐ์ และพื้นที่ทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง ที่ชุมชน กลุ่ม และในบางกรณีก็เป็นปัจเจกบุคคล ยอมรับว่าเป็นส่วนหนึ่งของมรดกทางวัฒนธรรมของตน

มรดกที่จับต้องไม่ได้ / มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

... เป็นมรดกที่มีชีวิต: ผู้คนปฏิบัติกันอยู่ทุกวันนี้

... สืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น: รุ่นหลังเรียนรู้จากผู้อาวุโส

... มีพลวัตและเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา: ในวันนี้อาจไม่ได้เป็นเช่นเดียวกับที่เคยเป็นในสมัยปู่ย่าตายายของเรา หรือที่จะเป็นในรุ่นต่อ ๆ ไป ดังนั้นจึงไม่มีมรดกที่มีชีวิต ‘ของแท้’ คำว่า ของแท้ มีนัยว่ามีวิธีปฏิบัติที่ถูกต้องอยู่เพียงวิธีเดียวเท่านั้น เราอาจต้องการปฏิบัติในวิธีที่แตกต่างจากที่ปู่ย่าตายายทำได้และนั่นเป็นเรื่องปกติ

... ให้ความรู้สึกถึงความต่อเนื่องและอัตลักษณ์: มีความสำคัญและมีความหมายต่อผู้ที่มีอัตลักษณ์ยึดโยงกับมรดกนั้น

... มีความเกี่ยวข้องในชีวิตของชุมชนที่ถือปฏิบัติ: สร้างสำนึกของการเป็นส่วนหนึ่งของหมู่เหล่า คุณเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มที่ถือปฏิบัติ

... ไม่จำกัดเพียงพรมแดนของรัฐ: มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมอาจถือปฏิบัติโดยผู้คนในภูมิภาคและประเทศต่าง ๆ แรงงานข้ามชาติจำนวนมากปฏิบัติมรดกที่มีชีวิตของตนในประเทศที่ตนทำงาน ดังนั้นจึงไม่มีมรดกที่มีชีวิต ‘ประจำชาติ’

สามารถจัดแบ่งเป็นห้าประเภทหลัก ๆ คือ

- ประเพณีมุขปาฐะ (สุภาซิด นิทาน เพลงยาว และบทกวี ฯลฯ)
- ศิลปะการแสดง (ดนตรีที่มีเสียงร้องและบรรเลง นาฏศิลป์ ละคร ละครสัตว์ ฯลฯ)
- การปฏิบัติและพิธีกรรมทางสังคม ในวาระของการเปลี่ยนฤดูกาลหรือช่วงชีวิตของบุคคล ฯลฯ
- ความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติและจักรวาล (ความรู้เกี่ยวกับสัตว์และพืชในท้องถิ่น ระบบการรักษาแบบดั้งเดิม การปฏิบัติที่สะท้อนถึงจิตวิญญาณและโลกทัศน์ ฯลฯ)
- ทักษะและความรู้ที่เกี่ยวข้องกับงานฝีมือ

มีหลายประเทศที่ระบุประเภทอื่น ๆ เพิ่มเติม เช่น กีฬาและเกม

เอกสารประกอบ 3: “มรดกที่มีชีวิตของฉัน”

งานนี้ทำเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มย่อย

1. นักเรียนเลือกมรดกที่มีชีวิตของตัวเอง
2. สัมภาษณ์สมาชิกในครอบครัวหรือชุมชนด้วยคำถามต่อไปนี้
 - มรดกที่มีชีวิตนี้คืออะไร
 - มีการถือปฏิบัติอย่างไรในครอบครัวหรือในชุมชนของนักเรียน (ในอดีตและปัจจุบัน เมื่อใด ที่ไหน โดยใคร)
 - เหตุใดจึงสำคัญสำหรับชุมชนและตัวนักเรียนเอง
 - สามารถทำอะไรได้บ้างเพื่อให้มีการสืบสานมรดกนี้ต่อไป
3. เตรียมการนำเสนอ 5 นาทีจากข้อมูลที่นักเรียนรวบรวมมาได้ และนักเรียนอาจนำเสนอการดำเนินการหรือโครงการเพื่อส่งเสริมและรักษามรดกที่มีชีวิตนี้

นำเสนอสิ่งที่นักเรียนค้นพบในคาบเรียนถัดไป อาจอยู่ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น คลิปภาพและเสียง หรือโปสเตอร์ หรือใช้รูปแบบสร้างสรรค์อื่น ๆ

คำแนะนำในการสัมภาษณ์

- แจ้งผู้ให้สัมภาษณ์ทราบล่วงหน้าเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์และการนำข้อมูลไปใช้
- ยืนยันให้ชัดเจนว่าผู้ให้สัมภาษณ์ตกลงที่จะให้สัมภาษณ์ นอกจากนี้ ให้ถามเสมอว่าผู้ให้สัมภาษณ์ยอมรับที่จะมีการบันทึกเสียงหรือถ่ายวิดีโอหรือไม่
- เตรียมคำถามล่วงหน้า
- ฟัง
- บันทึกข้อมูล (จดบันทึก บันทึกเสียง ฯลฯ)
- หากเป็นไปได้ ให้ถ่ายรูปหรือวิดีโอไว้
- ต้องแสดงการให้เกียรติอยู่เสมอและอย่าแสดงความเห็นที่เป็นการตัดสิน

เอกสารประกอบ 4: กิจกรรมเติมช่องว่างเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

เติมช่องว่างในข้อความด้านล่างโดยใช้คำต่อไปนี้

- การเปลี่ยนแปลง
- ได้รับการส่งเสริมและรักษาไว้
- รุ่น
- มีความหมาย
- ที่มีชีวิต
- ธรรมชาติ
- การรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม
- รุ่น
- ชุมชน
- การปฏิบัติทางสังคม

มรดกที่จับต้องไม่ได้คือ _____ : ผู้คนถือปฏิบัติกันอยู่ในทุกวันนี้

มีการสืบทอดจาก _____ ต่อ _____.

มีการ _____ อยู่ตลอดเวลา

ให้ความรู้สึกถึงความต่อเนื่องและอัตลักษณ์: มีความสำคัญและ _____ ต่อผู้ถือปฏิบัติ

สร้างสำนึกของ _____.

_____ เป็นตัวชี้ว่าอะไรคือมรดกที่มีชีวิตของตน

มรดกที่มีชีวิตต้อง _____ เพื่อให้ผู้คนจะได้สืบสานต่อไป

ความรู้เกี่ยวกับ _____ เป็นส่วนหนึ่งของมรดกที่มีชีวิต

การฉลองการแต่งงานและ _____ อื่น ๆ ก็เป็นส่วนหนึ่งของมรดกที่จับต้องไม่ได้ของเรา

เครื่องมือที่ 2: ข้อเสนอแนะในการเชื่อมโยงหัวข้อวิชา มรดกที่มีชีวิต และการศึกษาเพื่อการเป็นพลเมืองโลก

รายการในตาราง T2 ให้แนวคิดบางประการในการบูรณาการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเข้ากับวิชาต่าง ๆ ของโรงเรียน กิจกรรมบางอย่างในตารางเกี่ยวข้องกับการถือปฏิบัติ (เช่น งานเฉลิมฉลอง ศิลปะการแสดง การเกษตรที่ใช้ความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติ) ในขณะที่กิจกรรมอื่น ๆ เกี่ยวข้องกับวัตถุที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัตินั้น (เช่น เครื่องแต่งกาย เครื่องดนตรี) และ/หรือวัสดุที่ใช้ในการปฏิบัติหรือเพื่อสร้างวัตถุที่เกี่ยวข้อง (เช่น วัตถุสำหรับงานฝีมือ ส่วนประกอบอาหารที่ทำในการถือปฏิบัติทางสังคมหนึ่ง ๆ) ในทุกกรณี กระบวนการเรียนรู้ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ค้นพบมิติที่หลากหลายของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและความสำคัญที่มีต่อชุมชน

ในขณะที่มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนำข้อมูลหรือการปฏิบัติที่นักเรียนมักจะคุ้นเคยเข้ามาสู่บทเรียน แนวทางการศึกษาเพื่อการเป็นพลเมืองโลกก็สนับสนุนให้มีการขยายขอบเขตการคิดวิเคราะห์ไปสู่สิ่งที่รู้จักคุ้นเคยกันน้อยกว่า เมื่อได้ใช้เนื้อหาที่มีการให้บริบทหรือปรับให้สอดคล้องกับบริบทแล้ว นักเรียนก็สามารถเปรียบเทียบชุดของการปฏิบัติและความรู้กับชุดอื่น ๆ ได้ และคิดวิเคราะห์ถึงการมีส่วนสร้างสันติภาพ การเคารพสิทธิมนุษยชนและความหลากหลาย และการสร้างโลกที่ยั่งยืน

ตามที่ระบุในตาราง T2 สามารถส่งเสริมทัศนคติในการเป็นพลเมืองโลกได้ในทุกวิชา ในโครงการสหวิทยาการ ในชั้นเรียน และผ่านการบ้านและกิจกรรมนอกหลักสูตร

วิธีบูรณาการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเข้ากับวิชาในโรงเรียน

วิชาในโรงเรียน	การบูรณาการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเข้ากับวิชาในโรงเรียน ตัวอย่าง	ส่งเสริมทัศนคติของพลเมืองโลกในขณะที่สอนด้วยมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ตัวอย่าง
ภาษาและวรรณคดี อ่านเนื้อเรื่องของเพลงดั้งเดิม ข้อความ เรื่องราว ตำนาน สูตรอาหาร และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับมรดกและการปฏิบัตินั้น วิเคราะห์รูปแบบ โครงสร้าง และลักษณะของข้อความเหล่านี้ ค้นหา เรียนรู้ และแปลคำ สำนวน และคำพูดที่เกี่ยวข้องกับมรดกและช่วงความหมายหรือกลุ่มคำที่มีความหมายเกี่ยวข้องกัน (semantic field) เปรียบเทียบคำที่ใช้ในภูมิภาคต่าง ๆ หรือในยุคสมัยต่าง ๆ เขียนบทกวี รายงาน หรือโฆษณาสำหรับมรดกนั้น เขียนคำอธิบายวิธีการทำงานฝีมือหนึ่ง ๆ กระบวนการจัดการเทศกาลหนึ่ง ๆ หรือขั้นตอนของพิธีกรรมหนึ่ง ๆ		ความรู้ความเข้าใจ: ระบุคำนิยามที่สำคัญของชุมชน คำนิยามเหล่านี้ได้รับการส่งเสริมอย่างไรผ่านการแสดงออกทางวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ส่งเสริมค่านิยมของความร่วมมือ ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และความอดทนอดกลั้น รวมถึงการแสดงออกทางวัฒนธรรมที่อาจส่งเสริมการเลือกปฏิบัติหรือส่งผลกระทบต่อสิทธิของคนบางกลุ่มด้วย สังคมและอารมณ์: อ่านเพลง ข้อความ เรื่องราว ตำนานจากชุมชนอื่นในหัวข้อที่คล้ายคลึงกัน: อภิปราย เปรียบเทียบ วิเคราะห์ว่ามีการอธิบายปฏิสัมพันธ์ทางสังคมภายในชุมชนและระหว่างชุมชนอย่างไร พฤติกรรม: เขียนและเผยแพร่ข้อความในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับการเป็นพลเมืองโลกโดยใช้รูปแบบและลีลาของวรรณกรรมท้องถิ่น
คณิตศาสตร์	การแก้ปัญหา: ใช้ระบบและเครื่องมือในท้องถิ่นในการคำนวณ การวัด และการบันทึก แลลองหน่วยวัดความยาว น้ำหนัก ปริมาตร คำนวณเสียดส่วน (สำหรับเครื่องปรุง การใช้วัตถุดิบ) คำนวณปริมาตรวัตถุบิที่บที่ต้องใช้สำหรับผลิตภัณฑ์ที่มีขนาด / เส้นผ่านศูนย์กลางหนึ่ง ๆ	ความรู้ความเข้าใจ: แก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในท้องถิ่น (โดยใช้ตัวเลข อัตราส่วน ร้อยละ สถิติ ฯลฯ) สังคมและอารมณ์: เปรียบเทียบข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในด้านต่าง ๆ (โดยใช้ตัวเลข อัตราส่วน ร้อยละ สถิติ ฯลฯ)

<p>วิชาในโรงเรียน</p>	<p>การบูรณาการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเข้ากับวิชาในโรงเรียน</p> <p>ตัวอย่าง</p>	<p>ส่งเสริมทัศนคติของพลเมืองโลกในขณะที่สอนด้วยมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p> <p>ตัวอย่าง</p>
<p>คณิตศาสตร์</p>	<p>เรขาคณิต: คำนวณความกว้างยาวสูง เส้นผ่านศูนย์กลาง หรือเส้นรอบวงของวงกลมที่มีหนึ่ง ๆ (เช่น ตะกร้าสามมือ) สำหรับรูปทรงเรขาคณิตของลวดลายในท้องถิ่น (การหมุน การเลื่อน การสะท้อน) ความสมมาตร ทศสมการเชิงเส้น การไล่ระดับ (gradients) และค่านวมุมระหว่างเส้นสองเส้น (เช่น การใช้ลวดลายการปัก การทอ การแกะสลัก การลงสี)</p> <p>การคิดเชิงตรรกะ: สำรวจการเรียงลำดับของลวดลาย (สำหรับงานฝีมือ) หรืออิงหะและสัมผัสคล้อยจอง (ประเพณีมุขปาฐะ) และโน้ตดนตรีหรือลีลาการรำรำ</p>	<p>พฤติกรรม: ส่งเสริมการอภิปรายกันในกลุ่มเพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ทักษะการแก้ปัญหาและแนวคิดทางคณิตศาสตร์ในบริบทที่เกี่ยวข้อง</p>
<p>วิทยาศาสตร์</p>	<p>ฟิสิกส์: สำรวจคุณสมบัติของวัตถุหรือวัสดุที่ใช้ในการปฏิบัติวัฒนธรรมท้องถิ่น (เช่น เกี่ยวข้องกับเสียง: เครื่องดนตรี ระฆัง การนำความร้อน: เครื่องปั้นดินเผา งานโลหะ สิ่งทอ การหักเหของแสง: เครื่องแก้ว)</p> <p>วัดความเร็วและความเสียดทานของวัตถุที่กำลังเคลื่อนที่ (โดยใช้ของเล่นเด็ก งานฝีมือ และเครื่องมือการเกษตรแบบดั้งเดิม ฯลฯ) หรือการสั่นทางกลของวัตถุ (โดยใช้กลองหรือเครื่องดนตรีแบบดั้งเดิมอื่น ๆ)</p> <p>ทดลองคุณสมบัติทางไฟฟ้าและไฟฟาสถิตของวัสดุที่ใช้เกี่ยวข้องกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p> <p>สร้างแบบจำลอง (เช่น แบบจำลองของอะตอม) โดยใช้ทักษะในท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับการสร้างหรืองานฝีมือ หรืออธิบายแบบจำลองดังกล่าวโดยใช้รูปแบบและลีลาของวรรณกรรม บทกวีในท้องถิ่น ฯลฯ</p>	<p>ความรู้ความเข้าใจ: วิเคราะห์คุณค่าและผลกระทบของมรดกภูมิปัญญา (เชิงบวกและเชิงลบ) ของความเชื่อและการปฏิบัติในท้องถิ่นบางอย่าง ระบุข้อดีและข้อเสียของการปฏิบัติเหล่านี้เทียบกับความเชื่อและการปฏิบัติทางวิทยาศาสตร์ร่วมสมัย</p> <p>สังคมและอารมณ์: เปรียบเทียบการปฏิบัติและความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์สาขาต่าง ๆ ในชุมชนที่โลกหลาย ระบุความเหมือนและความแตกต่าง และอภิปรายสาเหตุของความแตกต่างเหล่านี้</p>

<p>วิชาในโรงเรียน</p>	<p>การบูรณาการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเข้ากับวิชาในโรงเรียน</p> <p>ตัวอย่าง</p>	<p>ส่งเสริมทัศนคติของพลเมืองโลกในขณะที่สอนด้วยมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p> <p>ตัวอย่าง</p>
<p>วิทยาศาสตร์</p>	<p>เคมี: ใช้จังหวัดอ่างทองเพื่อเรียนรู้ตารางธาตุ</p> <p>วัดค่า pH ของสารที่ใช้ในท้องถิ่น (เช่น สีย้อม อาหาร วัสดุก่อสร้าง)</p> <p>ศึกษาคุณสมบัติของส่วนผสมที่ใช้ประกอบอาหารท้องถิ่น อธิบายกระบวนการแปรรูปเมื่อส่วนผสมเหล่านี้ถูกผสมเข้ากัน ได้รับความร้อน (เช่น ในอาหาร สีย้อม) เป็นต้น</p> <p>สร้างโครงสร้างโมเลกุลโดยใช้ทักษะงานฝีมือในท้องถิ่น ฯลฯ</p> <p>วิทยาศาสตร์ธรรมชาติและชีววิทยา: ศึกษาวงจรชีวิตของพืชและสัตว์ในท้องถิ่น</p> <p>สังเกตการเปลี่ยนแปลงในท้องถิ่นตามฤดูกาล</p> <p>ค้นหาที่มาของวัตถุดิบ (เส้นใย สีย้อม อาหาร) ที่ใช้ทำผลิตภัณฑ์ในท้องถิ่น วิธีการเก็บเกี่ยวและแปรรูป และปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการเก็บเกี่ยว</p> <p>เรียนรู้เกี่ยวกับคุณค่าทางโภชนาการและยาของพืชในท้องถิ่น</p>	<p>พหุกิจกรรม: ใช้ประโยชน์จากการวิเคราะห์จุดแข็งและจุดอ่อนของความรู้ในท้องถิ่น ระบุการดำเนินการเพื่อใช้พลังงานและนำอย่างยั่งยืนมากขึ้น และวิธีการรักษาความหลากหลายทางชีวภาพในท้องถิ่น</p>

<p>วิชาในโรงเรียน</p>	<p>การบูรณาการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเข้ากับวิชาในโรงเรียน</p> <p>ตัวอย่าง</p>	<p>ส่งเสริมทัศนคติของพลเมืองโลกในขณะที่ยังคงมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p> <p>ตัวอย่าง</p>
<p>ประวัติศาสตร์และสังคมศาสตร์</p>	<p>สัมภาษณ์ผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรม เปรียบเทียบวิถีปฏิบัติในอดีตและปัจจุบันและวิธีการผลิต ระบุการใช้งานในชีวิตประจำวันหรือในพิธีกรรม วิเคราะห์และเปรียบเทียบบริบททางประวัติศาสตร์ สังคม และการเมืองของการปฏิบัติที่เลือก (รวมถึงความเชื่อมโยงไปยังบทบาททางเพศและโครงสร้างทางสังคม) ในอดีตและปัจจุบัน</p> <p>เปรียบเทียบการปฏิบัติในอดีตและปัจจุบันโดยใช้เพลง เรื่องราว และทัศนศิลป์เป็นข้อมูลอ้างอิง</p>	<p>ความรู้ความเข้าใจ: คิดวิเคราะห์ว่ามีการตีความสิทธิมนุษยชน (โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิทางวัฒนธรรม) ในชุมชนท้องถิ่นอย่างไรและการตีความดังกล่าวได้เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา จากผู้รู้หรืออย่างไรบ้าง</p> <p>ระบุว่าตลอดประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา การปฏิบัติทางวัฒนธรรมบางอย่างอาจสนับสนุนการทำงานร่วมกันหรือสร้างความไม่เท่าเทียมกันภายในชุมชน (กลุ่มที่ได้รับอำนาจเทียบกับกลุ่มที่อ่อนแอ) และสถานการณ์ได้มีการเปลี่ยนแปลงคลี่คลายไปตามกาลเวลาอย่างไรบ้าง สังคมและอารยธรรม: สำรวจความแตกต่างของค่านิยมระหว่างชุมชน ความแตกต่างเหล่านี้ อาจนำไปสู่ความขัดแย้งในอดีตและในช่วงเวลาไม่นานมานี้ อย่างไรก็ตาม ขอบเขตทางแกไขปัญหา ระหว่างชุมชนและส่งเสริมค่านิยมและความรับผิดชอบร่วมกัน</p> <p>พฤติกรรม: คิดการรณรงค์สร้างความตระหนักในบทเรียนจากประวัติศาสตร์และค่านิยมร่วมกัน โดยเพิ่มรศกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในท้องถิ่น</p>
<p>ภูมิศาสตร์</p>	<p>ดูแผนที่และวาดแผนที่: ระบุตำแหน่งบนแผนที่ (ปัจจุบันและในอดีต) ที่มีหรือเคยมีการปฏิบัติมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่เลือก หรือที่เป็นแหล่งที่มาของงานฝีมือและ/หรือแนวดนตรีต่าง ๆ หรือเป็นที่เก็บหาวัตถุติดไม้สำหรับทำอาหารท้องถิ่น ผลิตเครื่องมือที่ เครื่องมือที่ งานฝีมือ วัสดุก่อสร้าง ฯลฯ วิเคราะห์ว่าสถานที่นั้นเหมาะสมหรือเคยเหมาะสมหรือไม่และเพราะเหตุใด และเหตุใดจึงอาจยังคงเดิมหรือเปลี่ยนแปลงไปแล้วตามกาลเวลา</p>	<p>ความรู้ความเข้าใจ: อ่านและอธิบายว่ามรดกท้องถิ่นสามารถถ่ายทอดข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมได้อย่างไรและจะจัดการอย่างไร การแสดงออกทางชุมชนและความรู้ในท้องถิ่น เช่น วิธีการสังเกตท้องฟ้า มีประโยชน์ในการจับเวลาและฤดูกาลที่ผ่านไป</p> <p>ระบุข้อดีและข้อเสียของการปฏิบัติและความรู้เหล่านี้เทียบกับความเชื่อและการปฏิบัติทางวิทยาศาสตร์สมัย</p>

<p>วิชาในโรงเรียน</p>	<p>การบูรณาการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเข้ากับวิชาในโรงเรียน ตัวอย่าง</p>	<p>ส่งเสริมทัศนคติของพลเมืองโลกในขณะที่สอนด้วยมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ตัวอย่าง</p>
<p>ภูมิศาสตร์</p>	<p>สังเกต วิเคราะห์ และอธิบายสัญลักษณ์ (เช่น เกี่ยวกับสภาพอากาศ โลกสภาพการเพาะปลูก ภัยธรรมชาติ ฯลฯ) ตามความรู้ของท้องถิ่น วิเคราะห์เทคนิคการก่อสร้างและสถาปัตยกรรมในท้องถิ่นที่สัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม อ่านและวิเคราะห์เรื่องราวและเพลงท้องถิ่นเกี่ยวกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม</p>	<p>ระบุแหล่งอาหารและวัตถุดิบในท้องถิ่น เทคโนโลยีจึงเหมาะสม (หรือไม่เหมาะสม) กับสภาพแวดล้อมในท้องถิ่น สังคมและอารยธรรม: วิเคราะห์และเปรียบเทียบผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทั้งทางบวกและทางลบของการปฏิบัติต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกาเกษตรและการจัดการที่ดินที่ได้รับอิทธิพลจากความรู้อินท้องถิ่นและจากวิทยาศาสตร์ อภิปรายความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อมในบริบทต่าง ๆ พฤติกรรม: จัดกิจกรรม ทำโครงการ หรือตั้งกลุ่มชมรมเพื่อส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ที่ยั่งยืนมากขึ้นระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม</p>
<p>เศรษฐศาสตร์</p>	<p>วิเคราะห์ความอยู่รอดทางการเงินของมรดกทางวัฒนธรรมหรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง (เช่น เทศกาล การผลิตงานฝีมือ การเกษตรในท้องถิ่น และอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง) คำนวณต้นทุนการผลิต เปรียบเทียบรายได้กับรายจ่าย เปรียบเทียบรายได้ที่เป็นไปได้และมูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมที่ผู้ขายจัดกรรมมาแต่ดั้งเดิมกับอุตสาหกรรมที่ผู้หญิงจัดการมาแต่ดั้งเดิม</p>	<p>ความรู้ความเข้าใจ: วิเคราะห์ระบบทางเศรษฐกิจของการปฏิบัติในท้องถิ่นบางอย่างเทียบกับ การปฏิบัติร่วมสมัย สำนวณว่ากิจกรรมแบบดั้งเดิมสามารถก่อให้เกิดจิตวิญญาณเป็นอย่างดีสำหรับสมาชิกในชุมชนได้อย่างไร สังคมและอารยธรรม: เปรียบเทียบรูปแบบทางเศรษฐกิจของชุมชนต่าง ๆ ระบุความคล้ายคลึงกันของทักษะการเป็นผู้ประกอบการที่สำคัญที่สุด</p>

<p>วิชาในโรงเรียน</p>	<p>การบูรณาการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเข้ากับวิชาในโรงเรียน</p> <p>ตัวอย่าง</p>	<p>ส่งเสริมทัศนคติของพลเมืองโลกในขณะที่สอนด้วยมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม</p> <p>ตัวอย่าง</p>
<p>เศรษฐศาสตร์</p>	<p>ศึกษาการเปลี่ยนแปลงจุดเน้นทางเศรษฐกิจของกิจกรรมสร้างรายได้ที่มีมาแต่ดั้งเดิม (เช่น เน้นการขายซีพีในอดีต กับ เน้นการสร้างรายได้ด้วยการท่องเที่ยว การผลิตขนาดใหญ่ และการส่งออกในปัจจุบัน)</p>	<p>พฤติกรรม: มีส่วนร่วมในกิจกรรมสร้างรายได้ที่เชื่อมโยงกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม เช่น ในระหว่างงานแสดงสินค้าของโรงเรียนหรือกิจกรรมนอกหลักสูตร เพื่อหาเงินทุนสำหรับโครงการที่ส่งเสริมค่านิยมและหัวข้อต่าง ๆ ของความเป็นพลเมืองโลก</p> <p>จัดกิจกรรมที่นักเรียนจากชุมชนต่าง ๆ ขายสินค้าและบริการแบบดั้งเดิม</p>
<p>การศึกษาเพื่อความเป็นพลเมือง</p>	<p>ศึกษากฎและ/หรือกฎหมายท้องถิ่นและผลที่ตามมาต่อการปฏิบัติทางวัฒนธรรมหนึ่ง ๆ และ/หรือผลกระทบของกฎดังกล่าวที่มีต่อผลิตภัณฑ์ที่เป็นผลที่เกิดขึ้น (เช่น สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาของงานฝีมือ ศิลปะการแสดง ยาแผนโบราณ การจัดการที่ดินและกรรมสิทธิ์ สุขอนามัยสำหรับการปฏิบัติด้านอาหาร ฯลฯ)</p> <p>เปรียบเทียบบทกวีทางกฎหมายแบบดั้งเดิมและร่วมสมัย</p>	<p>ความรู้ความเข้าใจ: คิดวิเคราะห์การเคารพสิทธิมนุษยชนในชุมชนของคุณ สืบราวดูว่าสิทธิในท้องถิ่นสอดคล้องกับสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศหรือไม่</p> <p>ระบุว่ามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมบางอย่างส่งเสริมประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชนหรือไม่และอย่างไร หรือทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันและ/หรือการเลือกปฏิบัติหรือไม่ ลองนึกถึงสาเหตุที่เป็นไปได้ของความไม่เท่าเทียมกันเหล่านี้</p> <p>คิดวิเคราะห์ว่ากลไกการแก้ปัญหาความขัดแย้งในท้องถิ่นสามารถส่งเสริมสันติภาพได้อย่างไร ทั้งในระดับท้องถิ่นและในระดับอื่น ๆ</p>

<p>วิชาในโรงเรียน</p>	<p>การบูรณาการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเข้ากับวิชาในโรงเรียน ตัวอย่าง</p>	<p>ส่งเสริมทัศนคติของพลเมืองโลกในขณะที่สอนด้วยมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ตัวอย่าง</p>
<p>การศึกษาเพื่อความเป็นพลเมือง</p>	<p>ศึกษาโครงสร้างการปกครองท้องถิ่น: ระบุว่าใครเป็นผู้ตัดสินใจ ใครมีส่วนร่วม ใครไม่มีส่วนร่วม และเพราะเหตุใด (โดยให้ความสนใจเป็นพิเศษกับบทบาทและสิทธิของผู้หญิงและชนกลุ่มน้อย) วิเคราะห์ค่านิยมและจริยธรรมในระบบความเชื่อในท้องถิ่น ลองใช้วิธีการในท้องถิ่นสำหรับกระบวนการตัดสินใจหรือแก้ไขข้อขัดแย้ง</p>	<p>พิจารณาว่าการปฏิบัติท้องถิ่นสามารถนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) ในระดับประเทศได้หรือไม่และอย่างไร สังคมและการมรดก: เปรียบเทียบระบบบรรพบุรุษท้องถิ่นกับระดับชาติและในชุมชนอื่น สำรวจดูว่ามี การทับซ้อนกันอย่างไรและโอกาสที่จะส่งเสริมประชาชนไปโดย ความเสมอภาคและความเป็นธรรม ด้านพฤติกรรม: พัฒนาโครงการที่สานต่อจากแนวปฏิบัติและความรู้ในท้องถิ่นเพื่อช่วยสร้างระบบที่ยุติธรรมและเป็นธรรม และช่วยส่งเสริมประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชน</p>
<p>ศิลปะและวัฒนธรรม</p>	<p>สังเกตและวิเคราะห์ลักษณะของมรดกที่มีชีวิตที่เลือก (เช่น คุณค่าทางสุนทรียะ การตกแต่ง การเคลื่อนไหว ลำดับ สัญลักษณ์ ฯลฯ) เปรียบเทียบรูปแบบต่าง ๆ ที่แปรผันไปของมรดกนั้น (การออกแบบงานฝีมือ เพลง ดนตรี โครงเรื่อง ฯลฯ) ผ่านช่วงเวลาและในชุมชนต่าง ๆ พิจารณาการนำเสนอของมรดกนั้น (เช่น ศิลปะการแสดง งานฝีมือ อาหาร งานเฉลิมฉลอง) ในงานศิลปะที่มีอยู่ (ถ้าเป็นไปได้เลือกที่มีชื่อเสียง) ใช้เป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะใหม่ ๆ รวบรวมผลผลิตต่าง ๆ ผสมสัຍ່ອມ</p>	<p>ความรู้ความเข้าใจ: ยอมรับสิทธิทางวัฒนธรรมเป็นส่วนหนึ่งของสิทธิมนุษยชน และความจำเป็นในการเคารพวัฒนธรรมอื่น ๆ สำรวจว่าสิทธิทางวัฒนธรรมได้รับการเคารพในทุกที่ในลักษณะเดียวกันหรือไม่ เมื่ออำนาจให้เกิดความเข้าใจและการเสวนาแลกเปลี่ยนกับผู้คนจากวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน สังคมและการมรดก: แสดงสำนึกของการเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนหนึ่งหรือหลายชุมชน</p>

<p>วิชาในโรงเรียน</p>	<p>การบูรณาการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเข้ากับวิชาในโรงเรียน ตัวอย่าง</p>	<p>ส่งเสริมทัศนคติของพลเมืองโลกในขณะที่สอนด้วยมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ตัวอย่าง</p>
<p>ศิลปะและวัฒนธรรม</p>	<p>ออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับการปฏิบัติบัลเล่ต์นั้น ทำโปสเตอร์สำหรับกิจกรรม ทำโฆษณาสำหรับวิทยุหรือผลิตภัณฑ์อาหาร เรียนรู้เพลงและดนตรีท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติบัลเล่ต์นั้น.</p>	<p>ระบุนความเหมือนและความแตกต่างในการแสดงออกทางศิลปะและวัฒนธรรม ในแง่เทคนิค ตลอดจนความหมายและคุณค่า เห็นว่าความแตกต่างเป็นต้นตอของแรงบันดาลใจและทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ ดังนั้นจึงเรียนรู้ที่จะเห็นคุณค่าของความหลากหลายทางวัฒนธรรม และส่งเสริมความอดทนอดกลั้น พหุวัฒนธรรม: จัดตั้งกลุ่มหรือเข้าร่วมกิจกรรมหรือกลุ่มเพื่อแบ่งปันศิลปะและวัฒนธรรมชุมชนของตนเองกับผู้อื่น (เช่น การเฉลิมฉลองวันพิเศษ ชมรมวัฒนธรรม)</p> <p>ส่งเสริมความสามารถในการแสดงออก จัดการสร้างสรรค์งานศิลปะระหว่างวัฒนธรรมร่วมกัน</p>
<p>พลศึกษา</p>	<p>เรียนรู้และฝึกซ้อม (การเต้นรำ การแสดงละครสัตว์ การแสดงละคร ฯลฯ) เล่นเกมพื้นบ้านดั้งเดิม ฝึกกีฬาพื้นบ้าน มีส่วนร่วมในการทำงานเกษตรแบบดั้งเดิม</p>	<p>ความรู้ความเข้าใจ: เรียนรู้กฎเกณฑ์ การปฏิบัติ และประวัติของเกมจากชุมชนท้องถิ่นและอื่น ๆ ส่งเสริมให้นักเรียนแบ่งปันทักษะและความรู้เกี่ยวกับกีฬาและเกมในท้องถิ่นกับเพื่อน ๆ เพื่อช่วยเหลือกันและหาหนทางที่จะก้าวหน้าไปด้วยกัน พิจารณาถึงประโยชน์ทางกายภาพ สังคม และอารมณ์ของกีฬาและเกมในท้องถิ่น ตลอดจนทักษะและค่านิยมที่ได้รับจากการส่งเสริมจากปฏิบัติ (เช่น ความกล้าหาญ ความร่วมมือ ความสง่างาม อดทน ความพากเพียร การเตรียมพร้อมและอยู่รอดศาสตร์ ความเร็วและความแข็งแรง เป็นต้น) สังคมและอารมณ์: ส่งเสริมการทำงานเป็นทีม ความสามัคคีและความเป็นธรรมในสังคม และการเห็นคุณค่าของความหลากหลายจากการเล่นกีฬาและเกมแบบดั้งเดิม พหุวัฒนธรรม: ตั้งกลุ่มหรือเข้าร่วมกิจกรรมหรือกลุ่มเพื่อแบ่งปันกีฬาและเกมในชุมชนท้องถิ่นกับผู้อื่น จัดการแข่งขันกระชับมิตร</p>

วิชาในโรงเรียน	การบูรณาการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเข้ากับวิชาในโรงเรียน ตัวอย่าง	ส่งเสริมทัศนคติของพลเมืองโลกในขณะที่สอนด้วยมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ตัวอย่าง
<p>เรื่องที่เกี่ยวข้องกับ ทุกประเด็น: ทักษะและคุณค่า ทางสังคม</p>	<p>การทำงานเป็นทีมและการทำงานร่วมกัน การสังเกตและใส่ใจในรายละเอียด ความอดทน การเห็นคุณค่าในความหลากหลาย (เพศ เชื้อชาติ ศาสนา รุ่น ฯลฯ) การตระหนักถึงปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่เชื่อมโยงกับการปฏิบัติ (โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อผู้หญิงและชนกลุ่มน้อยมาเกี่ยวข้อง)</p>	<p>ความรู้ความเข้าใจ: ระบุทักษะทางสังคมและค่านิยมที่สำคัญในชุมชนของนักเรียน พิจารณาที่พลวัตกลุ่มหรือกระบวนการกลุ่ม (group dynamics) และกลไกการแก้ไขข้อขัดแย้งในท้องถิ่น</p> <p>สังคมและอารมณ์: ส่งเสริมการอภิปรายและการแลกเปลี่ยน ให้ความสำคัญกับกิจกรรมที่นำโดยนักเรียนเพื่อที่ว่าคุณค่าที่สำคัญในชุมชนของพวกเขาและต่อตัวพวกเขาจะถูกแสดงออกผ่านปฏิสัมพันธ์กลุ่ม</p> <p>พฤติกรรม: เชิญผู้ที่มีมาจากพื้นเพทางวัฒนธรรมที่หลากหลายมาแบ่งปันความรู้และมุมมองเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมกับนักเรียน</p> <p>สนับสนุนให้นักเรียนพัฒนาโครงการที่เกี่ยวข้องกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของตนเอง เพื่อส่งเสริมสันติภาพ ความยั่งยืน และจริยธรรม (เน้นโดยตรงที่การปฏิบัติและส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม หรือการบูรณาการความรู้และการปฏิบัติ)</p>

เครื่องมือที่ 3: ตัวอย่างแผนการสอนที่ทดลองและทดสอบแล้ว

เนื้อหาส่วนนี้แสดงตัวอย่างแผนการสอนที่ผ่านการใช้งานมาแล้ว ซึ่งอาจเป็นแรงบันดาลใจให้คุณสร้างแผนการสอนของตนเอง

ตาราง T3 แสดงแผนการสอน 14 แผน แยกเป็นรายวิชา

ตาราง T3 วิชาและแผนการสอน

วิชา	หัวข้อแผนการสอน
ภาษาและวรรณคดี	ดูตาร์ท – ลำนำของอับดูโกปัวร์ คุทลุกอฟ
	การเล่าเรื่อง
คณิตศาสตร์	การคูณและการหารโดยใช้ลูกเต๋า
	ตรีโกณมิติกับการทำบันไดแบบดั้งเดิม
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	เทคโนโลยีดั้งเดิมที่เกี่ยวข้องกับน้ำ
	ความรู้ดั้งเดิมเกี่ยวกับพืชและการทำสบู่
ประวัติศาสตร์และสังคมศาสตร์	ประวัติครอบครัว: ทำแผนภูมิต้นไม้ครอบครัว
	คาศักสถานในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง
	หวนมองวัฒนธรรมกิมจิง: โครงการนอกหลักสูตรของโรงเรียน
การศึกษาเพื่อความเป็นพลเมือง	นักฝัน กลุ่มนัชมหาดังโนรีฝันถึงอะไร โครงการในชั้นเรียน
ศิลปะและวัฒนธรรม	งานแกะสลักไม้ไทยล้านนา
	การออกแบบว่าว
สุขศึกษาและพลศึกษา	การออกแบบว่าว
	เคารพร่างกายของเรา - ทำแมนดาลา สำหรับมหาบูชา

ดูตัวอย่างเพิ่มเติมในคลังเก็บออนไลน์: ศูนย์รวมข้อมูลของยูเนสโกเรื่องมรดกที่มีชีวิตและการศึกษา

คลิก

ภาษาและวรรณคดี

แผนการสอน 1: *ดูตาว์* – ลำนำของอับดูโกปัวร์ คุทลกอฟ

วิชาในหลักสูตร	ชั้น	มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม	ประเทศ	ระยะเวลา
ภาษา วรรณคดี ดนตรี อูยกูร์	ม.1	ประเพณีมูฆปาฐะ / ศิลปะการแสดง / งานฝีมือแบบดั้งเดิม	คาซัคสถาน	1 คาบ

วัตถุประสงค์การเรียนรู้

ความรู้	<ul style="list-style-type: none"> เรียนรู้เกี่ยวกับเพลงลำนำของอับดูโกปัวร์ คุทลกอฟ เข้าใจบทบาทของเครื่องดนตรีสองชนิด: ดูตาว์ของอูยกูร์ และดอมบราของคาซัค ในวัฒนธรรมของแต่ละชนชาติ
ทักษะ	<ul style="list-style-type: none"> วิเคราะห์โครงเรื่องและระบุคุณสมบัติหลักของตัวละครในเพลงลำนำ ฝึกหาค้นหาข้อมูลที่ได้รับ เปรียบเทียบเครื่องมือดนตรีสองชิ้น: ดูตาว์ของอูยกูร์ และดอมบราของคาซัค พัฒนาทักษะการสื่อสาร: แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับความหมายของเรื่องราว
ทัศนคติ	<ul style="list-style-type: none"> ตระหนักถึงความสำคัญและคุณค่าของมรดกที่มีชีวิต

สื่อการสอนพิเศษที่ต้องใช้: การนำเสนอเพลงลำนำ วิดีทัศน์แสดงขั้นตอนการทำดอมบราและดูตาว์

กิจกรรม

- ครูแนะนำว่ามรดกที่มีชีวิตคืออะไร
- นักเรียนอภิปรายในชั้นเรียน: มรดกที่มีชีวิตใดที่เราสืบทอดจากบรรพบุรุษของเรา เครื่องดนตรีและ 12 มูคาม (ท่วงทำนองที่เป็นแนวทางในการแต่งเพลงหรือต้นสด) สามารถเรียกได้ว่าเป็นมรดกที่มีชีวิตได้หรือไม่ เพราะเหตุใด
- แบ่งกลุ่มย่อย นักเรียนอ่านเนื้อเพลงลำนำอับดูโกปัวร์ คุทลกอฟ วิเคราะห์โครงสร้างของเนื้อเพลงและสรุปเนื้อหา
- นักเรียนชมวิดีโอทัศน์แสดงขั้นตอนการทำดูตาว์ของอูยกูร์ และดอมบราของคาซัค
- นักเรียนเปรียบเทียบมรดกที่จับต้องได้และจับต้องไม่ได้โดยอาศัยภาพประกอบ

การบ้าน

- ให้นักเรียนเขียนตอบคำถามต่อไปนี้ นักเรียนคิดว่าทุกคนสามารถทำเครื่องดนตรีได้หรือไม่ เช่น ดูตาร์ของอูยกูร์ และดอมบราของคาซัค จำเป็นต้องมีทักษะอะไร ในความเห็นของนักเรียน อะไรคือความแตกต่างและความคล้ายคลึงระหว่าง ดูตาร์ และ ดอมบรา นักเรียนอาจนำเสนอความเหมือนและความแตกต่างของเครื่องดนตรีสองชิ้นนี้ด้วยแผนภาพเวนน์

แผนการสอน 2: การเล่าเรื่อง

วิชาในหลักสูตร	ชั้น	มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม	ประเทศ	ระยะเวลา
ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยว เทคโนโลยีสารสนเทศและ การสื่อสาร สังคมศึกษา โครงการนักเรียน	ป.6	อาหารและการปฏิบัติในท้องถิ่น	ไทย	1 เดือน

วัตถุประสงค์การเรียนรู้

ความรู้	<ul style="list-style-type: none"> เรียนรู้เกี่ยวกับประเพณี วัฒนธรรม ความเชื่อ และวิถีชีวิตของกลุ่มชาติพันธุ์แปดกลุ่มในอำเภอ
ทักษะ	<ul style="list-style-type: none"> วิเคราะห์และนำเสนอแนวคิดในรูปแบบต่าง ๆ ใช้สื่อต่าง ๆ เพื่อแสดงความคิดสร้างสรรค์ (ภาพถ่ายและวีดิทัศน์)
ทัศนคติ	<ul style="list-style-type: none"> ภูมิใจในมรดกที่มีชีวิตของตนเองและสนใจที่จะส่งเสริมและรักษาและสืบทอดความรู้ทางวัฒนธรรม พัฒนาความสนใจในวัฒนธรรมของผู้อื่น

สื่อการสอนพิเศษที่ต้องใช้: สื่อโสตทัศนสำหรับการอ่านและการดูงานที่ได้รับมอบหมาย โทรศัพท์มือถือหรือกล้องของนักเรียน คอมพิวเตอร์พร้อมซอฟต์แวร์ที่เหมาะสมสำหรับการตัดต่อภาพและเสียง

กิจกรรม

คาบ 1:

- ครูให้ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับโครงการ และอธิบายเกี่ยวกับประเพณี วัฒนธรรม ความเชื่อ และวิถีชีวิตของแปดกลุ่มชาติพันธุ์ในอำเภอแม่สาย คือ ลาหู่ กะเหรี่ยง อาข่า ลีซู ปะหล่อง ไทลื้อ ไทใหญ่ จีนฮ่อ
- ให้นักเรียนดูวีดิทัศน์สารคดีสั้น วีดิทัศน์นี้แสดงให้เห็นหญิงสาวคนหนึ่งไปเยี่ยมชุมชนบางแห่งและค้นพบวิถีชีวิตของพวกเขาด้วยการร่วมทำกิจกรรมประจำวันและสัมภาษณ์สมาชิกในชุมชน จากนั้นนักเรียนฝึกการดูอย่างตั้งคำถาม (active watching) และทำแผนผังความคิด (concept maps) เพื่อสรุปเนื้อหา แล้วแลกเปลี่ยนสิ่งที่ค้นพบกับเพื่อนร่วมชั้น

คาบ 2:

- ให้นักเรียนอ่านเรื่องราวเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตและฝึกอ่านอย่างตั้งคำถาม (active reading) แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ได้อ่านกับเพื่อนร่วมชั้น แบ่งกลุ่มย่อย ให้นักเรียนทำแผนผังความคิดเพื่อสรุปองค์ประกอบหลักของเรื่องราว คือ หัวข้อ ประเด็น และองค์ประกอบที่ทำให้เรื่องราวน่าสนใจ จากนั้นก็แสดงแผนผังความคิดให้เพื่อนร่วมชั้นดู

คาบ 3:

- แบ่งกลุ่มย่อย ให้นักเรียนระบุหัวข้อสำหรับเรื่องราวของตนเองเกี่ยวกับประเพณี วัฒนธรรม ความเชื่อ วิถีชีวิตของแปดกลุ่มชาติพันธุ์ในอำเภอแม่เมาะ
- ครูแนะนำเทคนิคในการสัมภาษณ์และรวบรวมข้อมูลอย่างมีจริยธรรม
- นักเรียนแต่ละกลุ่มจัดทำแผนการวิจัย
- ครูช่วยแต่ละกลุ่มปรับแผนการวิจัยและดูแลให้นักเรียนใช้วิธีการวิจัยอย่างมีจริยธรรม

งานวิจัย (หลังเลิกเรียน)

- นักเรียนทำงานวิจัยที่ได้รับมอบหมายในเวลารว่าง สัมภาษณ์ผู้คนที่เกี่ยวกับการถือปฏิบัติมรดกทางวัฒนธรรมของพวกเขาและบันทึกข้อมูลเป็นลายลักษณ์อักษรและภาพถ่าย จากนั้นก็ทำสตอรี่บอร์ดหรือผังเล่าเรื่องเพื่อเปลี่ยนข้อมูลให้เป็นเรื่องราว
- นักเรียนแต่ละกลุ่มรายงานความคืบหน้ากับครูและปรับงานตามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของครู

คาบ 4:

- ในชั้นเรียน นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงานที่เสร็จสมบูรณ์กับเพื่อนร่วมชั้น อธิบายว่าเหตุใดจึงเลือกหัวข้อนี้ ตลอดจนปัญหาและประสบการณ์ที่น่าสนใจที่พวกเขามีระหว่างการทำงาน นักเรียนคนอื่น ๆ แสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงผลงาน
- นักเรียนโพสต์สิ่งที่ค้นพบลงบน Facebook เพื่อเผยแพร่ในวงกว้างและจัดทำ e-book ที่มีเรื่องราวบางส่วนของพวกเขา.

คณิตศาสตร์

แผนการสอน 3: การคูณและการหารโดยใช้ลูกเต๋า

วิชา	ชั้น	มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม	ประเทศ	ระยะเวลา
คณิตศาสตร์	2	เกมดั้งเดิม	ศิริกษสถาน	1 คาบ

วัตถุประสงค์การเรียนรู้

ความรู้	<ul style="list-style-type: none"> เรียนรู้กฎกติกาของเกมลูกเต๋าแบบดั้งเดิม เช่น ซูโก อัตไม เรียนรู้คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับเกม แก้โจทย์คณิตศาสตร์อย่างง่าย
ทักษะ	<ul style="list-style-type: none"> ฝึกการคูณและการหาร ฝึกโยนลูกเต๋าเพื่อเล่นเกมดั้งเดิม ซูโก อัตไม ฝึกใช้สมาธิ
ทัศนคติ	<ul style="list-style-type: none"> ตระหนักถึงความสำคัญของเกมแบบดั้งเดิม เข้าใจว่าคณิตศาสตร์ถูกใช้ในชีวิตประจำวัน รวมทั้งในเกม

สื่อการสอนพิเศษที่ต้องใช้: หนังสือคณิตศาสตร์ แบบฝึกหัด ไม้บรรทัด สื่อโสตทัศนที่เลือก ลูกพร้อมลูกเต๋า

รูปแบบของบทเรียน: รายบุคคลและจับคู่

กิจกรรม

- ครูให้นักเรียนดูถุงใบหนึ่ง (เรียกว่า คุร์ซุน ในภาษาศิริกษ) และให้พวกเขาเดาว่ามีอะไรอยู่ในนั้น
- นักเรียนช่วยกันเดา
- จากนั้นครูเปิดให้ดูลูกเต๋าที่อยู่ในถุงและอธิบายเกี่ยวกับถุงและวิธีการใช้ลูกเต๋าในเกมแบบดั้งเดิม ให้นักเรียนบอกชื่อเกมลูกเต๋าที่ตนเคยเล่นและบอกว่าชอบเกมใดมากที่สุด
- ครูสาธิตการคูณและการหารโดยใช้ลูกเต๋า
(ตัวอย่าง: ฉันทมีลูกเต๋า 20 ลูกในถุง ถ้าแบ่งให้นักเรียน 5 คน แต่ละคนจะได้ลูกเต๋า 4 ลูก $20:5=4$ เป็นต้น)
- ให้นักเรียนจับคู่กันและทำแบบฝึกหัดการคูณและการหารหลายข้อโดยใช้ลูกเต๋า
- หลังจากทำแบบฝึกหัดเสร็จแล้ว ให้นักเรียนเล่นเกมซูโก อัตไม

การบ้าน: ให้นักเรียนทำโจทย์คณิตศาสตร์ในหนังสือ สนับสนุนให้พวกเขาใช้สิ่งของในท้องถิ่นที่มีอยู่ในบ้านมาใช้บ้าน

ซูโก อัคไม เป็นเกมที่เล่นด้วยลูกเต๋า (alchik-อัลซิค) ผู้เล่นวาดวงกลมที่มีเส้นผ่านศูนย์กลาง 3 ถึง 5 เมตร วางลูกเต๋าลงในวงกลมตรงกลาง ลากเส้นตรงสองเส้นห่างจากวงกลมหนึ่งเมตรในทั้งสองด้าน หากผู้เล่นคนแรกสามารถยิงลูกเต๋าให้พ้นเส้นออกไปได้ ก็จะต้องยิงครั้งต่อไปจากเส้นของวงกลม ในกรณีที่ยิงไม่สำเร็จ ก็จะผลัดกับผู้เล่นคนอื่น ผู้เล่นที่ยิงลูกเต๋ารอบไปได้มากที่สุดจะเป็นผู้ชนะ

แผนการสอน 4: ตรีโกณมิติกับการทำบันไดแบบดั้งเดิม

วิชาในหลักสูตร	ชั้น	มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม	ประเทศ	ระยะเวลา
คณิตศาสตร์ (ตรีโกณมิติ)	9	การทำบันไดแบบดั้งเดิม	เนปาล	12 คาบ

วัตถุประสงค์การเรียนรู้

ความรู้	<ul style="list-style-type: none"> คำนวณอัตราส่วนตรีโกณมิติด้วยสามเหลี่ยมมุมฉาก
Skills	<ul style="list-style-type: none"> พัฒนาทักษะการแก้ปัญหา ได้ทักษะช่างไม้พื้นฐานในการสร้างบันไดที่มีความสูงและมุมต่าง ๆ
Attitudes	<ul style="list-style-type: none"> เรียนรู้ที่จะเคารพทุกอาชีพ พัฒนาจิตใจของการทำงานเป็นทีมและความร่วมมือ

สื่อการสอนพิเศษที่ต้องใช้: สื่อภาพและเสียง ไม้อัด เลื่อย ตะปู สีและแปรง

กิจกรรม

คาบ 1:

- ครูแนะนำตรีโกณมิติและอธิบายการใช้งานในชีวิตประจำวัน แสดงสูตรอัตราส่วนเพื่อคำนวณความยาวของบันไดตามความสูงของผนังและมุมที่ต้องการ
- ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดการคำนวณ

คาบ 2-6: ทักษะศึกษา

- ให้นักเรียนหาข้อมูลเกี่ยวกับการทำบันไดแบบดั้งเดิมในสถานที่อยู่อาศัย
- ให้นักเรียนสัมภาษณ์ช่างฝีมือท้องถิ่นและสังเกตการทำงานของพวกเขา
- ให้นักเรียนวัดบันไดที่มีอยู่และบันทึกข้อมูล
- ให้นักเรียนอภิปรายกันว่าทำไมแต่ละชั้นของบันไดจึงควรขนานกับระดับพื้นดิน และความแตกต่างระหว่างมุมของบันไดแบบเดิมกับบันไดซีเมนต์คืออะไร เปรียบเทียบสูตรทฤษฎีกับสิ่งที่สังเกตได้จากของจริง

คาบ 7-12: การใช้งานจริง

- แบ่งเป็นสองกลุ่ม ให้นักเรียนสร้างบันไดขนาดเท่าของจริงโดยใช้แผ่นไม้อัด กลุ่มหนึ่งสร้างบันไดทำมุม 45 องศา อีกกลุ่ม 60 องศา แบบฝึกหัดภาคปฏิบัตินี้ประกอบด้วย:
 - การคำนวณความยาวและมุม และสร้างพิมพ์เขียว โดยใช้อัตราส่วนตรีโกณมิติ
 - ตัดไม้อัดให้ได้ความยาวที่ต้องการ
 - การทาสีไม้
 - การประกอบบันได
- ให้นักเรียนเปรียบเทียบบันไดของแต่ละกลุ่มและอภิปรายความแตกต่าง

วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

แผนการสอน 5: เทคโนโลยีดั้งเดิมที่เกี่ยวข้องกับน้ำ

วิชาในหลักสูตร	ชั้น	มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม	ประเทศ	ระยะเวลา
การศึกษาเทคโนโลยี	ม.2	ทยาปา (โอง์ดินเผา) การใช้ภาชนะเก็บน้ำแบบดั้งเดิม	เนปาล	3 คาบ + นิทรรศการ

วัตถุประสงค์การเรียนรู้

ความรู้	<ul style="list-style-type: none"> เข้าใจวิธีการใช้ทยาปา ระบุประโยชน์ของการใช้ทยาปา เปรียบเทียบเทคโนโลยีแบบดั้งเดิมและสมัยใหม่
ทักษะ	<ul style="list-style-type: none"> นำเสนอมุมมองและความคิดเห็นในกลุ่ม นำเสนอข้อมูลบนโปสเตอร์ พัฒนาทักษะความคิดสร้างสรรค์และสร้างทยาปา
ทัศนคติ	<ul style="list-style-type: none"> เคารพความคิดเห็นของผู้อื่น พัฒนาทัศนคติเชิงบวกต่อการใช้เทคโนโลยีแบบดั้งเดิม

สื่อการสอนพิเศษที่ต้องใช้: กระดาษชาร์ท ไม้บรรทัด ดินสอ ปากกาสี มาร์กเกอร์ แท่งขาว ดินเหนียว แผ่น KWL และตัวออก *ทยาปา* (โอง์ดินเผา) สำหรับแสดงในชั้นเรียน สื่อโสตทัศน์

กิจกรรม

คาบ 1:

- ให้นักเรียนกรอก 2 คอลัมน์แรกของผัง 'รู้-ต้องการ-ได้เรียนรู้' (Know-Want-Learn - KWL) เพื่อแสดงสิ่งที่พวกเขาารู้ (K) และอยากจะทำ (W) เกี่ยวกับ *ทยาปา* จากนั้นก็แลกเปลี่ยนเรื่องนี้กับเพื่อนร่วมชั้น
- ครูบรรยายสั้น ๆ และแสดงสื่อโสตทัศน์เพื่อให้คำตอบสำหรับคำถามต่อไปนี้ *ทยาปา* คืออะไร ชุมชนใดใช้ *ทยาปา* ทำจากอะไร การใช้ *ทยาปา* มีประโยชน์อย่างไร
- ให้นักเรียนอภิปรายถึงประโยชน์ของการใช้ *ทยาปา* หรือสิ่งของที่คล้ายกันในบ้านของตน พวกเขาสามารถมองในแง่มุมต่าง ๆ เช่น เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม การใช้งานจริง ฯลฯ

คาบ 2:

- ครูบรรยายสั้น ๆ และแสดงสื่อสไลด์ที่เกี่ยวกับเทคโนโลยีแบบดั้งเดิมและสมัยใหม่
- ให้นักเรียนอภิปรายถึงประเภทของเทคโนโลยีที่ใช้ในบ้านหรือในท้องถิ่นของตน และระบุความแตกต่างอย่างน้อยสามข้อระหว่าง *ทยาปา* แบบดั้งเดิมกับถังเก็บน้ำสมัยใหม่
- ให้นักเรียนกรอกคอลัมน์สุดท้ายของผัง KWL โดย L คือสิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้

คาบ 3:

- ครูอธิบายคำสั่งในการทำกิจกรรมเชิงปฏิบัตินี้ (การวาดภาพและทำ *ทยาปา* และทำโปสเตอร์)
- ให้นักเรียนวาดรูป *ทยาปา* และถังเก็บน้ำสมัยใหม่
- แบ่งกลุ่ม ให้นักเรียนทำโปสเตอร์เพื่อนำเสนอ *ทยาปา* และประโยชน์ใช้สอย
- ให้นักเรียนทำ *ทยาปา* ขนาดเล็ก ๆ ด้วยดินเหนียว

นิทรรศการ:

- ให้นักเรียนเตรียมจัดแสดง *ทยาปา* ขนาดเล็กที่พวกเขาทำและโปสเตอร์ที่พวกเขาออกแบบ
- นักเรียนแสดงผลงานและบรรยายผลงานของตนต่อผู้เยี่ยมชม

แผนการสอน 6: ความรู้ดั้งเดิมเกี่ยวกับพืชและการทำสบู่

วิชา	ชั้น	มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม	ประเทศ	ระยะเวลา
ชีววิทยา เคมี ภูมิศาสตร์ โครงการนักเรียน	ม.3	ความรู้ดั้งเดิมเกี่ยวกับพืช และการทำสบู่	คีร์กีซสถาน	1 เดือน

วัตถุประสงค์การเรียนรู้

ความรู้	<ul style="list-style-type: none"> เรียนรู้เกี่ยวกับความรู้ดั้งเดิมเกี่ยวกับพืชและการทำสบู่ ได้รับข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับพฤกษศาสตร์พื้นบ้าน (ethno-botany) เรียนรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์การทำสบู่ในคีร์กีซสถาน
ทักษะ	<ul style="list-style-type: none"> เรียนรู้วิธีการทำสบู่ ฝึกทักษะการอภิปรายแลกเปลี่ยน
ทัศนคติ	<ul style="list-style-type: none"> เข้าใจถึงความสำคัญของพืชท้องถิ่นและการใช้ประโยชน์ ตระหนักถึงความสำคัญของการส่งเสริมและรักษาความรู้ดั้งเดิมที่เกี่ยวข้องกับพืชท้องถิ่น

สื่อการสอนพิเศษที่ต้องใช้: สื่อโสตทัศน์ พืช และส่วนประกอบที่จำเป็นในการทำสบู่

กิจกรรม

กิจกรรมนี้ใช้เวลาหนึ่งเดือน

- ครูเริ่มต้นด้วยการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ดั้งเดิมเกี่ยวกับพืชและประวัติการทำสบู่ ให้นักเรียนดูวีดิทัศน์ในหัวข้อดังกล่าว
- ให้นักเรียนค้นคว้าด้วยตัวเองเกี่ยวกับพืชสมุนไพรที่มีอยู่ในคีร์กีซสถาน (เช่น สมุนไพรโตขึ้นอยู่บริเวณใดและสรรพคุณของสมุนไพร)
- ที่บ้าน: ให้นักเรียนรวบรวมพืชและส่วนประกอบอื่น ๆ ที่จำเป็นสำหรับการทำสบู่แบบดั้งเดิมของคีร์กีซ พยายามหาเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่เป็นไปได้เพื่อแทนที่เทคโนโลยีดั้งเดิมที่หาไม่ได้แล้วที่ใช้ในการผลิตสบู่ของคีร์กีซ ให้ทำสบู่เองโดยใช้พืช (สมุนไพร) ให้พวกเขาบันทึกวีดิทัศน์เกี่ยวกับกระบวนการทำสบู่หากเป็นไปได้และจะเป็นการดีมาก
- ในชั้นเรียน นักเรียนจัดแสดงสบู่ (และวีดิทัศน์ ถ้ามี) ตอบคำถามของเพื่อนร่วมชั้น และอภิปรายเทคนิคของพวกเขา

ประวัติศาสตร์และสังคมศาสตร์

แผนการสอน 7: ประวัติครอบครัว: ทำผังต้นไม้ครอบครัว

วิชา	ชั้น	มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม	ประเทศ	ระยะเวลา
ประวัติศาสตร์	ม.3	เชไชร์: วาดผังต้นไม้ครอบครัว	คาซัคสถาน	3 คาบ

วัตถุประสงค์การเรียนรู้

ความรู้	<ul style="list-style-type: none"> เรียนรู้เกี่ยวกับวิธีการหลัก ๆ ในการศึกษาพันธุกรรมของมนุษย์ เข้าใจว่ารหัสพันธุกรรมและ DNA คืออะไร เรียนรู้วิธีการทำผังต้นไม้ครอบครัว
ทักษะ	<ul style="list-style-type: none"> รวบรวมและเลือกข้อมูล กำหนดวิธีการฝึกอบรมที่เหมาะสมสำหรับตัวเอง ร่วมมือกับนักเรียนคนอื่น ๆ ผู้ปกครอง เครือญาติ ชุมชน
ทัศนคติ	<ul style="list-style-type: none"> ตระหนักถึงความสำคัญของประเพณีของครอบครัว มีความเคารพในมรดกของตัวเองและของผู้อื่น ตระหนักถึงความสำคัญของความรู้อย่างดี การส่งเสริมและรักษา และการสืบทอดสู่คนรุ่นถัดไป

สื่อการสอนพิเศษที่ต้องใช้: กระดาษวาดเขียน ดินสอหรือปากกาสี กาว ไม้บรรทัด ปากกา

กิจกรรมเตรียมการ

- ให้นักเรียนสัมภาษณ์ญาติพี่น้องเพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัว ตระกูล และเผ่าของตน และถ่ายภาพ ค้นคว้าเกี่ยวกับประเพณี ขนบธรรมเนียม และพิธีกรรมของครอบครัว รวบรวมนิทานท้องถิ่น สุภาษิต และคำพูดที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวหรือตระกูลของตน

กิจกรรม

- ครูนำเสนอวิธีการศึกษาพันธุกรรมมนุษย์และการบันทึกการสืบเชื้อสายของครอบครัว
- ครูแนะนำแผนภูมิต้นไม้ครอบครัวและอธิบายว่ามีการทำแผนภูมิต้นไม้เช่นนี้มาตั้งแต่สมัยโบราณ ครูแสดงแผนภูมิต้นไม้ครอบครัวของคนมีชื่อเสียง (เช่น อาเบ กูร์มันกาซี ราชินีวิกตอเรีย เป็นต้น)
- ครูแนะนำกฎและสัญลักษณ์ที่ใช้ในการลำดับวงศ์ตระกูลเพื่อแสดงถึงประวัติครอบครัว
- ให้นักเรียนวิเคราะห์ครอบครัวของคนมีชื่อเสียงโดยให้ความสนใจกับการถ่ายทอดลักษณะทางพันธุกรรม
- ครูอธิบายว่า เชไชร์ ทำให้ผู้คนไม่เพียงแต่ได้รำลึกถึงบรรพบุรุษของตนเท่านั้น แต่ยังทำให้มีลูกหลานที่สมบูรณ์และแข็งแรงอีกด้วย ให้นักเรียนยกตัวอย่างของตนเองและใช้ตัวอย่างของครูในการวิเคราะห์และอภิปรายถึงประโยชน์ของประเพณีนี้
- ให้นักเรียนวาดแผนภูมิต้นไม้ครอบครัวของตนเองที่มีข้อมูลเกี่ยวกับตระกูลและเผ่าของตน และนำเสนอต่อชั้นเรียน

แผนการสอน 8: คาชัศสถานในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง

วิชา	ชั้น	มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม	ประเทศ	ระยะเวลา
ประวัติศาสตร์	ม.3	เซไซร์ (ความรู้เกี่ยวกับลำดับวงศ์ตระกูล)	คาชัศสถาน	1 คาบ

วัตถุประสงค์การเรียนรู้

ความรู้	<ul style="list-style-type: none"> เรียนรู้เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของชาวคาชัศสถานในสงครามโลกครั้งที่สอง รวบรวมข้อมูลจากเอกสารสำคัญของครอบครัวเกี่ยวกับญาติที่เข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่สอง
ทักษะ	<ul style="list-style-type: none"> พัฒนาทักษะการค้นคว้าวิจัยและการนำเสนอ
ทัศนคติ	<ul style="list-style-type: none"> มีสำนึกถึงเป็นส่วนหนึ่งของหมู่เหล่าด้วยความรู้เกี่ยวกับประวัติครอบครัวของตน เคารพมรดกของตนเองและของผู้อื่น

กิจกรรมเตรียมการ

- ในการเตรียมการสำหรับชั้นเรียน ให้นักเรียนรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับญาติของตนที่เข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่สอง ครูต้องจัดสรรเวลาให้เพียงพอในการติดต่อและสัมภาษณ์ญาติเหล่านั้น หมายเหตุ: ไม่ใช่ นักเรียนทุกคนที่จะมีข้อมูลหรือเข้าถึงข้อมูลดังกล่าวได้

กิจกรรม

- ครูแนะนำโครงสร้างการนำเสนอในหัวข้อ “ญาติของฉันในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง”
- ให้นักเรียนแต่ละคนแยกประเภทข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาได้ตามโครงสร้างที่ระบุ
- แบ่งกลุ่ม นักเรียนเตรียมการนำเสนอโดยบรรยายเกี่ยวกับญาติของตนที่เข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่สอง

แผนการสอน 9: ทวนมองวัฒนธรรมกิมจัง: โครงการนอกหลักสูตรของโรงเรียน

วิชา	ชั้น	มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม	ประเทศ	ระยะเวลา
ประวัติศาสตร์	ม.1, 2 และ 3 อายุ 13 - 15 ปี	กิมจัง: การร่วมกันทำและแบ่งปันกิมจิในชุมชน	สาธารณรัฐเกาหลี	3 คาบ + เวลาค้นคว้าของนักเรียน

วัตถุประสงค์การเรียนรู้

ความรู้	<ul style="list-style-type: none"> เข้าใจประวัติความเป็นมาของปัญหาที่ชุมชนเผชิญอยู่ในปัจจุบัน เรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณี และค่านิยมในยุคสมัยและสถานที่ต่าง ๆ
ทักษะ	<ul style="list-style-type: none"> เพิ่มขีดความสามารถในการใช้ วิเคราะห์ เปรียบเทียบ และบูรณาการสื่อการเรียนรู้ ค้นพบวิธีการรักษาและสืบทอดวัฒนธรรม
ทัศนคติ	<ul style="list-style-type: none"> ส่งเสริมการเคารพในคุณค่าของประชาติปไตยและสันติภาพ เห็นประโยชน์ของการทำงานร่วมกันในระบบสนับสนุนของชุมชน

กิจกรรม

โครงการนี้ดำเนินการในช่วงระยะเวลา 3 เดือน

- ให้นักเรียนดูวิดีโอทัศน์และแลกเปลี่ยนประสบการณ์เกี่ยวกับกิมจิและการร่วมกันทำและแบ่งปันกิมจิภายในชุมชน
- ครูนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิต
- แบ่งกลุ่ม ให้นักเรียนค้นคว้าการปฏิบัติต่าง ๆ เกี่ยวกับการทำอาหารและโดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำกิมจิ และสำรวจความเชื่อมโยงระหว่างการทำกิมจิกับการพัฒนาสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจที่ยั่งยืน
- ให้นักเรียนทำวิดีโอทัศน์สั้น ๆ เกี่ยวกับสิ่งที่ค้นพบและนำเสนอในชั้นเรียน
- ในชั้นเรียน ให้นักเรียนอภิปรายประเด็นต่อไปนี้
 - อัตลักษณ์และความหลากหลายของวัฒนธรรมของเรา: เรื่องนี้มีความหมายต่อนักเรียน โรงเรียน และชุมชนท้องถิ่นของเราอย่างไร
 - เราจะสามารถส่งเสริมและรักษาวัฒนธรรมกิมจินี้ไว้ได้หรือไม่ อย่างไร

การศึกษาเพื่อสร้างความเป็นพลเมือง

แผนการสอน 10: นักฝัน กลุ่มนัชมหาดังโนริฝันถึงอะไร โครงการงานชั้นเรียน

วิชา	ชั้น	มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม	ประเทศ	ระยะเวลา
ภาษาเกาหลี สังคมศึกษา การศึกษาเพื่อสร้างความเป็นพลเมือง พลศึกษา	ป.5	ศิลปะการแสดงนัชมหาดังโนริ	สาธารณรัฐเกาหลี	5 คาบ

วัตถุประสงค์การเรียนรู้

ความรู้	<ul style="list-style-type: none"> เรียนรู้เกี่ยวกับการสืบทอดและประวัติของนัชมหาดังโนริและโครงสร้างทั่วไป เข้าใจว่าคนในอดีตใช้นัชมหาดังโนริในการส่งเสริมสิทธิมนุษยชนอย่างไร
ทักษะ	<ul style="list-style-type: none"> ทักษะทางกายภาพ: ใช้การเดินไต่เชือกและการปั่นหมุนงานเพื่อเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับวิธีการแสดงนัชมหาดังโนริ ทักษะการสนทนาแลกเปลี่ยน: เสนอแนะการดำเนินการที่สามารถส่งเสริมสิทธิมนุษยชน โดยได้รับแรงบันดาลใจจากความพยายามของผู้คนในอดีต
ทัศนคติ	<ul style="list-style-type: none"> เห็นคุณค่าของสิทธิมนุษยชนและประพฤติตนตามนั้น

สื่อการสอนพิเศษที่ต้องใช้: สื่อโสตทัศน์ เชือกและจาน อุปกรณ์ตกแต่งสำหรับการแสดง

กิจกรรม

- ครูแนะนำแนวคิดเรื่องสิทธิมนุษยชน
- นักเรียนรู้จักคุ้นเคยว่ามรดกที่มีชีวิตคืออะไรด้วยการดูวิดีโอทัศน์และค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับนัชมหาดังโนริ ให้พวกเขาเขียนสรุปสิ่งที่ค้นพบ
- ให้นักเรียนฝึกเดินบนเส้นเชือกและการปั่นหมุนงานเพื่อสัมผัสประสบการณ์ศิลปะการแสดงที่ใช้ในนัชมหาดังโนริ
- นักเรียนแลกเปลี่ยนความประทับใจที่มีต่อนัชมหาดังโนริ

- ให้นักเรียนคิดวิเคราะห์คำพูดที่มีชื่อเสียงของนั้มาดั่งโนริจากมุมมองด้านสิทธิมนุษยชน และเปรียบเทียบกับเนื้อเพลงจากวงเคปอปร่วมสมัยยอดนิยม (เพลงป๊อปเกาหลี)
- นักเรียนคิดข้อความที่พวกเขาอยากเผยแพร่หากพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มนั้มาดั่งโนริในสมัยราชวงศ์โชซอน
- แบ่งกลุ่ม ให้นักเรียนค้นคว้าเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่คล้ายกับนั้มาดั่งโนริที่มีการปฏิบัติในต่าง ๆ ในเกาหลีหรือในประเทศอื่น ๆ เปรียบเทียบลักษณะต่าง ๆ และเรื่องราวและเนื้อหาหลัก ๆ ของการแสดงเหล่านั้น
- แบ่งกลุ่ม ให้นักเรียนศึกษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่คล้ายกับนั้มาดั่งโนริที่ปฏิบัติในยุคสมัยต่าง ๆ ในอดีตและในปัจจุบัน เปรียบเทียบลักษณะต่าง ๆ และเรื่องราวและเนื้อหาหลัก ๆ ของการแสดงเหล่านั้น
- แบ่งกลุ่ม ให้นักเรียนรวบรวมตัวอย่างการละเมิดสิทธิมนุษยชน (ที่บ้าน ที่โรงเรียน ในชุมชน หรือในประเทศ) สร้างและแสดงละครสั้นนั้มาดั่งโนริเพื่อแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนนี้

ศิลปะและวัฒนธรรม

แผนการสอน 11: งานแกะสลักไม้ไทยล้านนา

วิชา	ชั้น	มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม	ประเทศ	ระยะเวลา
หัตถกรรมล้านนา	ป.4 - 6	งานแกะสลักไม้ล้านนาแบบดั้งเดิมและงานแกะลายไม้ตามภูมิปัญญาท้องถิ่น	ไทย	3 ชั่วโมง

สื่อการสอนพิเศษที่ต้องใช้: สื่อโสตทัศน์ที่แสดงลวดลายแกะสลัก ไม้ เครื่องมือแกะสลักไม้

วัตถุประสงค์การเรียนรู้

ความรู้	<ul style="list-style-type: none"> เข้าใจงานฝีมือที่จำเป็นสำหรับการแกะสลักไม้และลวดลายตกแต่ง เรียนรู้ประวัติความเป็นมาของลวดลายการแกะสลักไม้แบบดั้งเดิม
ทักษะ	<ul style="list-style-type: none"> ออกแบบและแกะสลักลวดลายบนไม้
ทัศนคติ	<ul style="list-style-type: none"> ภูมิใจและสนใจที่จะส่งเสริมและรักษาและสืบสานคุณค่าทางวัฒนธรรม พัฒนาสำนึกของการเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน

กิจกรรม

- ครูให้ดูภาพงานหัตถกรรมจากไม้และถามนักเรียนว่ามีความเกี่ยวข้องกับตัวนักเรียนอย่างไร
- ครูให้นักเรียนดูคลิปยูทูปเกี่ยวกับประเพณีการแกะสลักไม้ของหมู่บ้านถวาย และให้นักเรียนระบุงานฝีมือจากคลิปให้ได้มากที่สุด จากนั้นจึงแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับขั้นตอนการทำ ความสำคัญ และองค์ประกอบทางวัฒนธรรมที่แสดงออกในงานฝีมือแบบดั้งเดิม
- ครูและช่างแกะสลักไม้ในท้องถิ่นให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการแกะสลักไม้และการทำลวดลายตกแต่ง
- นักเรียนเรียนรู้วิธีการแกะสลักลวดลายแบบดั้งเดิมและสมัยใหม่บนแผ่นไม้ ครูและช่างแกะสลักไม้ในท้องถิ่นดูแลและฝึกนักเรียนทำลวดลาย

แผนการสอน 12: การออกแบบว่าว

วิชา	ชั้น	มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม	ประเทศ	ระยะเวลา
การศึกษาศิลปะและวัฒนธรรม	ม.1	การออกแบบว่าวแบบดั้งเดิม	กัมพูชา	1 คาบ

วัตถุประสงค์การเรียนรู้

ความรู้	<ul style="list-style-type: none"> ค้นพบรูปแบบว่าวเขมรแบบดั้งเดิม
ทักษะ	<ul style="list-style-type: none"> เรียนรู้เทคนิคที่ใช้ในการออกแบบและทำว่าว พัฒนาทักษะความคิดสร้างสรรค์ พัฒนาทักษะการทำงานเป็นทีม
ทัศนคติ	<ul style="list-style-type: none"> เห็นคุณค่าของศิลปะในฐานะพื้นฐานในการเรียนรู้พุทธศาสนา

สื่อการสอนพิเศษที่ต้องใช้: สื่อโสตทัศน์และหนังสือเรียน กระดาษสี กระดาษว่าว กรรไกร มีด ไม้ สติกเกอร์ แบบลวดลาย

กิจกรรม

- ครูให้นักเรียนดูภาพของว่าวเขมรและว่าวจากประเทศอื่น ๆ และอธิบายประวัติความเป็นมาของว่าวเขมรแบบดั้งเดิม
- นักเรียนดูวิดีโอที่เกี่ยวกับว่าวเขมร อภิปรายแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับรูปทรงและลวดลายต่าง ๆ
- ครูแนะนำวัตถุดิบที่ใช้ทำว่าวตามแบบดั้งเดิม และสาธิตเทคนิคการทำว่าวทีละขั้นตอน
- นักเรียนทำตามขั้นตอนและทำว่าวเอง แสดงว่าที่ตัวเองทำในห้องเรียนและเดินดูผลงานของเพื่อนร่วมชั้นและแลกเปลี่ยน

คู่บวชและพลศึกษา

แผนการสอน 13: เกมคิริกีชแบบดั้งเดิม

วิชา	ชั้น	มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม	ประเทศ	ระยะเวลา
พลศึกษา สังคมศึกษา	ป.4	เกมดั้งเดิม: <i>อัคเตเรค ก๊อกเตเรค</i> (ป็อปลาร์ชาว ป็อปลาร์น้ำเงิน) และ <i>อัลตีซาเกค</i> (แหวนทอง)	คิริกีชสถาน	1 คาบ

วัตถุประสงค์การเรียนรู้

ความรู้	<ul style="list-style-type: none"> เข้าใจว่ามรดกและมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมคืออะไร เรียนรู้กฎกติกาของเกมดั้งเดิม <i>อัคเตเรค ก๊อกเตเรค</i> (ป็อปลาร์ชาว ป็อปลาร์น้ำเงิน) และ <i>อัลตีซาเกค</i> (แหวนทอง) เข้าใจความหมายและหน้าที่ทางสังคมของเกม
ทักษะ	<ul style="list-style-type: none"> พัฒนาความอดทนและทักษะการประสานงาน เสริมสร้างทักษะการสื่อสาร พัฒนาทักษะการทำงานเป็นทีม
ทัศนคติ	<ul style="list-style-type: none"> สำนึกในความรับผิดชอบในการส่งเสริมและรักษามรดกทางวัฒนธรรมของชาวคิริกีช

กิจกรรม

- ในห้องเรียน ครูเริ่มบทเรียนโดยอธิบายว่ามรดกและมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมคืออะไร โดยใช้แผนการสอนตัวอย่างแบบย่อ: มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมคืออะไร (เครื่องมือที่ 1)
- ครูอธิบายกฎกติกาของเกมดั้งเดิม *อัคเตเรค ก๊อกเตเรค* (ป็อปลาร์ชาว ป็อปลาร์น้ำเงิน) และอธิบายหน้าที่ทางสังคมของมัน
- ทั้งชั้นเรียนย้ายไปที่สนามโรงเรียน ครูอธิบาย *อัคเตเรค อัลตีซาเกค* (แหวนทอง) และหน้าที่ทางสังคมของมัน
- นักเรียนอภิปรายถึงเกมดั้งเดิมอื่น ๆ ที่ส่งเสริมความแข็งแกร่งทางร่างกายและจิตใจ และมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างความสามัคคีเช่นกัน
- นักเรียนและครูคัดเลือกคนทำหน้าที่เป็นคณะผู้ตัดสินและจากนั้นก็เล่นเกม
- คณะผู้ตัดสินประเมินผลงานของแต่ละทีมและประกาศผู้ชนะ
- นักเรียนอภิปรายถึงสิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้ สิ่งที่น่าสนใจในชั้นเรียนนี้ และสิ่งที่พวกเขาต้องการทราบเพิ่มเติมในหัวข้อนี้

การบ้าน: ให้นักเรียนพูดคุยกับพ่อแม่และปู่ย่าตายายเกี่ยวกับเกมแบบดั้งเดิมที่พวกเขารู้จักและเคยเล่นในวัยเด็ก จดบันทึกและนำเสนอสิ่งที่ค้นพบในชั้นเรียนครั้งถัดไป

แผนการสอน 14: การเคารพร่างกายของเรา: การทำแมนเดลา (mandala) ในพิธีมหาบูชา

วิชา	ชั้น	มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม	ประเทศ	ระยะเวลา
สุขศึกษาและพลศึกษา คณิตศาสตร์และสังคมศึกษา	ม.1	พิธีมหาบูชา – การทำแมนเดลา	เนปาล	3 คาบ + จัดแสดง

วัตถุประสงค์การเรียนรู้

ความรู้	<ul style="list-style-type: none"> เรียนรู้เกี่ยวกับพิธีกรรมมหาบูชาและแมนเดลา เรียนรู้ว่าการรับประทานอาหารที่สมดุลคืออะไรและเหตุใดจึงสำคัญต่อสุขภาพ
ทักษะ	<ul style="list-style-type: none"> ฝึกทักษะการวัดและหาร เรียนรู้วิธีทำลวดลายแมนดาลาและแมนดาลาอาหาร
ทัศนคติ	<ul style="list-style-type: none"> เคารพร่างกายของตนเอง วัฒนธรรมของผู้อื่น และความรู้เกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

สื่อการสอนที่ต้องใช้: กระดาษหนาสำหรับการทำลวดลายสแตนซิล อาหารประเภทต่าง ๆ (จัดเตรียมโดยนักเรียนหรือโรงเรียน)

กิจกรรม

คาบ 1:

- ให้นักเรียนกรอกสองคอลัมน์แรกของแผนภูมิ รู้ อายากรู้ ได้เรียนรู้ (KWL) เกี่ยวกับพิธีมหาบูชา
- ครูนำเสนอข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับพิธีมหาบูชา
- นักเรียนวัดและสร้างลวดลายแมนเดลา

คาบ 2:

- ให้นักเรียนบรรยายถึงอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการที่พวกเขาทานที่บ้านและในวัฒนธรรมของพวกเขา
- แบ่งกลุ่ม ให้นักเรียนจัดประเภทและทำแผนผังประเภทของอาหารที่พวกเขาทาน
- แต่ละกลุ่มนำเสนอสิ่งที่ค้นพบในชั้นเรียน
- แบ่งกลุ่ม ให้นักเรียนหารือกันว่าใครจะนำอาหารประเภทใดมาเพื่อสร้างอาหารที่สมดุลบนแมนเดลา
- นักเรียนทำลวดลายแมนเดลาของพวกเขาต่อไป

คาบ 3:

- นักเรียนอภิปรายเกี่ยวกับอาหารในชีวิตประจำวันและคิดว่าตนเองทานอาหารที่สมดุลหรือไม่
- นักเรียนสร้างแมนเดลาเสร็จสมบูรณ์โดยวางอาหารลงในแมนเดลาที่แสดงถึงการทานอาหารที่สมดุล
- นักเรียนถ่ายรูปแบบแมนเดลาที่เสร็จสมบูรณ์แล้วก่อนที่จะเก็บกวาด
- ให้นักเรียนกรอกคอลัมน์ที่สามของแผนภูมิ KWL

คาบ 4:

- นักเรียนจัดนิทรรศการภาพถ่ายแมนเดลา เตรียมพื้นที่จัดแสดง: ปิดกวาดห้อง ติดตั้งระบบเสียงและเครื่องฉายภาพ (ถ้าจำเป็น) รวบรวมภาพถ่ายนิทรรศการ ติดป้ายอธิบาย และจัดวางภาพถ่าย
- เชิญนักเรียนจากชั้นเรียนอื่น ๆ ครู ผู้บริหาร ผู้ปกครองและบุคลากรในท้องถิ่นมาชมนิทรรศการ ในระหว่างการชมนิทรรศการ นักเรียนอยู่ข้างภาพถ่ายของตัวเองและอธิบายให้ผู้เยี่ยมชมฟัง

เครื่องมือที่ 4: การรวบรวมข้อมูล

วิธีการทั่วไปในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การรวบรวมข้อมูลมีอยู่หลายวิธี ที่ใช้กันมากที่สุดคือการศึกษารายการและการสัมภาษณ์

การศึกษาเอกสาร: วิธีการนี้คือการรวบรวมข้อมูลที่เขียนและประมวลโดยบุคคลอื่น เป็นข้อมูลที่ถูกต้องที่พิมพ์ในหนังสือและบทความและบนอินเทอร์เน็ต คุณสามารถหาข้อมูลได้จากที่ต่าง ๆ เช่น ห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ ศูนย์การเรียนรู้ชุมชน มหาวิทยาลัยและศูนย์วิจัย หน่วยงานราชการและสถาบันอื่น ๆ และบนอินเทอร์เน็ต

การประเมินคุณภาพและความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่มีอยู่เป็นสิ่งสำคัญ แหล่งข้อมูลออนไลน์ที่เชื่อถือได้เกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมีเช่น เว็บไซต์ของยูเนสโกเกี่ยวกับอนุสัญญาปี พ.ศ. 2546 เครื่องมือแบบมีปฏิสัมพันธ์ 'ลงลึกสู่มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม (Dive into ICH)' และเว็บไซต์ทางการเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตในประเทศของคุณ

พึงตระหนักว่าข้อมูลที่เผยแพร่ในถูกรวบรวมในช่วงเวลาและพื้นที่หนึ่ง ๆ และข้อเท็จจริงอาจมีการเปลี่ยนแปลงไปตั้งแต่มีการเผยแพร่ข้อมูลนั้น สิ่งสำคัญคือต้องเข้าใจบริบทของข้อมูลที่เผยแพร่และนำมาใช้อย่างเหมาะสม

จากการศึกษาเอกสาร คุณอาจพบแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ปฏิบัติโดยชุมชนในภูมิภาคและประเทศอื่น ๆ มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมบางอย่างในที่อื่นอาจค่อนข้างคล้ายกับมรดกที่คุณกำลังค้นคว้าอยู่ การแบ่งปันข้อมูลดังกล่าวกับนักเรียนของคุณจะช่วยให้พวกเขาได้เห็นว่าคุณมีความหลากหลาย แต่ยังมีมีความคล้ายคลึงกันบางอย่าง และเราทุกคนล้วนเชื่อมโยงถึงกัน

การสัมภาษณ์: วิธีการนี้คือการรวบรวมข้อมูลโดยตรงจากผู้ที่มีประสบการณ์โดยตรงเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิต เช่น ผู้คนในชุมชน นักเรียนและสมาชิกในครอบครัว ตัวแทนของกลุ่มสมาคมวัฒนธรรม ฯลฯ การสัมภาษณ์อาจทำเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มย่อย ๆ

ผู้สัมภาษณ์ถามคำถามเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับมรดกและผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น รวมถึงคำถามเกี่ยวกับคุณค่าและความหมายของมรดกที่มีชีวิต การสัมภาษณ์อาศัยการคิดวิเคราะห์ การฟัง และการสังเกต กระบวนการสัมภาษณ์อาจมีการปฏิบัติมรดกที่มีชีวิตได้ด้วย

การสัมภาษณ์อาจเป็นแบบมีโครงสร้างชัดเจน (คือ ผู้สัมภาษณ์เตรียมและใช้รายการคำถามมาตรฐาน) หรือแบบกึ่งมีโครงสร้าง (คือ ผู้สัมภาษณ์เตรียมคำถามบางข้อไว้ล่วงหน้า แต่ก็สามารถถามคำถามอื่น ๆ ที่อาจเกิดขึ้นจากการตอบคำถามก่อนหน้านี้ได้ด้วย) ส่วนการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้างนั้นอาจจะเปิดเผยข้อมูลที่ผู้สัมภาษณ์คาดไม่ถึงก็เป็นได้

คำแนะนำในการสัมภาษณ์และลงพื้นที่

การนัดหมาย

นัดหมายเพื่อพบกับผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกและสมาชิกในชุมชน คุณสามารถพบพวกเขาในที่และเวลาที่พวกเขาปฏิบัติมรดกที่มีชีวิตของพวกเขา หากคุณไม่ได้เป็นคนในชุมชน จะเป็นการดีที่จะมีผู้ติดต่อในชุมชนที่สามารถแนะนำคุณให้รู้จักกับผู้ปฏิบัติมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่คุณสนใจ พวกเขายังสามารถบอกคุณเรื่องสิ่งที่ควรทำและไม่ควรทำเพื่อที่คุณจะได้รู้ว่าควรปฏิบัติตนอย่างไรให้เหมาะสม

เตรียมคำถามล่วงหน้า

เมื่อคุณรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิต ให้ถามคำถามเกี่ยวกับมรดกนั้น การสืบทอด และความอยู่รอด ตัวอย่างเช่น:

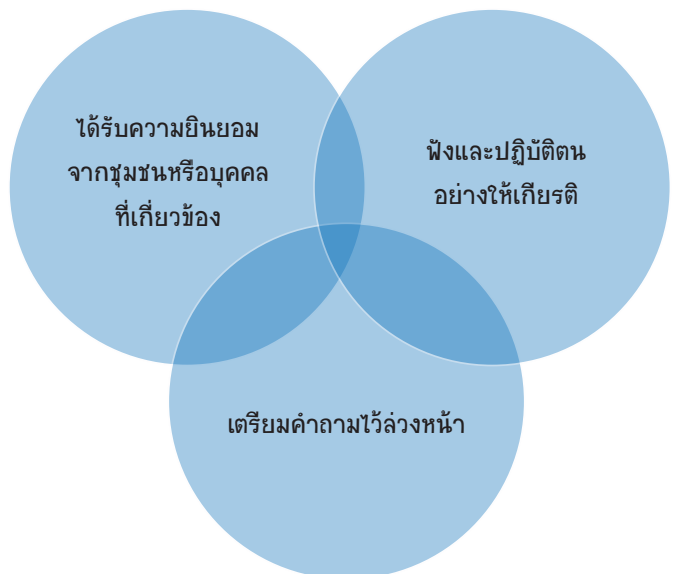
- มรดกที่มีชีวิตนี้คืออะไร
- ใครเป็นผู้ปฏิบัติ
- มรดกที่มีชีวิตนี้มีการปฏิบัติเมื่อใด
- มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนี้มีการปฏิบัติที่ไหน
- เหตุใดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนี้จึงมีความสำคัญต่อชุมชน
- มีการปฏิบัติอย่างไร

จากนั้นคุณสามารถถามคำถามโดยละเอียดเพื่อรับข้อมูลเพิ่มเติม ดูรายการคำถามใน “การเรียนรู้เกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิต” ด้านล่าง

ใช้วิธีการสัมภาษณ์อย่างมีจริยธรรม

การสัมภาษณ์และกิจกรรมการวิจัยและบันทึกข้อมูลเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสมาชิกในชุมชนควรดำเนินการอย่างมีจริยธรรมเสมอ กล่าวคือ กิจกรรมต่าง ๆ ควรเป็นไปตามบรรทัดฐานของพฤติกรรมที่ยอมรับได้ภายในสังคมหรือชุมชนที่คุณกำลังเยี่ยมชมเยือน หลักจริยธรรม 12 ประการในการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม อาจให้แนวทางที่เป็นประโยชน์ ดูได้ที่:

[คลิก](#)

ปฏิสัมพันธ์ทั้งหมดกับชุมชนหรือบุคคล ควรเป็นไปอย่างตรงไปตรงมาและโปร่งใส และจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับความยินยอมจากพวกเขา**ก่อนล่วงหน้า** และเป็นการตัดสินใจโดยอิสระและรับทราบข้อมูล

ความยินยอม

▶ พวกเขาตกลงที่จะร่วมงานกับคุณ

ล่วงหน้าโดยอิสระ

▶ พวกเขาได้รับทราบและให้ความยินยอมก่อนที่จะมีการดำเนินการใด

และรับทราบ

▶ ไม่มีใครบังคับให้พวกเขายอมตกลงกระทำหรือตัดสินใจ

ข้อมูล

▶ พวกเขาได้รับข้อมูลที่จำเป็นทั้งหมดก่อนตัดสินใจ

ปฏิบัติอย่างไรให้เกียรติ

กระบวนการรวบรวมข้อมูลต้องวางอยู่บนพื้นฐานของความเคารพซึ่งกันและกัน การพูดคุยสนทนา และการมีส่วนร่วมจากทุกฝ่าย เมื่อคุณพบกับชุมชนหรือผู้ปฏิบัติสืบสานมรดก ให้แนะนำตัวเองและวัตถุประสงค์ของการมาพบครั้งนี้ จงมีความละเอียดอ่อนทางวัฒนธรรม และปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมท้องถิ่น จงระมัดระวัง ว่าคุณอาจมี อนาคตอาจทำให้คุณตีความข้อมูลผิดไปได้

สร้างการมีส่วนร่วมในการทำแผนที่แบบมีส่วนร่วม

สมาชิกชุมชนสามารถมีส่วนร่วมในกระบวนการรวบรวมข้อมูล โดยประมวลความรู้และการรับรู้เกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ในรูปแบบของแผนที่ การวาดแผนที่คร่าว ๆ ช่วยให้ชุมชนท้องถิ่นมีเครื่องมือในการประมวลความรู้และการรับรู้เกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและแสดงออกมาเป็นภาพโดยสัมพันธ์กับพื้นที่โดยรอบ แผนที่เหล่านี้เป็นเครื่องมือสื่อสารที่ง่ายและมีประสิทธิภาพ การทำแผนที่แบบมีส่วนร่วมสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินความเข้าใจของนักเรียนเกี่ยวกับบทเรียนหรือวัตถุประสงค์การเรียนรู้ได้

บันทึกข้อมูล

กระบวนการวิจัยแบบมีส่วนร่วมนั้นมีค่าอย่างยิ่งเพราะมีส่วนช่วยในการส่งเสริมและรักษามรดกที่มีชีวิต ดังนั้นจึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องบันทึกการสัมภาษณ์และการโต้ตอบอื่น ๆ อย่างเหมาะสม การบันทึกที่ถูกต้องไม่เพียงแต่จะเป็นประโยชน์สำหรับกิจกรรมของโรงเรียนที่คุณกำลังวางแผนเท่านั้น แต่ยังมีประโยชน์สำหรับชุมชนหรือผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกที่เกี่ยวข้องด้วย (หากพวกเขาต้องการค้นดูข้อมูลในภายหลัง)

เทคนิคการบันทึกข้อมูลมีหลายอย่าง

จดบันทึก

กระดาษและปากกาเป็นวิธีที่ง่ายและมีประสิทธิภาพในการบันทึกข้อมูล จดคำตอบทั้งหมด พยายามเก็บรายละเอียดให้มากที่สุด อาจให้คนหนึ่งรับผิดชอบในการจดบันทึกในขณะที่อีกคนสัมภาษณ์ หลังการสัมภาษณ์ คุณอาจขอให้ผู้ให้สัมภาษณ์ตรวจสอบบันทึกนั้นเพื่อให้แน่ใจว่าคุณเข้าใจความคิดต่าง ๆ อย่างถูกต้อง

บันทึกเสียง

เครื่องอัดเสียงและแอปพลิเคชันบนมือถือเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ในการบันทึกการสัมภาษณ์

เคล็ดลับในการบันทึกเสียงที่ดีมีดังนี้

- ภายในอาคาร: ถ้าเป็นไปได้ ให้มองหาห้องขนาดใหญ่ที่มีสิ่งของที่สามารถดูดซับเสียงได้ เช่น พรมหรือผ้าม่าน
- กลางแจ้ง: วางเครื่องบันทึกหรือไมโครโฟนไว้ใกล้พื้น ถ้าเป็นไปได้ หลีกเลี่ยงวันที่ลมแรงและสถานที่แออัดจอแจ

ถ่ายภาพ

การถ่ายภาพมักถูกใช้เสริมการบันทึกเสียงในการบันทึกการปฏิบัติมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม เราอาจตีความภาพถ่ายร่วมกันได้ และเพิ่มคำบรรยายเพื่อความเข้าใจที่ละเอียดครบคลุมนยิ่งขึ้น อาจบันทึกด้วยภาพถ่ายและการวิเคราะห์ร่วมกันกับนักเรียนได้

ถ่ายวิดีโอ

วิดีโอเป็นสื่อที่บันทึกครบถ้วนมากโดยจับทั้งเสียงและภาพเคลื่อนไหว การถ่ายทำสามารถทำได้ทั้งครู นักเรียน หรือสมาชิกในชุมชนเอง ในการถ่ายทำแบบมีส่วนร่วม สมาชิกในชุมชนเรียนรู้ที่จะใช้เทคโนโลยีการบันทึกวิดีโอและดำเนินการด้วยตนเอง แทนที่จะเป็นฝ่ายถูกถ่ายโดยผู้คนจากภายนอกชุมชน (ครู นักเรียน และช่างเทคนิค) วิธีนี้ช่วยให้ชุมชนสามารถบอกเล่าเรื่องราวของตนเองได้ ซึ่งมีส่วนสร้างกระบวนการส่งเสริมและรักษามรดกที่ทุกฝ่ายมีส่วนร่วม

รวบรวมข้อมูลสำหรับกิจกรรมของโรงเรียน

กิจกรรมรวบรวมข้อมูลสามารถช่วยให้คุณเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่คุณเลือก ในขณะที่เดียวกันก็สร้างประสบการณ์ที่น่าจดจำและมีส่วนร่วมสำหรับผู้มีส่วนร่วม

เคล็ดลับในการรวบรวมข้อมูล

- เมื่อใดก็ตามที่เป็นไปได้ ให้นักเรียนของคุณมีส่วนร่วมในการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่เลือก นักเรียนสามารถรวบรวมข้อมูลได้หลากหลายวิธี เช่น สัมภาษณ์ครอบครัวและสมาชิกในชุมชน เยี่ยมชมสถานที่และสถาบันวัฒนธรรม เพื่อสังเกตการปฏิบัติและจดบันทึก รวบรวมและวิเคราะห์สื่อโซเชียลมีเดีย และรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลออนไลน์ สิ่งพิมพ์ ฯลฯ
- หากคุณร่วมมือกับครูคนอื่น ๆ ในการรวบรวมข้อมูล ให้แบ่งงานกัน ตัวอย่างเช่น ครูสอนฟิสิกส์ก็ดูด้านที่เป็นวิทยาศาสตร์ของมรดกนั้น ในขณะที่ครูสังคมศึกษาก็ค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับแง่มุมทางประวัติศาสตร์และสังคมของมรดกนั้น เช่น บทบาททางเพศที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติมรดก การทำงานเป็นทีมเช่นนี้จะช่วยให้คุณได้รับข้อมูลประเภทต่าง ๆ เกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและสร้างความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตนั้น นอกจากนี้ยังช่วยให้ครูสามารถพัฒนากิจกรรมที่เสริมรับกันในหลายวิชาได้อีกด้วย
- นอกจากการสัมภาษณ์สมาชิกในชุมชนแล้ว คุณยังสามารถเยี่ยมชมนบ้านและสถานที่ปฏิบัติงานของพวกเขาเพื่อเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการปฏิบัติของพวกเขา
- หลังจากที่คุณได้ตรวจสอบข้อมูลและเตรียมกิจกรรมและสื่อการเรียนการสอนในโรงเรียนแล้ว คุณอาจขอให้ชุมชนสะท้อนความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ข้อมูลดังกล่าวได้ พวกเขาจะสามารถยืนยันได้ว่าข้อมูลนั้นถูกต้องหรือไม่ ถูกลำเนาเสนออย่างไรให้เกียรติหรือไม่ และแสดงถึงมุมมองต่าง ๆ ในชุมชนหรือไม่ (ผู้คนจากหลากหลายเพศ อายุ สถานะทางสังคม และกลุ่มอื่น ๆ) ความคิดเห็นของพวกเขาจะช่วยให้คุณนำเสนอ มรดกที่มีชีวิตของพวกเขาได้อย่างถูกต้องยิ่งขึ้นและเตรียมกิจกรรมที่ดีขึ้นสำหรับโรงเรียนของคุณ

หมายเหตุ: การจัดแสดงนิทรรศการวิดีโอหรือภาพถ่ายแบบมีส่วนร่วมสามารถเป็นแรงจูงใจให้นักเรียนค้นคว้าในเชิงลึกมากขึ้นและช่วยให้พวกเขาบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ได้ง่ายขึ้น

เรียนรู้เกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิต

คำถามที่อาจจะใช้ถามในการสัมภาษณ์ และใช้เป็นแนวทางในการรวบรวมข้อมูล คือ

มรดกที่มีชีวิตนี้คืออะไร

- สิ่งนี้เรียกว่าอะไร
- เป็นการปฏิบัติประเภทใด (เช่น นาฏศิลป์ การเกษตร พิธีกรรม เทศกาล ความรู้เกี่ยวกับอาหาร ระบบความเชื่อ งานฝีมือ กีฬาพื้นบ้าน ฯลฯ)
- เป็นการผสมผสานมรดกที่มีชีวิตหลายอย่างเข้าไว้ด้วยกันหรือไม่ (เช่น พิธีกรรมที่เกี่ยวข้องกับงานฝีมือต่าง ๆ และการเตรียมอาหาร)

ใครเป็นผู้ปฏิบัติ

- มรดกที่มีชีวิตนี้มีการถือปฏิบัติโดยทุกคนในชุมชนหรือเฉพาะคนจากกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เช่น กลุ่มอายุ ศาสนา หรือเพศ โดยเฉพาะหรือไม่ มรดกที่มีชีวิตนี้ต่อยอดการกำหนดบทบาททางเพศอย่างใดอย่างหนึ่งหรือไม่
- นักเรียนของคุณหรือครอบครัวปฏิบัติมรดกที่มีชีวิตนี้หรือไม่
- ผู้คนปฏิบัติมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนี้ในชีวิตประจำวันหรือไม่ พวกเขาใช้ประโยชน์จากมรดกนี้ในการทำมาหาเลี้ยงชีพหรือไม่
- มีผู้ชำนาญมรดกนี้ที่ถ่ายทอดความรู้ให้ผู้อื่นหรือไม่
- การมีส่วนร่วมของชุมชนในมรดกที่มีชีวิตนี้มีการลดลงบ้างหรือไม่ ถ้าเป็นเช่นนั้น เพราะเหตุใด

มรดกที่มีชีวิตนี้มีการปฏิบัติในเวลาใด

- เป็นสิ่งที่คนทำทุกวันหรือไม่
- มีวาระที่เฉพาะเจาะจงของปีหรือไม่ (เช่น เฉพาะบางช่วงเวลาในวงรอบการเพาะปลูกหรือทางจันทรคติ)
- มีการปฏิบัติเมื่อมีเหตุผลเฉพาะเท่านั้นหรือไม่

มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนี้มีการปฏิบัติที่ไหน

- มีการปฏิบัติในพื้นที่หรือสถานที่เฉพาะหรือไม่ ตัวอย่างเช่น ปฏิบัติที่บ้านเท่านั้น ในศาสนสถาน หรือเฉพาะบนถนนบางสายเท่านั้น หรือมีการปฏิบัติทั่วทั้งพื้นที่ทางภูมิศาสตร์หนึ่ง ๆ หรือไม่ (เช่น ในหมู่บ้าน บนภูเขาแห่งหนึ่ง ในจังหวัดหนึ่ง หรือในกลุ่มประเทศหนึ่ง)

มีการปฏิบัติอย่างไร

- ผู้คนทำอะไรหรือไม่ทำอะไร
- ต้องใช้เครื่องมือ วัตถุ หรือวัสดุใดบ้างในการปฏิบัติ
- ผู้คนเหล่านั้นได้รับความรู้และทักษะมาอย่างไร มีการถ่ายทอดให้คนรุ่นหลังอย่างไร มีวิธีการถ่ายทอดทักษะและความรู้แบบดั้งเดิมที่สามารถเป็นแรงบันดาลใจให้กับกิจกรรมบางอย่างในโรงเรียนของคุณหรือไม่

เหตุใดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนี้จึงมีความสำคัญต่อชุมชน

- มรดกนี้มีความหมายและคุณค่าอย่างไรบ้างสำหรับพวกเขา
- พวกเขาใช้เวลาอย่างไรเวลาปฏิบัติมรดกที่มีชีวิตนี้
- เหตุใดชุมชนจึงต้องการที่จะสืบทอดการปฏิบัตินี้ต่อไปในอนาคต

เครื่องมือที่ 5: การสอนด้วยมรดกที่มีชีวิตในสภาพแวดล้อม ชั้นเรียนพหุวัฒนธรรม

คุณอาจพบว่านักเรียนของคุณมีพื้นเพทางสังคม-วัฒนธรรมหรือภูมิศาสตร์ที่หลากหลายมาก ดังนั้นจึงอาจมีความแตกต่างกันอย่างมากในหมู่นักเรียนในแง่ของมรดกที่มีชีวิตของแต่ละคน และแม้แต่ภายในหมู่ผู้คนกลุ่มเดียวกัน บางครอบครัวอาจมีการปฏิบัติและความรู้ที่แตกต่างกัน ในบริบทเช่นนี้จึงเป็นไปได้ที่จะเลือกมรดกที่มีชีวิตอย่างใดอย่างหนึ่งสำหรับการทำกิจกรรมที่นักเรียนทุกคนคุ้นเคย ในทางกลับกัน สภาพแวดล้อมในชั้นเรียนพหุวัฒนธรรมให้โอกาสในการสำรวจมุมมองที่หลากหลาย เพื่อทำความเข้าใจและเคารพในความหลากหลายมากขึ้น และพัฒนาสำนึกที่ว่าเราทุกคนล้วนเป็นส่วนหนึ่งของมนุษยชาติ หัวข้อเหล่านี้ทั้งหมดเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อการเป็นพลเมืองโลก การสอนในสภาพแวดล้อมพหุวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ท้าทาย แต่ก็สามารถกลายเป็นโอกาสที่ดีได้ คำแนะนำต่อไปนี้สามารถช่วยคุณเปลี่ยนสถานการณ์ที่ท้าทายให้เป็นโอกาสสำหรับนักเรียนของคุณ

เลือกมรดกที่มีการปฏิบัติกันอย่างกว้างขวาง

มรดกบางอย่าง เช่น พิธีกรรมและการเฉลิมฉลองที่เป็นที่นิยม เทศกาลใหญ่ และงานเฉลิมฉลองปีใหม่ มักจะเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย เป็นไปได้มากกว่านักเรียนจะสามารถรับรู้และเชื่อมโยงกับบทเรียนในหัวข้อเหล่านี้ แม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้ปฏิบัติด้วยตนเองก็ตาม บทเรียนดังกล่าวอาจทำให้นักเรียนที่ไม่ได้ปฏิบัติมรดกดังกล่าวสามารถเข้าใจและเห็นคุณค่ามรดกนั้นมากขึ้น

เอเชีย
ตะวันออกเฉียงใต้

เทศกาลฉลองปีใหม่ (เอเชียตะวันออกเฉียงใต้)

ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ วันปีใหม่ตามประเพณีเรียกว่าสงกรานต์ในประเทศไทย ปีใหม่ในสปป.ลาว โฉลชนัมทเมยในกัมพูชา และตังยานในเมียนมา

เทศกาลปีใหม่นี้มีการเฉลิมฉลองเป็นเวลาหลายวัน และเป็นโอกาสให้ทุกคนได้ชมและเพลิดเพลินกับกิจกรรมต่าง ๆ การเฉลิมฉลองรวมถึงกิจกรรมตามประเพณีในครอบครัว เช่น คนในครอบครัวไปวัดด้วยกัน ทำความสะอาดบ้านเรือน และกราบไหว้ผู้อาวุโส นอกจากนี้ยังมีการแสดงทางวัฒนธรรมมากมาย

สำหรับชาวต่างชาติ แมุ้มุมที่เป็นที่รู้จักมากที่สุดของการเฉลิมฉลองปีใหม่นี้ น่าจะเป็นการสาดน้ำที่ทุกคนสามารถมีส่วนร่วมได้ บทเรียนและกิจกรรมของโรงเรียนตามประเพณีวันขึ้นปีใหม่มีแนวโน้มว่าจะเป็นที่สนใจของนักเรียนทุกคน

จัดงานวันวัฒนธรรม นิทรรศการ และเทศกาล

การจัดงานวันวัฒนธรรมหรือนิทรรศการเป็นวิธีที่มีประสิทธิผลในการเชิดชูความหลากหลายในโรงเรียน กิจกรรมในวันวัฒนธรรมอาจมีการชิมอาหาร การแสดงศิลปะ และเวิร์กช็อปงานฝีมือ โรงเรียนหรือชุมชนสามารถเสนอหัวข้อของงานได้ เช่น กีฬาหรือเสื้อผ้าแบบดั้งเดิม นักเรียนและครอบครัว สมาชิกในชุมชน และครูจากทุกพื้นที่สามารถเข้าร่วมได้ กิจกรรมดังกล่าวยังทำให้ได้มีความรู้ความเข้าใจที่ลึกซึ้งมากขึ้นเกี่ยวกับความหลากหลายในโรงเรียนหรือชั้นเรียน ข้อมูลที่รวบรวมได้ระหว่างกิจกรรมดังกล่าวยังสามารถเป็นแรงบันดาลใจให้คุณพัฒนากิจกรรมและบทเรียนใหม่ ๆ ได้อีกด้วย

นำเสนอมรดกของนักเรียนในเทศกาลโรงเรียน (ฟิลิปปินส์)

เทศกาลดนตรี ศิลปะ พลศึกษา และสุขภาพประจำปี ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเพรสเซอจิโอสเมนา ที่มะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ เป็นโอกาสให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนมรดกทางวัฒนธรรมกับเพื่อน ๆ นักเรียนในโรงเรียนนี้มาจากทั่วประเทศ ดังนั้น เทศกาลเฉลิมฉลองการเต้นรำและเพลงหลากหลายประเภทจากภูมิภาคและกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ของฟิลิปปินส์ ในการเตรียมตัวสำหรับเทศกาล แต่ละชั้นเรียนจะเตรียมการออกแบบท่าเต้นตามการเต้นรำแบบดั้งเดิมของนักเรียนคนใดคนหนึ่ง นักเรียนคนนี้จะเป็นผู้นำในการสอนเพื่อนร่วมชั้นซึ่งเป็นการเสริมสร้างพลังอำนาจอย่างมาก

ส่งเสริมให้นักเรียนอภิปรายแลกเปลี่ยนข้อมูล

มรดกที่มีชีวิตหนึ่ง ๆ อาจเป็นจุดเริ่มต้นของกิจกรรมและการอภิปราย ตัวอย่างเช่น บทเรียนที่แนะนำอาหารที่ทำโดยชุมชนหนึ่งสำหรับงานแต่งงานอาจเป็นโอกาสให้นักเรียนทุกคนในชั้นเรียนได้พูดคุยเกี่ยวกับประเภทของอาหารที่พวกเขาทำสำหรับการฉลองงานแต่งงานในชุมชนของตน และเปรียบเทียบอาหารเหล่านั้นเพื่อหาความคล้ายคลึงและความแตกต่าง การแลกเปลี่ยนเช่นนี้จะส่งเสริมให้นักเรียนค้นพบและเห็นคุณค่าของความหลากหลาย จำเป็นอย่างยิ่งที่นักเรียนจะต้องสุภาพและให้เกียรติกัน ดังนั้นจึงควรมีการตั้งกฎพื้นฐานก่อนเริ่มการแลกเปลี่ยน เช่น บอกให้นักเรียนบรรยายหรืออธิบายมากกว่าที่จะตัดสิน

เปรียบเทียบการแต่งกายตามภูมิภาคที่หลากหลาย (ปากีสถาน)

ในวิทยาลัยแห่งหนึ่งในปากีสถาน ครูจัดบทเรียนวิชาสังคมศึกษาเกี่ยวกับการเย็บปักถักร้อยและเสื้อผ้าแบบดั้งเดิมเพื่อแสดงความหลากหลายทางวัฒนธรรมของภูมิภาค นักเรียนค้นคว้าเกี่ยวกับเสื้อผ้าพื้นเมืองในภูมิภาคและสำรวจตัวอย่างงานปัก พวกเขาพูดคุยถึงความแตกต่างระหว่างเสื้อผ้าของผู้ชายและผู้หญิง และการใช้งานที่หลากหลาย พวกเขายังสวมเสื้อผ้าแบบดั้งเดิมของชุมชนของตนเองไปโรงเรียนและอธิบายลักษณะพิเศษ ความหมาย และคุณค่าต่าง ๆ

ส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการรวบรวมข้อมูล

นักเรียนมักจะได้เรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตเมื่อพวกเขามีส่วนร่วมในการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับมรดกนั้น งานที่นักเรียนสามารถทำได้คือค้นหาและบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับการถือปฏิบัติทางวัฒนธรรมที่ครอบครัวหรือชุมชนของตนเองมีส่วนร่วม แล้วแบ่งปันข้อมูลนี้กับเพื่อนร่วมชั้น

บันทึกแนวปฏิบัติในท้องถิ่นระหว่างที่ลงพื้นที่ (ประเทศไทย)

ที่บ้านแม่ฮ่องสอนซึ่งเหลือในประเทศไทย นักเรียนได้ไปเยี่ยมชมชุมชนหลายแห่งเพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องรางไม้ไผ่สานที่ผู้คนนำมาแขวนเพื่อปกป้องบ้านของพวกเขา นั่นคือ เฉลว พวกเขาเริ่มต้นบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับโฉลวจากชุมชนไทใหญ่ จากนั้นจึงพูดคุยแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับเครื่องรางของกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ และเปรียบเทียบหาความเหมือนและความแตกต่าง

คัดเลือกมรดกที่มีชีวิตจากชุมชนต่าง ๆ ในพื้นที่

ในบริบทพหุวัฒนธรรม จำเป็นต้องเชื่อมโยงโรงเรียนกับชุมชนต่าง ๆ ในพื้นที่ ในการสร้างสภาพแวดล้อมที่ครอบคลุมคนทุกกลุ่มในห้องเรียน ให้บูรณาการมรดกที่มีชีวิตจากกลุ่มชาติพันธุ์และวัฒนธรรมต่าง ๆ ของนักเรียนเข้าในบทเรียนและกิจกรรมของคุณตลอดทั้งปี การศึกษา หลีกเลียงการให้ความสำคัญกับกลุ่มชาติพันธุ์หนึ่งมากกว่ากลุ่มอื่น เชิญวิทยากร เช่น ผู้ปกครองและผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกจากกลุ่มชาติพันธุ์และชุมชนแต่ละกลุ่ม มาแบ่งปันความรู้และการถือปฏิบัติ

ศึกษาแนวปฏิบัติจากชุมชนชาวทามาง (เนปาล)

ในประเทศเนปาล โรงเรียนในเขตเทศบาลเมืองกิริติปุร์เดิมที่สนใจแต่มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมจากชุมชนชาวเนวาเท่านั้น แต่หลังจากที่ได้พบปะกับตัวแทนชุมชน เป็นที่ชัดเจนว่าในพื้นที่นี้ยังมีชุมชนขนาดใหญ่ของชาวทามางอาศัยอยู่ด้วยเช่นกัน พวกเขาจึงตัดสินใจที่จะรวมการเฉลิมฉลอง โชนัม โลซาร์ ของชุมชนทามางไว้ในหลักสูตรท้องถิ่นและพัฒนาบทเรียนที่เกี่ยวข้องหลายบท

ก้าวข้ามความแตกต่าง

ในบางกรณี แม้ว่า คุณจะพยายามสร้างบริษัทที่เปิดกว้างและมีความหลากหลายทางวัฒนธรรมที่เปิดรับมรดกที่มีชีวิตประเภทต่าง ๆ แล้วก็ตาม นักเรียนบางคนอาจรู้สึกไม่สะดวกใจหรือลังเลที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับมรดกที่มีชีวิตบางอย่าง อาจเป็นเพราะในชุมชนของพวกเขา การปฏิบัติบางอย่างอาจถูกจำกัดไว้เฉพาะบางกลุ่ม (เช่น ผู้ชายเท่านั้น หรือเฉพาะผู้หญิงที่ยังไม่แต่งงาน) หรือว่าไม่มี การปฏิบัติเลย ในกรณีเช่นนี้ ควรต้องอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่ามรดกที่มีชีวิตสามารถเปลี่ยนแปลงคลี่คลายไปได้ตลอดเวลาและการปฏิบัติหนึ่ง ๆ สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ในขณะที่นักเรียนไม่ควรถูกบังคับให้ร่วมกิจกรรมที่ทำให้พวกเขารู้สึกไม่สบายใจ แต่ควรทำให้พวกเขาตระหนักว่าเพื่อให้มีสังคมที่สงบสุข การเคารพผู้อื่นและวิถีการปฏิบัติมรดกของผู้อื่นเป็นสิ่งสำคัญ แม้ว่าการปฏิบัติเหล่านั้นจะแตกต่างไปจากการปฏิบัติของพวกเขาเองก็ตาม หากมีโอกาส นักเรียนจะค้นพบและเรียนรู้ที่จะเห็นคุณค่าของความหลากหลายทางวัฒนธรรม พวกเขาจะเรียนรู้ที่จะอยู่อย่างสงบสุขกับผู้อื่นที่แตกต่างจากพวกเขา ด้วยความอดทนอดกลั้นและการให้เกียรติ และก็จะกลายเป็นพลเมืองโลกที่แท้จริงได้

เครื่องมือที่ 6: คำตอบสำหรับบางคำถามของคุณ

คำถามของครู	คำตอบ/ทางออก	ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมในคู่มือเล่มอื่น ๆ ในชุดคู่มือนี้
<p>วิชาที่ฉันสอนไม่เกี่ยวกับวัฒนธรรม</p> <p>แนวทางนี้ (การนำมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมาสู่การศึกษา) มีประโยชน์สำหรับฉันหรือไม่</p>	<p>การนำมรดกที่มีชีวิตมาสู่โรงเรียนไม่ได้หมายถึงแต่เฉพาะการสอนเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตและวัฒนธรรมเสมอไป แต่มักหมายถึงการใช้มรดกที่มีชีวิตมาทำให้อื่น ๆ (เช่น คณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์) เข้าใจได้ง่ายขึ้นหรือนำสนใจยิ่งขึ้นสำหรับนักเรียน นอกจากนี้ยังช่วยให้เห็นบริบทของบทเรียนและกิจกรรม แนวทางนี้สามารถประยุกต์ใช้กับวิชาและกิจกรรมนอกหลักสูตรก็ได้</p> <p>‘ฉันขอเชิญทุกคนเข้าร่วมในแนวทางนี้ เพื่อค้นหาสิ่งใหม่ ๆ ให้กับตัวเองในฐานะครู’ มาติโนา เบเคโนวา ครูสอนภาษาและวรรณคดีคำขัศสถาน โรงเรียนจินเนเนียมหมายเลข 8</p> <p>‘โครงการนี้ช่วยให้ฉันมีบทเรียนที่หลากหลาย ได้รับความรู้ใหม่และประสบการณ์อันมีค่า แต่ลงมือทำ’ ราโน อับดูโควา ครูสอนประวัติศาสตร์, ภูมิศาสตร์และสังคมศาสตร์, โรงเรียนอิชีอิติมคอมเพล็กซ์ ศรีกฤษสถาน</p>	<p>หากต้องการเรียนรู้เพิ่มเติมว่าการสอนด้วยมรดกที่มีชีวิตหมายความว่าอะไร และมีประโยชน์อย่างไร โปรดศึกษา คู่มือเล่มที่ 2</p> <p>ศึกษาเครื่องมือที่ 2 และเครื่องมือที่ 3 สำหรับตัวอย่างวิธีการบูรณาการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเข้ากับวิชาต่าง ๆ</p>
<p>ฉันไม่รู้จะเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมเลย ฉันจะทำวิธีตามแนวทางนี้ได้หรือ</p>	<p>จุดเริ่มต้นที่ง่ายที่สุดคือการพัฒนาโครงการที่เชื่อมโยงกับมรดกที่มีชีวิตของคุณเองหรือของนักเรียนของคุณ พวกเขาสามารถแลกเปลี่ยนความรู้กับคุณและกับชั้นเรียน นอกจากนี้ยังมีพันธมิตรจำนวนมากที่สามารถให้ข้อมูลและแรงบันดาลใจแก่คุณได้ คุณสามารถติดต่อครู ผู้ปกครอง สมาชิกในชุมชน สมาคมวัฒนธรรม และผู้เชี่ยวชาญคนอื่น ๆ เพื่อขอรับการสนับสนุนได้</p>	<p>ศึกษาขั้นตอนที่ 1 ในคู่มือเล่มที่ 4 เพื่อเรียนรู้วิธีค้นหาพันธมิตร</p>

คำถามของครู	คำตอบ/ทางออก	ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมในคู่มือเล่มอื่น ๆ ในชุดคู่มือนี้
หลักสูตรแน่นหนาเกินไปแล้ว จะมีวิชาเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตเพิ่มขึ้นอีกได้อย่างไร	<p>‘ฉันพยายามก้าวไปข้างหน้าเสมอ เรารู้สิ่งใหม่ ๆ และปลูกฝังให้เห็นนักเรียนมีความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาและเรียนรู้ อยู่ตลอดเวลา ฉันยังต้องการที่จะมีบทเรียนที่หลากหลาย แนะนำสิ่งใหม่ ๆ และสร้างแรงบันดาลใจให้กับนักเรียนของฉัน ฉันนำเสนอใจมากกว่าสำหรับฉันที่ได้เข้าร่วมโครงการนี้ ฉันได้เรียนรู้มากมายเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรม เกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม และวิธีการสอนแบบใหม่’ เบกิตเบคโกซี ไอเซอิม ครูสอนคณิตศาสตร์ จริยธรรมและวรรณคดี โรงเรียนหมายเลข #95 คีร์กีซสถาน</p>	

หลักสูตรแน่นหนาเกินไปแล้ว จะมีวิชาเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตเพิ่มขึ้นอีกได้อย่างไร

การนำมรดกที่มีชีวิตมาสู่โรงเรียนไม่ได้หมายถึงการสร้างวิชาใหม่ แต่เป็นวิธีการที่สามารถนำมาใช้กับวิชา บทเรียน และกิจกรรมที่มีอยู่แล้วในโรงเรียน

เป็นไปได้ว่าบางวิชาในโรงเรียนของคุณได้บูรณาการมรดกที่มีชีวิตไว้แล้ว เช่น ศิลปะ ตัวอย่างเช่น ในกัมพูชา บทเรียนในวิชา ‘ศิลปะและวัฒนธรรมศึกษา’ เต็มไปด้วยตัวอย่างศิลปะและงานฝีมือท้องถิ่น

ในประเทศไทย การปฏิบัติและความเชื่อเกี่ยวกับเครื่องรางที่ทำจากไม้ไผ่ไม่ได้ถูกบูรณาการเข้าไปเป็น 8 วิชา คือ คณิตศาสตร์ (รูปทรงและรูปแบบ) พลศึกษา (การเคลื่อนไหวของร่างกาย) สังคมศาสตร์ (ความเชื่อและคำสอนทางศาสนา และพันธะทางสังคม) ศิลปะ (การวาดภาพ) วิทยาศาสตร์ (ทรัพยากรธรรมชาติ) การพัฒนาอาชีพ (การฝึกอบรมตามชุมชนและการกระตุ้นเศรษฐกิจท้องถิ่นจากการขายผลสว) ภาษาอังกฤษและภาษาจีน (คำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง) และภาษาไทย (ความเป็นมาและประวัติศาสตร์)

หากต้องการเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับวิธีการนำมรดกที่มีชีวิตมาสู่บทเรียน และความเชื่อมโยงที่เป็นไปได้กับวิชาที่มีอยู่ โปรดศึกษาเครื่องมือที่ 2 และเครื่องมือที่ 3 ของคู่มือเล่มนี้ (เล่มที่ 8)

คำถามของครู	คำตอบ/ทางออก	ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมในคู่มือเล่มอื่น ๆ ในชุดคู่มือนี้
<p>ตารางงานของฉันแน่นมาก ฉันจะหาเวลาเตรียมกิจกรรมเพิ่มเติมเหล่านี้ได้อย่างไร</p>	<p>เป็นความจริงที่ว่าเตรียมกิจกรรมใหม่ต้องใช้เวลา แต่ก็เป็นการลงทุนที่ดีเช่นกัน เมื่อกิจกรรมของคุณได้รับการพัฒนาขึ้นมาแล้ว คุณจะสามารถนำมาใช้ได้อีกในปีต่อ ๆ ไป คุณไม่จำเป็นต้องทำงานคนเดียว เชิญครูคนอื่น ๆ ในโรงเรียน สมาชิกในชุมชน และผู้เชี่ยวชาญจากสถาบันที่เกี่ยวข้องมาแบ่งปันภาระงานในการเตรียมได้ คุณสามารถประหยัดเวลาได้ด้วยการสำรวจมรดกที่มีชีวิตที่คุณคุ้นเคยอยู่แล้ว คุณจะมีความรู้แล้วส่วนหนึ่งและสามารถรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติมจากผู้รอบข้างหรือในช่วงกิจกรรมทางวัฒนธรรมที่คุณเข้าร่วมตามปกติ</p> <p>ครูชวาเนปาลชื่อ สามีทรี มหารัจฉิน พบแรงบันดาลใจสำหรับบทเรียนคณิตศาสตร์ของเธอในงานเฉลิมฉลองที่เกิดขึ้นในครอบครัวของเธอ ขณะที่เราช่วยเตรียมการ เธอได้บันทึกและรวบรวมข้อมูลและภาพถ่ายเกี่ยวกับพิธีดังกล่าว แล้วนำมาใช้ในชั้นเรียนของเธอ</p>	<p>ทำตามขั้นตอนที่หกขึ้น (คู่มือเล่ม 4) ตัวอย่างจากครูคนอื่น ๆ ที่นำเสนอในชุดคู่มือนี้เป็นแหล่งสร้างแรงบันดาลใจที่ดี</p>

โรงเรียนของฉันได้ดำเนินโครงการด้านการศึกษาคืออื่น ๆ หลายอย่างแล้ว เช่น การศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน การศึกษาในภาษาแม่ และการเรียนรู้ทางสังคมและอารมณ์ แนวทางการสอนด้วยมรดกที่มีชีวิตนี้จะไปด้วยกันได้หรือไม่

แนวทางทั้งหมดนี้ล้วนมีจุดมุ่งหมายเพื่อปรับปรุงคุณภาพการศึกษา ดังนั้นจึงเข้ากันได้ทั้งหมด การสอนด้วยมรดกที่มีชีวิตสามารถเสริมสร้างหลักการการสอนที่คุณได้ดำเนินการแล้ว และยังบรรลุเป้าหมายเพิ่มเติมในการส่งเสริมและรักษามรดกทางวัฒนธรรมอีกด้วย

ในป่าที่สถาน ในชุมชนปุกทุนวาลี นักเรียนอ่านนิทานที่บ้าน พวกเขาจินตนาการถึงตัวละครสองตัวและเขียนเรื่องราวของตนเองตามขนบธรรมเนียมของปุกทุนวาลี จากนั้นพวกเขาก็คิดวิเคราะห์และอภิปรายแง่มุมของวัฒนธรรมปุกทุนวาลีที่อาจสนับสนุนทัศนคติเชิงลบและการละเมิดสิทธิสตรี เรื่องราวในท้องถิ่นเป็นจุดเริ่มต้นสำหรับการแลกเปลี่ยนประเด็นสิทธิมนุษยชนในวงกว้าง

เรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้ในคู่มือเล่มที่ 3

คำถามของครู	คำตอบ/ทางออก	ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมในคู่มือเล่มอื่น ๆ ในชุดคู่มือนี้
<p>นอกเหนือจากการเตรียมบทเรียนตามปกติแล้ว ฉันจำเป็นต้องใช้แหล่งทรัพยากรใดบ้างในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ และบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้</p> <p>ฉันจำเป็นต้องมีงบประมาณพิเศษเพื่อใช้แนวทางการนี้หรือไม่</p>	<p>คุณอาจต้องใช้ทรัพยากรบางอย่างในการพัฒนากิจกรรมที่เชื่อมโยงกับมรดกที่มีชีวิต เช่น เครื่องเขียน อุปกรณ์ การเดินทาง ฯลฯ คุณสามารถสร้างสรรค์และใช้สิ่งที่คุณมีอยู่แล้ว (คุณอาจกำลังใช้ทรัพยากรบางส่วนสำหรับกิจกรรมอื่น ๆ อยู่แล้ว) และคุณยังสามารถร่วมมือกับพันธมิตรที่มีทรัพยากรที่จำเป็นได้</p> <p>การนำมรดกที่มีชีวิตมาสู่โรงเรียนไม่จำเป็นต้องมีงบประมาณเพิ่มเติม หากจำเป็นต้องใช้เงินทุนสำหรับกิจกรรมบางอย่าง (เช่น ค่าพาหนะสำหรับการเดินทางไปที่ต้นศึกษา) ให้ปรึกษากับผู้บริหารโรงเรียนและเพื่อร่วมงานของคุณเพื่อมองหาช่องทางในการระดมทุนทั้งในและนอกโรงเรียน</p> <p>ครูจากโรงเรียนบ้านศาลา ในประเทศไทยได้สร้างเครือข่ายหน่วยงานและองค์กรต่าง ๆ ในท้องถิ่นที่ช่วยให้พวกเขาสามารถยืมเครื่องดนตรีและอุปกรณ์ทางวัฒนธรรมได้โดยไม่มีค่าใช้จ่าย นักเรียนใช้สิ่งเหล่านี้ในการเข้าร่วมงานเฉลิมฉลองทางวัฒนธรรมและในบทเรียนที่เกี่ยวข้อง</p>	<p>ศึกษาคู่มือเล่มที่ 4 ขึ้นตอนที่ 2</p>

ชั้นเรียนของฉันมีขนาดใหญ่มาก ฉันจะนำแนวทางการนี้ไปใช้ได้อย่างไร

ในชั้นเรียนขนาดใหญ่ นักเรียนมักจะมาจากพื้นที่หลากหลายมากขึ้น รวมถึงมีความสนใจและทักษะที่แตกต่างต่างกัน การทำให้ทุกคนมีส่วนร่วมอยู่เสมออาจเป็นเรื่องที่ท้าทาย แต่การนำมรดกที่มีชีวิตมาสู่โรงเรียนของคุณอาจเป็นข้อดีได้ เนื่องจากแนวทางนี้มักกระตุ้นให้นักเรียนสนใจและมีส่วนร่วมในบทเรียนมากขึ้น และก็จะให้ความร่วมมือและมีระเบียบวินัยมากขึ้น

ครูที่เข้าร่วมโครงการคนหนึ่งระบุว่า 'ได้ประสบการณ์ที่ดีมาก นักเรียนสามารถคงความสนใจได้นานขึ้น และเราจัดการได้ดี แม้จะมีนักเรียนจำนวนมาก'

ในการจัดการกลุ่มที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม กรุณาศึกษาเครื่องมือที่ 5 ในคู่มือเล่มที่ 8: การสอนด้วยมรดกที่มีชีวิตในสภาพแวดล้อมชั้นเรียนพหุวัฒนธรรม

คำถามของครู	คำตอบ/ทางออก	ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมในคู่มือเล่มอื่น ๆ ในชุดคู่มือนี้
<p>นักเรียนของฉันมาจากพื้นเพทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน</p> <p>ฉันควรเลือกมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมใดสำหรับกิจกรรมของฉัน</p>	<p>การสอนนักเรียนที่มาจากพื้นเพทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกันอาจเป็นเรื่องที่ท้าทาย แต่มีหนทางที่คุณสามารถเปลี่ยนความท้าทายนี้เป็นโอกาสที่มีคุณค่าสำหรับนักเรียนของคุณ ตัวอย่างเช่น คุณสามารถ</p> <ul style="list-style-type: none"> เลือกมรดกที่มีการถือปฏิบัติกันอย่างกว้างขวางที่นักเรียนทุกคนสามารถแสดงหรือบรรยายถึงการ จัดงานวันวัฒนธรรม นิทรรศการ และเทศกาล ที่นักเรียนทุกคนสามารถแสดงหรือบรรยายถึงการปฏิบัติทางวัฒนธรรมของตนได้ ส่งเสริมให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตของตนเอง และแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเพื่อนร่วมชั้น จัดแสดงมรดกที่มีชีวิตจากชุมชนที่หลากหลายตลอดทั้งปี <p>การนำมรดกที่มีชีวิตมาสู่โรงเรียนเป็นโอกาสที่จะส่งเสริมการเห็นคุณค่าของความหลากหลายทางวัฒนธรรมและความอดทนอดกลั้นต่อความแตกต่างมากขึ้น</p> <p>ในเนपाल ครูคนหนึ่งได้พัฒนาบทเรียนจากเพลงพื้นบ้านของชุมชนทามาแก หลังจากที่ได้ศึกษาเพลงนี้แล้ว นักเรียนซึ่งมาจากชุมชนต่าง ๆ ก็เริ่มสอนเพลงพื้นบ้านจากชุมชนของตนเองให้แก่กันและกัน</p>	<p>คู่มือเล่มที่ 8 เครื่องมือที่ 5: การสอนด้วยมรดกที่มีชีวิตในสภาพแวดล้อมชั้นเรียนพหุวัฒนธรรม</p>

ชุมชนรอบโรงเรียนมีประเพณีท้องถิ่นที่น่าสนใจ แต่มรดกที่มีชีวิตนี้มีการปฏิบัติเฉพาะผู้ชาย (หรือผู้หญิง) เท่านั้น ฉันจะสามารถพัฒนากิจกรรมของโรงเรียนที่เชื่อมโยงกับมรดกนั้นได้หรือไม่

มรดกที่มีชีวิตบางอย่างมีประเพณีปฏิบัติเฉพาะบางกลุ่มในชุมชนเท่านั้น เช่น เพศใดเพศหนึ่ง แต่กระทั่งในกรณีที่มีมรดกที่มีชีวิตที่ปฏิบัติกับบทบาททางเพศที่แยกจากกันชัดเจนในชุมชน ครูก็ควรส่งเสริมให้เด็กหญิงและเด็กชายร่วมมือกันในงานกิจกรรม ครูควรอธิบายว่าการปฏิบัติทางวัฒนธรรม บรรทัดฐาน และค่านิยมสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา ด้วยการศึกษาอดีตทางเพศที่อาจมีและเสริมสร้างบทบาททางเพศเชิงบวก การสอนด้วยมรดกที่มีชีวิตสามารถกลายเป็นหนทางในการสร้างความตระหนักในเรื่องความไม่เท่าเทียมและส่งเสริมความเท่าเทียมทางเพศในโรงเรียนได้

ศึกษาคู่มือเล่มที่ 2 ตอนที่ 3: ประโยชน์ของการสอนและการเรียนรู้ด้วยมรดกที่มีชีวิต

ในเนपाल นักเรียนทุกคนเต็มใจที่จะลองปฏิบัติตามที่ตามใจประเพณีแล้วจะสงวนไว้สำหรับผู้ชาย (เช่น ข้าวเม่า) หรือสำหรับผู้หญิง (เช่น การทำอาหาร) นักเรียนทำงานร่วมกันเพื่อบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ในบทเรียน และการทำเช่นนี้ช่วยให้พวกเขาก้าวข้ามอดีตที่มีอยู่ในชุมชน

คำถามของครู	คำตอบ/ทางออก	ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมในคู่มือเล่มอื่น ๆ ในชุดคู่มือ
<p>ชุมชนรอรอบโรงเรียนมีประเพณีท้องถิ่นที่น่าสนใจ แต่มรดกที่มีชีวิตนั้นมีการปฏิบัติเฉพาะผู้ชาย (หรือผู้หญิง) เท่านั้น ฉะนั้นจะสามารถพัฒนากิจกรรมของโรงเรียนที่เชื่อมโยงกับมรดกนั้นได้หรือไม่</p>	<p>มรดกที่มีชีวิตบางอย่างมีประเพณีปฏิบัติโดยเฉพาะบางกลุ่มในชุมชนเท่านั้น เช่น เพศใดเพศหนึ่ง แต่กระทั่งในกรณีที่มีมรดกที่มีชีวิตนั้นผูกติดกับบทบาททางเพศที่แยกขาดจากกันชัดเจนในชุมชน ครูก็ควรส่งเสริมให้เด็กหญิงและเด็กชายร่วมมือกันในกิจกรรม ครูควรอธิบายว่ากว่าการปฏิบัติทางวัฒนธรรม บรรทัดฐาน และค่านิยมสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา ด้วยการสำรวจอดีตทางเพศที่อาจมีและเสริมสร้างบทบาททางเพศเชิงบวก การสอนด้วยมรดกที่มีชีวิตสามารถกลายเป็นหนทางในการสร้างความตระหนักในเรื่องความไม่เท่าเทียมและส่งเสริมความเท่าเทียมทางเพศในโรงเรียนได้</p> <p>ในแนปาล นักเรียนทุกคนเต็มใจที่จะลองปฏิบัติที่ตามประเพณีแล้วจะสวมนไว้สำหรับผู้ชาย (เช่น ช่างไม้) หรือสำหรับผู้หญิง (เช่น การทำอาหาร) นักเรียนทำงานร่วมกันเพื่อบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ในบทเรียน และการทำเช่นนี้ช่วยให้พวกเขาก้าวข้ามอดีตที่มีอยู่ในชุมชน</p>	<p>ศึกษาคู่มือเล่มที่ 2 ตอนที่ 3: ประโยชน์ของการสอนและการเรียนรู้ด้วยมรดกที่มีชีวิต</p>
<p>'วิธีการทบทวนขั้นตอนนี้ดูต้องใช้เวลาานมาก ฉะนั้นจะทำสำเร็จด้วยเวลาที่จำกัดของฉันได้อย่างไร</p>	<p>แม้ว่าเราจะแนะนำให้คุณทำตามขั้นตอนทั้งหมด แต่คุณสามารถปรับเปลี่ยนให้เข้ากับความต้องการ ตารางเวลา และทรัพยากรของคุณได้ ตัวอย่างเช่น คุณสามารถข้ามงานเตรียมการบางอย่าง คุณสามารถเปลี่ยนที่หน้าก้านการกับครูคนอื่น ๆ หรือพันธมิตรเพื่อแบ่งเบางานเตรียมการบางอย่าง คุณสามารถเปลี่ยนส่วนที่หน้าก้านการจัดการ (เช่น การเดินทางไปที่สถานศึกษา) ให้เป็นสิ่งที่สามารถจัดการได้ง่ายขึ้น (เช่น การเชิญวิทยากรมาที่โรงเรียนหรือให้นักเรียนดูวิดีโอที่บันทึกแล้วแทน) หรือคุณอาจอาศัยทัศนวิสัยในการนิยามกิจกรรมหนึ่งเอาไว้และใช้วิธีที่ค่านั้น (แทนการไปเยี่ยมชมอีกรอบ) สำหรับบริบทเรียนครวดอ ๆ ไป</p>	<p>ศึกษาคู่มือเล่มที่ 4 และคู่มือที่ 7 (ใบงาน)</p>

คำถามของครู	คำตอบ/ทางออก	ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมในคู่มือเล่มอื่น ๆ ในชุดคู่มือนี้
	<p>กิจกรรมแรกที่คุณจะพัฒนาอาจใช้เวลาอยู่บ้าง แต่คุณสามารถใช้แผนการสอนเดิมซ้ำได้อีกหลายครั้ง เมื่อคุณคุ้นเคยกับแนวทางนี้แล้ว และคุณรู้จักมรดกที่มีชีวิตรอบตัวคุณมากขึ้น หรือได้รวบรวมทรัพยากรบางส่วนแล้ว ก็จะใช้เวลาไม่นานเท่าเดิมในการพัฒนากิจกรรมต่อไปในอนาคต เมื่อคุณใช้แนวทางนี้ต่อไป คุณจะรู้ว่าคุณสามารถทำงานให้ง่ายขึ้นได้อย่างไร</p> <p>ในเวียดนาม ครูกลุ่มหนึ่งได้ศึกษาและบันทึกข้อมูลมรดกที่มีชีวิตหลายอย่าง พวกเขาสัมภาษณ์ผู้ปฏิบัติสืบสานมรดกและถ่ายภาพและวิดีโอ พวกเขาใช้สิ่งเหล่านี้ทำเป็นคลิปวิดีโอที่สั้น ๆ ที่สามารถนำมาใช้ได้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าในชั้นเรียนทุกปี</p>	

ฉันสามารถสอนด้วยมรดกที่มีชีวิตได้ทุกเมื่อตลอดทั้งปีหรือไม่

มรดกที่มีชีวิตมีการปฏิบัติอยู่ตลอดทั้งปี ดังนั้นจึงเป็นไปได้เสมอที่จะหาสิ่งที่เหมาะสมกับตารางหลักสูตรของคุณ สำหรับการบริหารปฏิบัติมรดกที่มีชีวิตที่มีขึ้นเฉพาะบางช่วงเวลาในระหว่างปี (เช่น ที่เกี่ยวข้องกับฤดูกาลเฉพาะปลูกหรือรอรับเงินทราบดี) และไม่สอดคล้องกับตารางหลักสูตรของคุณ คุณอาจพิจารณาใช้ในกิจกรรมนอกหลักสูตร งานของโรงเรียน หรือโครงการพิเศษได้

ศึกษาคู่มือเล่มที่ 4 ขั้นตอนตอนที่ 1 ว่าคุณสามารถกำหนดตารางเวลาบทเรียนโดยใช้มรดกที่มีชีวิตได้อย่างไรและเมื่อใด

ในสาธารณรัฐเกาหลี นักเรียนได้ศึกษาเทศกาลแฮนแด็งโฮ (เทศกาลโดมโซ) ครูเชื่อมโยงกิจกรรมในเทศกาลเข้ากับวิชาสังคมศึกษาและศิลปะได้อย่างง่ายดาย ตัวอย่างเช่น นักเรียนสร้างโดมโซของตนเองในชั้นเรียนศิลปะ มีการทำกิจกรรมในช่วงก่อนถึงเทศกาลเพื่อพัฒนาความสนใจของนักเรียนในหัวข้อต่าง ๆ และในตัวเทศกาลเอง

คำถามของครู	คำตอบ/ทางออก	ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมในคู่มือเล่มอื่น ๆ ในชุดคู่มือนี้
ฉันจะรู้ได้อย่างไรว่าการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในบทเรียนหรือสื่อการสอนต่าง ๆ จะเป็นที่ยอมรับของชุมชนหรือไม่	เมื่อคุณให้สมาชิกในชุมชนได้มีส่วนร่วมในการจัดเตรียมกิจกรรมของคุณและในขั้นตอนการสอน คุณสามารถรับคำติชมจากพวกเขาเพื่อให้แน่ใจว่ากิจกรรมของคุณเป็นที่ยอมรับ คุณธรรมกาล นุปานเน่ ครูคณิตศาสตร์ ได้ติดต่อครอบครัวของนักเรียนเพื่อเรียนรู้วิธีการทำคาบ/เซ ซึ่งเป็นการวางใจให้เธอถึงที่เธอใช้เป็นบทเรียน	ศึกษาคู่มือเล่มที่ 4 ขั้นตอนที่ 1 ว่าใครสามารถเป็นพันธมิตรของคุณในโรงเรียน ชุมชน และอื่น ๆ ได้ และอ่านเรื่องราวของครู: ส่งเสริมการศึกษาระดับสูงและรักษามรดกที่มีชีวิตด้วยการมีส่วนร่วมของชุมชนในห้องเรียน (เนปาล)

ฉันจะรู้ได้อย่างไรว่าวัตถุประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรม และสื่อการสอน โดยเฉพาะที่เชื่อมโยงกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนั้นเหมาะสมกับระดับชั้น ความสนใจ และความต้องการของนักเรียนหรือไม่

การให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเตรียมการและการนำบทเรียนไปใช้จะเป็นประโยชน์ ด้วยวิธีนี้ คุณสามารถทดสอบสื่อการสอนก่อนชั้นเรียน และคุณยังสามารถพัฒนากิจกรรมที่ปรับให้เข้ากับกลุ่มและระดับชั้นต่าง ๆ ได้อีกด้วย
ทั้งในเนปาลและไทย นักเรียนมีส่วนร่วมในการระบุข้อมูลเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตในท้องถิ่น พวกเขาได้รับแนวทางชี้แนะจากครู แต่เน้นหัวข้อและข้อมูลที่พวกเขาสนใจเป็นพิเศษ แล้วหัวข้อเหล่านี้ก็จะได้รับการเน้นให้มีความสำคัญในบทเรียนต่อไป มาเพื่อให้แน่ใจว่านักเรียนจะสนใจและมีส่วนร่วมในกิจกรรม

<p>คำถามของครู</p> <p>ฉันจะรู้ได้อย่างไรว่ากิจกรรมของฉันมีส่วนทำให้เกิดความตระหนักรู้และส่งเสริมและรักษาบรรทัดฐานปฏิบัติทางวัฒนธรรมหรือไม่</p>	<p>คำตอบ/ทางออก</p>	<p>ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมในคู่มือเล่มอื่น ๆ ในชุดคู่มือนี้</p>
<p>ฉันจะรู้ได้อย่างไรว่ากิจกรรมของฉันมีส่วนทำให้เกิดความตระหนักรู้และส่งเสริมและรักษาบรรทัดฐานปฏิบัติทางวัฒนธรรมหรือไม่</p>	<p>นอกเหนือจากเป้าหมายและวัตถุประสงค์เพิ่มเติมเกี่ยวกับบรรทัดฐานปฏิบัติทางวัฒนธรรมแล้ว คุณยังสามารถกำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์เพิ่มเติมเกี่ยวกับบรรทัดฐานปฏิบัติทางวัฒนธรรมได้ และยังสามารถกำหนดคำถามการประเมินผลที่เกี่ยวข้องกับการสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับบรรทัดฐานปฏิบัติทางวัฒนธรรม เช่น ‘จงอธิบายเกี่ยวกับบรรทัดฐานปฏิบัติทางวัฒนธรรมที่นักเรียนได้เรียนรู้ในบทเรียน’ หรือ ‘จงอธิบายว่าทำไมบรรทัดฐานปฏิบัติทางวัฒนธรรมนี้จึงสำคัญสำหรับชุมชนของนักเรียน’</p> <p>ในตอนท้ายของแต่ละชั้นเรียน ครูชาวคีร์กีซสถานพบกับนักเรียนถึงสิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้เกี่ยวกับบรรทัดฐานปฏิบัติทางวัฒนธรรม ในเนपाल ครูใช้แผนภูมิรู้-อยากรู้-ได้เรียนรู้ (KWL) และ “ตัวออก (Exit Pass)” เพื่อประเมินว่านักเรียนมีความตระหนักรู้มากขึ้นหรือไม่เกี่ยวกับบรรทัดฐานปฏิบัติทางวัฒนธรรมและการส่งเสริมและรักษาบรรทัดฐานดังกล่าว</p>	<p>ศึกษาคู่มือเล่มที่ 4 ชั้นตอนที่ 4: บททวนหรือกำหนดเป้าหมายบทเรียน และวัตถุประสงค์การเรียนรู้ และดูขั้นตอนที่ 6: ประเมินผลลัพธ์</p>

เครื่องมือที่ 7 (ใบงาน): พัฒนาแผนการสอนของคุณเองโดยเชื่อมโยงมรดกที่มีชีวิตกับกิจกรรมของโรงเรียน

การคิดวิเคราะห์เบื้องต้นของฉัน:

- กิจกรรมใดในโรงเรียนของฉันที่เชื่อมโยงกับมรดกที่มีชีวิตอยู่แล้ว
(เช่น วิชาในหลักสูตร กิจกรรมนอกหลักสูตร งานเฉลิมฉลองพิเศษ เป็นต้น)
- มรดกที่มีชีวิตเหล่านั้นคืออะไร

กรอกตารางนี้

กิจกรรม	มรดกที่มีชีวิต

ขั้นตอนที่ 1: เข้าใจบริบทของคุณ

การคิดวิเคราะห์ของฉัน

ตัวอย่างมรดกที่มีชีวิตที่ฉันพบในท้องถิ่นของฉัน

(เป็นต้นว่า: ประเพณีผูกปาดู๊ว ศิลปะการแสดง พิธีกรรม งานเฉลิมฉลอง ความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติ ความรู้เกี่ยวกับงานฝีมือ กีฬาและเกมตามประเพณี ฯลฯ)

กิจกรรมในโรงเรียนของฉันที่เหมาะสมที่จะเชื่อมโยงกับมรดกที่มีชีวิตมากที่สุด

☐ บทเรียน	☐ กิจกรรมส่งเสริมนอกหลักสูตร (เช่น ชมรมในโรงเรียน)
☐ โครงการของโรงเรียนหรือชั้นเรียน	☐ งานเฉลิมฉลองพิเศษที่โรงเรียน
☐ อื่น ๆ (ระบุ)	

พันธมิตรที่เป็นไปได้

ขั้นตอนที่ 2: เชื่อมโยงหัวข้อของโรงเรียนกับมรดกที่มีชีวิต

การคิดวิเคราะห์ของฉัน

การเชื่อมโยงกับโครงการอื่น ๆ (หากเกี่ยวข้อง เช่น GCED, ESD, SEL, เป็นต้น)

ขั้นตอนที่ 4: ออกแบบแผนการสอนของคุณ

เป้าหมายของบทเรียนหรือกิจกรรม

วัตถุประสงค์การเรียนรู้

กรอกข้อความลงในกรอบความรู้/ทักษะ/ทัศนคติด้านล่าง หรือใช้รูปแบบมาตรฐานที่ใช้ในโรงเรียนหรือประเทศของคุณ

ความรู้	
ทักษะ	
ทัศนคติ	

การคิดวิเคราะห์ของฉัน

- วัตถุประสงค์การเรียนรู้เหล่านี้มีส่วนช่วยสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิต (นอกเหนือจากผลลัพธ์การเรียนรู้ของวิชาของฉัน) หรือไม่
- วัตถุประสงค์การเรียนรู้เหล่านี้เชื่อมโยงกับโครงการการศึกษาที่เน้นการปลูกฝังคุณค่า (values-based) อื่น ๆ ที่ระบุก่อนหน้านี้หรือไม่ (เช่น GCED, ESD, SEL เป็นต้น)

ทรัพยากรที่จำเป็นสำหรับกิจกรรม

ฉันต้องการอะไร
สำหรับชั้นเรียน
สำหรับนักเรียนแต่ละคน กลุ่ม
นักเรียน

ฉันมีอยู่แล้วหรือเปล่า
ฉันจะหาได้จากที่ไหน

วัสดุและเครื่องเขียน

(ใบงานและเอกสารประกอบ ปากกาสี
อุปกรณ์งานฝีมือ สิ่งของที่เกี่ยวข้องกับการ
ปฏิบัติมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ฯลฯ)

สื่ออ้างอิง

(สิ่งพิมพ์ ภาพถ่าย วิดีทัศน์ การนำเสนอ
 ฯลฯ)

การจัดการและอุปกรณ์

(โสตทัศนอุปกรณ์ การจัดการเดินทาง
 ห้องหรือพื้นที่ ฯลฯ)

วิทยากร

(สถาบันหรือองค์กรพันธมิตร
 สมาชิกในชุมชน เพื่อนร่วมงาน ฯลฯ)

งบประมาณ

ขั้นตอนการจัดการและการอนุญาต

สำหรับแต่ละกิจกรรม ให้ถามตัวเองว่า:

- กิจกรรมนี้เป็นจริงและเป็นไปได้หรือไม่
- การเชื่อมโยงกับมรดกที่มีชีวิตทำให้กิจกรรม/บทเรียนของฉันสนุกและน่าสนใจมากขึ้นหรือไม่
- กิจกรรมนี้ส่งเสริมความเคารพและเห็นคุณค่าของความหลากหลายทางวัฒนธรรมหรือไม่ ช่วยลดหรือว่าเสริมอคติ (เช่น การเลือกปฏิบัติไม่ว่ารูปแบบใดบนพื้นฐานของเพศ อายุ วัฒนธรรม หรือกลุ่มทางสังคม)

ขั้นตอนที่ 5: บันทึกข้อมูลและเผยแพร่

อะไรคือวิธีที่สะดวกที่สุดในการประมวลข้อมูลที่ได้มาและการคิดวิเคราะห์บทเรียนหรือกิจกรรมนอกหลักสูตรของฉัน

ฉันจะเผยแพร่แผนการสอนและประสบการณ์ของตัวเองได้อย่างไรและที่ไหน

ขั้นตอนที่ 6: พัฒนากลไกการประเมิน

วิธีการประเมินผลลัพธ์การเรียนรู้ของนักเรียน:

การคิดวิเคราะห์ของฉัน:

- กลไกการประเมินที่ฉันระบุไว้ข้างต้นจะช่วยให้ฉันตอบคำถามเหล่านี้ได้หรือไม่
 - นักเรียนเข้าใจข้อมูลที่น่าเสนอเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตหรือไม่
 - นักเรียนมีความตระหนักถึงมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมากขึ้นหรือไม่
 - กิจกรรมของโรงเรียนเคารพคุณค่าของการปฏิบัติมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมหรือไม่

การคิดวิเคราะห์ขั้นสุดท้าย:

แนวทางการสอนต่าง ๆ เช่น GCED และ ESD สามารถเพิ่มคุณค่าให้กับบทเรียนและกิจกรรมเสริมนอกหลักสูตรได้

- แนวทางใดที่สามารถใช้ในโรงเรียนของคุณ
- แนวทางดังกล่าวจะส่งผลต่อแผนการสอนของคุณอย่างไร

ตอนนี้คุณสามารถทำตามขั้นตอนครบถ้วนแล้ว
 คุณอาจต้องการกลับไปดูบันทึกของคุณและทำแผนการสอนให้เสร็จสมบูรณ์
 ขอให้สนุกกับการสอน!

นํามรดกที่มีชีวิต

มาสู่ห้องเรียนในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก

ชุดคู่มือ

เล่มที่

9

เรื่องราวของครู

ชุดคู่มือนี้ มีจุดมุ่งสนับสนุนครู ผู้บริหารสถานศึกษา และชุมชน ในการบูรณาการมรดกที่มีชีวิตในท้องถิ่นในกิจกรรมการเรียนการสอนของโรงเรียน เพื่อให้การเรียนรู้นั้นสอดคล้องและมีความหมายกับการใช้ชีวิตของนักเรียนมากยิ่งขึ้น กระตุ้นการมีส่วนร่วมของนักเรียน และนำไปสู่การสืบทอดและรักษามรดกทางวัฒนธรรมของชุมชนต่อไป

ชุดคู่มือนี้ประกอบด้วยคู่มือ 9 เล่ม ได้แก่:

เล่มที่ 1
มรดกที่มีชีวิตคืออะไร	เล่มที่ 2
ทำไมจึงต้องสอนด้วยมรดกที่มีชีวิต	เล่มที่ 3
การจัดให้สอดคล้องกับประเด็นสำคัญทางการศึกษา
เล่มที่ 4
แนวทาง 6 ขั้นตอนสำหรับครู	เล่มที่ 5
บทบาทของผู้ปกครองและสมาชิกในชุมชน	เล่มที่ 6
บทบาทของผู้บริหารโรงเรียน
เล่มที่ 7
บทบาทของผู้กำหนดนโยบาย	เล่มที่ 8
เครื่องมือและทรัพยากร	เล่มที่ 9
เรื่องราวของครู

เล่มที่

9

เรื่องราวของครู

ส่งเสริมการศึกษาและส่งเสริมและรักษามรดกที่มีชีวิตด้วยการมีส่วนร่วมของชุมชนในห้องเรียน (เนปาล)

สรุป

ในเนปาล ครูได้ร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับสมาชิกในชุมชนในการพัฒนาบทเรียนที่บูรณาการมรดกที่มีชีวิตในห้องเรียน คนในห้องเรียนตั้งแต่ผู้อำนวยการไปจนถึงแม่บ้าน แบ่งปัน ความรู้ของตนเพื่อส่งเสริมและรักษาการปฏิบัติของพวกเขา นอกจากนี้จะทำให้บทเรียนมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงแล้ว การทำงานร่วมกันยังช่วยขจัดอุปสรรคทางสังคมบางอย่างได้อีกด้วย

ประเทศ: เนปาล (กิริติปุระ และพุทธนิลกันฐะ)

วิชา / หัวข้อ / กิจกรรมเสริมนอกหลักสูตร: อังกฤษ, คณิตศาสตร์

มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม: เทศกาลท้องถิ่น

ชั้นและอายุของนักเรียน: มัธยม 2, อายุ 14-16 ปี

โรงเรียน: โรงเรียนมัธยมชานาเสวะ และ โรงเรียนมัธยมศึกษาพระพิฆเนศ

ในประเทศเนปาล โรงเรียนสี่แห่งในเทศบาลพุทธนิลกันฐะ 2 แห่ง และเทศบาลเมืองกิริติปุระ 2 แห่ง ได้ทดสอบแนวทางการสอนแบบใหม่ คือ การสอนบทเรียนบางส่วนด้วยมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม (ICH) แต่ละโรงเรียนตั้งทีมที่ประกอบด้วยครูประจำวิชาสามคน ผู้บริหารโรงเรียนหนึ่งคน และสมาชิกในชุมชนหนึ่งคน หลังจากการปรึกษาหารือกับคนในชุมชนท้องถิ่นแล้ว ครูได้เลือกการปฏิบัติทางวัฒนธรรมที่จะผนวกเข้ากับวิชาของตนได้ พวกเขาขอให้นักเรียนหรือกับสมาชิกในครอบครัวและรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติมรดกที่มีชีวิตต่าง ๆ ในบ้านของพวกเขา จากนั้นครูและนักเรียนร่วมกันประมวลข้อมูลนี้และทำทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมขึ้นมาเพื่อหาแรงบันดาลใจ

หลังจากทำทะเบียนดังกล่าวแล้ว ครูก็เลือกมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับการสอนวิชาของตน ในการค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่เลือกและสร้างบทเรียน ครูได้สื่อสารกับผู้คนในชุมชน ความร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่างครูและผู้คนในชุมชนช่วยเป็นอย่างมากในการพัฒนาบทเรียนที่เป็นการสร้างสรรค์ชิ้นใหม่

สมาชิกในชุมชนบางส่วนเป็นที่รู้จักและเป็นที่ยอมรับอย่างสูงในความรู้และทักษะทางวัฒนธรรมของพวกเขา บางส่วนไม่เป็นที่รู้จักกันว่าเป็นผู้ชำนาญ แต่เป็นผู้ที่ปฏิบัติมรดกที่มีชีวิตอยู่เป็นประจำทุกวัน บุคคลทั้งสองส่วนนี้เป็นส่วนหนึ่งของชุมชนที่ตระหนักในคุณค่าของมรดกของตนอย่างลึกซึ้งและเชื่อว่าการแบ่งปันกับคนรุ่นหลังจะเป็นประโยชน์ พวกเขาให้ข้อมูลเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม บอกได้ว่าจะไปหาวัสดุที่จำเป็นได้จากที่ไหน และยังช่วยเรื่องงบประมาณได้อีกด้วย พวกเขาเสนอความคิดสำหรับบทเรียนและวิธีเชื่อมโยงมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมกับวิชาเรียน และสนับสนุนกระบวนการสำรวจความยินยอมของชุมชน

ครูได้นำความรู้อันมีค่านี้ไปใช้ในการออกแบบแผนการสอนและสื่อการเรียนการสอน บางครั้งพวกเขาเชิญผู้ปฏิบัติเหล่านี้มาเป็นวิทยากรหรือกระทั่งเป็นครูสอนในชั้นเรียน

เชิญผู้ปฏิบัติมรดกที่มีชีวิตมาที่ชั้นเรียน

คุณปติตรา ศากยะ เป็นครูสอนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนมัธยมชานาเสวะ ในเมืองกิริติปุระ โรงเรียนมัธยมชานาเสวะตั้งอยู่ในพื้นที่ที่ส่วนใหญ่เป็นชุมชนชาวเนวา แต่นักเรียนมีพื้นที่หลากหลายนอกเหนือไปจากชาวเนวา เธอเชื่อว่าการอธิบายกิจกรรมและการปฏิบัติทางวัฒนธรรมของชาวเนวาในชั้นเรียนจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจและเห็นคุณค่าสภาพแวดล้อมของตนได้ดีขึ้น

คุณครูได้สร้างบทเรียนเกี่ยวกับเทศกาลสะปะรุ (หรือ ไกยาดรา ก็เรียก) งานนี้มีการเฉลิมฉลองทุกปีในหุบเขาการ์ฆูมาตุมโดยชุมชนเนวาเพื่อชำระจิตวิญญาณของผู้ที่ล่วงลับไปภายในปีนั้น ชาวเนวาเชื่อว่าประตูลิขิตสำหรับคนตายถูกเปิดในวันนั้น ขบวนแห่ไกยาดราจะช่วยให้ผู้ที่พวกเขารักไปถึงประตูลิขิตหากพวกเขาเดินไปรอบเมืองด้วยเท้าเปล่า ครอบครัวที่สูญเสียสมาชิกไปในปีนั้นจะให้เด็กคนหนึ่งในครอบครัวแต่งตัวเป็นวัวและสวมหน้ากากวัวด้วย

หลังจากถามหาผู้ที่เป็นแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับไกยาดราแล้ว ครูปติตราได้เชิญคุณรุเพนตรา มหาจันท์ ให้ทำงานกับเธอในบทเรียนนี้ คุณมหาจันท์ผลิตภาพพิมพ์และหน้าปกสากวา-สะปะรุ สำหรับผู้ที่เข้าร่วมงานเทศกาล เขาสืบทอดทักษะจากครอบครัวของเขาและนำความรู้จากหลายชั่วอายุคนมาสู่ชั้นเรียน พ่อของเขาเป็นส่วนหนึ่งของสถาบันชุมชนชาวกูธิ ในปี 2563 ในขณะที่ผู้คนลดการรวมตัวกันลงเนื่องจากการแพร่ระบาดของโควิด-19 เขาเป็นคนที่แสดงจุดยืนที่จะเฉลิมฉลอง สะปะรุ ในเชิงเป็นเมืองภายในเทศบาลเมืองกิริติปุระ

คุณครูเพนตราไม่เพียงแต่เป็นผู้ปฏิบัติมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ได้รับการยอมรับเท่านั้น แต่ยังเป็นผู้ฝึกสอนด้วย เขามีส่วนร่วมตลอดบทเรียน 3 คาบเกี่ยวกับสะปารู และบรรยายสั้น ๆ เพื่ออธิบายว่าเทศกาลสะปารูมีการเฉลิมฉลองอย่างไร นักเรียนสามารถพูดคุยกับเขาและแลกเปลี่ยนกันเองได้ พวกเขาค้นคว้าเกี่ยวกับโกยาตรา และเขียนเรียงความเป็นภาษาอังกฤษเพื่อนำเสนอต่อชั้นเรียน จากนั้นคุณครูเพนตราก็อธิบายเทคนิคที่เกี่ยวข้องกับงานฝีมือของเขา ภายใต้การดูแลของเขา นักเรียนได้มีโอกาสระบายสีและพับกระดาษและทำหน้ากากวัวงานนี้ต้องใช้ความอดทนและความแม่นยำ นักเรียนรู้จักกระบวนการทางศิลปะมากขึ้นด้วยการสร้างผลงานของตนเอง และยังเรียนรู้ที่จะเห็นคุณค่าของการสร้างบางสิ่งให้กับคนที่ตนรักที่ล่องลับไปแล้ว

คุณครูปิตรา ศากยะ กับคุณครูเพนตราช่วยกันออกแบบบทเรียนที่มีการผสมผสานกันอย่างลงตัวของการเรียนรู้และความเพลิดเพลินด้วยอาชีพและภูมิความรู้ของคุณครูเพนตราในฐานะผู้ปฏิบัติ

“

สมาชิกในชุมชนมีบทบาทสำคัญ หากไม่มีพวกเขา เราก็จะไม่สามารถทราบข้อมูลได้ เราแค่เปลือกนอกของ มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ แต่เมื่อเราพูดคุยกับพวกเขา เราจะทราบรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับ ยাত্রา การร่วมงานนี้ช่วยให้ฉันรู้จัก วัฒนธรรมของเรามากขึ้น

ปิตรา ศากยะ ครู โรงเรียนมัธยมชานาเสวะ ประเทศเนปาล

”

“

นักเรียนมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในทุกคาบซึ่งช่วยให้พวกเขาเข้าใจเกี่ยวกับโกยาตรา นี่คือการเรียนรู้โดยการลงมือทำ กระทั่งนักเรียนจากชั้นเรียนอื่นก็ขอร้องทำกิจกรรมในชั้นเรียนของตัวเองด้วย เราได้เรียนรู้เกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และวิธีการผนวกเข้ากับวิชาและบทเรียน ดังนั้นจึงช่วยทั้งครูและนักเรียนได้อย่างแท้จริง

ปิตรา ศากยะ ครู โรงเรียนมัธยมชานาเสวะ ประเทศเนปาล

”

ให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในชั้นเรียนที่สอนด้วยมรดกที่มีชีวิต

คุณธรรมกาล นิวปาเน เป็นครูสอนคณิตศาสตร์ โรงเรียนมัธยมพระพิฆเนศ ในเขตเทศบาลเมืองพุกทนิลกันฐะ ในพื้นที่รอบ ๆ บริเวณโรงเรียนมีชุมชนขนาดใหญ่ของชาวทามาง ดังนั้นเธอกับเพื่อนร่วมงานอีก 2 คนจึงเลือกที่จะพัฒนาบทเรียนเกี่ยวกับการฉลองปีใหม่ตามประเพณีของชาวทามางที่เรียกว่า *โลซาร์* เธอได้ออกแบบบทเรียนเรื่อง *คาบเซ* ซึ่งเป็นขนมหวานที่ทำขึ้นเป็นพิเศษในช่วงเทศกาลนี้ ครูสอนภาษาอังกฤษให้นักเรียนอ่านข้อความเกี่ยวกับ *โซนม์ โลซาร์* และทำแบบฝึกหัดทดสอบความเข้าใจ ครูส่งนักศึกษาได้แนะนำ *เซโล* เพลงพื้นบ้านของชาวทามางที่มีแบบแผนจังหวะและท่วงทำนองเฉพาะที่มักจะดันสด

“

เมื่อเทียบกับการเรียนการสอนแบบเดิม ๆ กระบวนการนี้ช่วยให้นักเรียนเติบโตและเคารพในแต่ละวัฒนธรรมด้วยการแบ่งปันความรู้กับเพื่อน ๆ นอกจากนี้ยังทำให้พวกเขามีความสนใจในวิชาต่าง ๆ มากขึ้นอีกด้วย

ธรรมกาล นิวปาเน ครู โรงเรียนมัธยมศึกษา ศรีษเนศ ประเทศเนปาล

”

คุณธรรมกาลติดต่อแม่ของนักเรียนเพื่อขอเรียนรู้วิธีการทำ *คาบเซ* ด้วยความรู้นี้ เธอได้พัฒนาแผนการสอนที่ใช้เวลา 4 คาบ โดยให้นักเรียนพูดคุยเกี่ยวกับเทศกาลปีใหม่ *โลซาร์* ของชุมชนทามางและชุมชนอื่น ๆ พวกเขาได้ค้นคว้าและแบ่งปันความรู้เกี่ยวกับอาหารที่พวกเขาทำ และทานในช่วงเทศกาล ส่วนผสมและเครื่องมือที่ใช้ในการทำ *คาบเซ* ถูกนำมาใช้ในการฝึกใช้สูตรเรขาคณิตเพื่อคำนวณขนาดพื้นผิวต่าง ๆ หลังจากได้มีการปฏิบัติฝึกฝนทางวัฒนธรรมและคณิตศาสตร์แล้ว นักเรียนก็ได้รางวัลเป็นชั้นเรียนทำอาหารมีคุณแม่หลายคนของนักเรียนชาวทามางอาสาช่วยสอน และแบ่งปันสูตรอาหารของพวกเขา แม้ว่าเมื่ออยู่ที่บ้าน ผู้หญิงคือผู้รับผิดชอบในการทำอาหาร แต่เด็กชายและเด็กหญิงก็ร่วมกันทำอย่างกระตือรือร้น เพื่อจะได้ลิ้มรสของอร่อย กิจกรรมนี้สร้างพลังให้กับผู้หญิงอย่างมาก บทเรียนนี้แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงยังเป็นผู้ดูแลและถ่ายทอดความรู้อันมีค่า ที่แฝงซ่อนอยู่และเพิ่มคุณค่าให้กับการศึกษาในโรงเรียน

ครูตระหนักว่าตนเองก็เป็นส่วนหนึ่งของชุมชนและสามารถสร้างบทเรียนจากความรู้ของตนเองหรือขอความรู้จากญาติพี่น้องได้ สปีทรี มหาจันท์ ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมมังกาลในเมืองกิริติปุระ ดำเนินบทเรียนคณิตศาสตร์ของเธอด้วย *จันกู* ซึ่งเป็นประเพณีพิเศษที่มีขึ้นเพื่อเทิดทูนและเฉลิมฉลองให้กับปู่ย่าตายายที่อายุครบ 77 ปี 7 เดือน 7 วัน 7 ชั่วโมง ญาติของเธอเพิ่งฉลอง *จันกู* ไปหมาด ๆ เธอสัมภาษณ์สมาชิกในครอบครัวของเธอและถ่ายภาพกระบวนการทั้งหมดเพื่อใช้ในชั้นเรียนของเธอ

ความร่วมมือระหว่างครูและสมาชิกในชุมชนมีความสำคัญต่อการนำมรดกที่มีชีวิตมาสู่โรงเรียนเหล่านี้ แม้ว่าจะต้องใช้เวลาและการจัดการมากขึ้น แต่นักเรียนก็ได้รับประโยชน์อย่างมากจากการได้ลงมือปฏิบัติจริง และครูก็สังเกตเห็นผลลัพธ์และการมีส่วนร่วมที่ชัดเจน นอกจากนี้ ยังช่วยเอาชนะอุปสรรคทางสังคมหลายประการเกี่ยวกับชาติพันธุ์ (ด้วยการเชิญบุคลากรจากกลุ่มต่าง ๆ) และเกี่ยวกับเพศ (ด้วยการนำเสนอภูมิความรู้ของผู้หญิง) ผู้คนที่มีความไว้วางใจกันให้อยู่ชายขอบ ได้รับการยอมรับอย่างสมควรในฐานะผู้ชำนาญและผู้สืบสานความรู้เกี่ยวกับมรดกอันมีค่าของพวกเขา

จัดการสำรวจเกี่ยวกับเฉลวกับนักเรียนโรงเรียนบ้านแม่อนขี้เหล็ก (ประเทศไทย)

สรุป

ครูจัดการสำรวจภาคสนามในชุมชนท้องถิ่นกับนักเรียนเพื่อหามรดกที่มีชีวิตที่จะศึกษา เฉลวเป็นเครื่องรางที่ทำจากไม้ไผ่สาน ถูกเลือกจากการสังเกตแบบมีส่วนร่วมของนักเรียน ก่อให้เกิดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ลึกซึ้งและน่าสนใจ

ประเทศ: ประเทศไทย (เชียงใหม่)

วิชา / หัวข้อ / กิจกรรมเสริมนอกหลักสูตร:
การเรียนรู้เกี่ยวกับเฉลว

มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม: เฉลว
เครื่องรางไม้ไผ่สาน

ชั้นและอายุของนักเรียน: ป.1-6, อายุ 7-13 ปี

โรงเรียน: โรงเรียนบ้านแม่อนขี้เหล็ก

เฉลวเป็นเครื่องรางป้องกันที่ทำจากตอก (ไม้ไผ่จักเป็นเส้นบางเรียวยาว) ที่ถักเป็นรูปวงกลม กลุ่มชาติพันธุ์ในท้องถิ่นที่นับถือพุทธและมีเชื่อว่ามีมนสามารถปัดเป่าวิญญาณชั่วร้ายได้ เฉลวมีหลายรูปทรงและรูปแบบและบางครั้งก็ถูกตกแต่งด้วยสมุนไพรมะนาวและดอกไม้ในท้องถิ่น ส่วนใหญ่จะถักเป็นรูปทรงมีรูตรงกลางเพื่อปักจับวิญญาณร้าย ส่วนสำคัญของกระบวนการคือการนำเฉลวไปให้พระสงฆ์ทำพิธีปลุกเสก ชุมชนท้องถิ่นจะแขวนเฉลวไว้ที่ประตู ขอบประตูด้านบน เพดาน และชายคา เพื่อป้องกันครอบครัวของตนจากภูติผีปีศาจ เคาระห์ร้าย หรือแม้แต่โควิด-19 มันทำให้จิตใจสงบและเป็นเครื่องเตือนใจให้ทำความดี

“

ภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นรากฐานของวัฒนธรรมที่แสดงออกในวิถีชีวิตของเรามีคุณค่าเกินกว่าที่จะตีมูลค่าเป็นตัวเงิน ด้วยประวัติศาสตร์อันยาวนานในดินแดนของเรา เราควรเรียนรู้เกี่ยวกับมันและดูแลให้มีการสืบทอดต่อไปในอนาคต

คุณพวงเพชร มีนา ครูโรงเรียนบ้านแม่ฮ่องสอนชี้เหล็กประเทศไทย

”

โรงเรียนบ้านแม่ฮ่องสอนชี้เหล็ก ตั้งอยู่ที่อำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่ ในภาคเหนือของประเทศไทย อยู่ภายใต้การดูแลขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ที่ส่งเสริมนโยบายการศึกษาเพื่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม โรงเรียนมีนักเรียนจาก 8 กลุ่มชาติพันธุ์ในพื้นที่และให้ความสำคัญกับความเป็นพหุวัฒนธรรม เนื่องจากความหลากหลายนี้ โรงเรียนต้องการจะมีชุดทักษะและความรู้เพื่อปรับปรุงกิจกรรมการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงกับมรดกที่มีชีวิตและการเป็นพลเมืองโลก นอกจากนี้ ยังต้องการใช้การศึกษาเป็นเครื่องมือในการส่งเสริมและรักษาเพื่อดูแลวัฒนธรรมท้องถิ่นให้คงอยู่ต่อไปได้

ครูสองคนและนักเรียนชั้นประถมศึกษา 224 คนเข้าร่วมในการทดลองการเรียนรู้โดยใช้โครงงานที่รวม 8 วิชาเข้าด้วยกัน ครูและนักเรียนมาจากกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ ความหลากหลายทางวัฒนธรรมนี้เพิ่มพูนประสบการณ์การเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพวกเขาได้เปรียบเทียบเฉลวแบบต่าง ๆ ที่ทำและใช้งานโดยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ มีการสำรวจความเหมือนและความแตกต่างในความหมาย ค่านิยม และหน้าที่ร่วมกับชุมชน

โรงเรียนเปิดสอนหลายวิชาที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพและวัฒนธรรมท้องถิ่น สำหรับโครงการนี้ ครูสองคนคือ คุณพวงเพชร มีนา และคุณภัทรา รักพงศ์ ต้องการส่งเสริมการเรียนรู้แบบสหวิทยาการและสร้างสันติภาพด้วยมรดกวัฒนธรรมท้องถิ่น ในช่วงเริ่มต้น พวกเขาอย่างไม่แน่ใจว่าจะใช้มรดกที่มีชีวิตใดเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ ดังนั้นพวกเขาจึงเริ่มจากการระดมความคิดกับนักเรียนเพื่อระบุมรดกที่มีชีวิตให้ได้มากที่สุด จากนั้นนักเรียนจึงเลือกมรดกที่กลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ถูกร่วมกัน

จัดกิจกรรมวิจัยในชุมชนร่วมกับนักเรียน

ครูที่เข้าร่วมการประชุมเชิงปฏิบัติการ UNESCO-ICHCAP-APCEIU รู้สึกประทับใจกับแนวคิดที่ว่ามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมสามารถเป็นการปฏิบัติในชีวิตประจำวันได้ ดังนั้น พวกเขาจึงสนับสนุนให้นักเรียนสังเกตสิ่งแวดล้อมรอบข้างระหว่างเดินกลับบ้าน และระดมรดกทางวัฒนธรรมที่พบ่อย พวกเขาสำรวจหมู่บ้านโดยรอบและเกิดความคิดบางอย่างสำหรับโครงการ เนื่องจากพวกเขาอาศัยอยู่ที่นั่น สมาชิกในชุมชนรู้จักพวกเขาและครูของพวกเขา จึงทำให้การแลกเปลี่ยนข้อมูลง่ายขึ้น

นักเรียนสังเกตว่าบ้านเกือบทุกหลังในหมู่บ้านใกล้โรงเรียนจะมีเฉลวหนึ่งหรือหลายอันแขวนไว้ที่ประตูหรือขอบประตู นักเรียนบางคนไปเยี่ยมหมู่บ้านอื่นที่มีกลุ่มชาติพันธุ์ต่างกันและรายงานว่าพบเห็นเฉลวรูปร่างคล้าย ๆ กัน ส่วนใหญ่ก็พบเฉลวที่บ้านของตัวเองอีกด้วย พวกเขาอยากรู้ความหมายและหน้าที่ของแผ่นตอกสานนี้ จึงบอกเล่าความสนใจนี้กับครู ทั้งครูและนักเรียนร่วมกันเลือกเฉลวเป็นมรดกที่มีชีวิตในการศึกษาซึ่งจะขยายให้ครอบคลุมระดับชั้นเรียนอื่น ๆ ทั้งหมดของโรงเรียนประถมศึกษาแห่งนี้เป็นด้วย

หลังจากเลือกมรดกที่มีชีวิตได้แล้ว ครูทั้งสองได้ประชุมร่วมกับครูประจำชั้นอีกแปดคน ครูใหญ่ และปัญญาชนท้องถิ่นในหมู่บ้านใกล้เคียงสองแห่ง เพื่อวางแผนการทำงานภาคสนามที่แบ่งเป็นสองช่วง

ช่วงแรกเป็นการเยี่ยมชมบ้านของนักเรียน ซึ่งเป็นการปฏิบัติทั่วไปเพื่อตรวจสอบสภาพความเป็นอยู่ของนักเรียน ครูประจำชั้นทั้ง 10 คนรวมกิจกรรมนี้เข้ากับการสำรวจเฉลว ตลอดระยะเวลา 1 เดือน พวกเขาได้พบกับทุกครอบครัว และพบว่าร้อยละ 80 มีเฉลว ในกระบวนการดังกล่าว พวกเขาสามารถระบุคนในท้องถิ่นได้ 15 คนที่มีความรู้และทักษะที่เกี่ยวข้องกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนี้

ในช่วงที่สอง ครูติดต่อครูใหญ่และคนในชุมชนที่ระบุไว้แล้ว เพื่อแจ้งให้ทราบเกี่ยวกับการทัศนศึกษาของโรงเรียน และขอความยินยอมและการสนับสนุน

ครูจัดให้นักเรียนไปเยี่ยมเยือน 15 ครัวเรือนในสองหมู่บ้านสองรอบ โดยหมู่บ้านหนึ่งเป็นชาวไทใหญ่ และอีกหมู่บ้านหนึ่งเป็นคนเมืองเชียงใหม่ ในแต่ละรอบมีนักเรียนเข้าร่วมประมาณ 100 คน (จากห้าชั้นเรียน)

นักเรียนเดินเป็นแถวยาว และแวะที่แต่ละบ้านเพื่อพูดคุยกับผู้ปฏิบัติมรดก มีชุดรักษาความปลอดภัยหมู่บ้านสี่คนช่วยจัดการจราจรและดูแลความปลอดภัยของเด็ก

ครูใช้แนวทางแบบเปิด มีคำสั่งเดียวที่ให้กับนักเรียนคือ “ถามทุกอย่างที่นักเรียนอยากรู้เกี่ยวกับเฉลว” นักเรียนถามคำถามเกี่ยวกับความหมาย คุณค่า หน้าที่ วัสดุ และขั้นตอนการทำเฉลว และจดบันทึก พวกเขาถ่ายภาพและวิดีโอที่ค้นเพื่อบันทึกคำถาม และคำตอบ และยังได้เรียนรู้การทำเฉลวและนำกลับบ้านเป็นของที่ระลึกอีกด้วย

— || —
ครูใช้แนวทางแบบเปิด
มีคำสั่งเดียวที่ให้กับนักเรียนคือ
“ถามทุกอย่างที่นักเรียนอยากรู้
เกี่ยวกับเฉลว”

— || —

การบูรณาการข้อมูลการวิจัยในกิจกรรมของโรงเรียน

หลังจากการทัศนศึกษาดังกล่าว ครูได้พูดคุยเกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่นที่สะท้อนผ่านงานฝีมือในแปดวิชา

ครูได้จัดหมวดหมู่ข้อมูลที่นักเรียนร่วมกันรวบรวมเป็น 5 ประเภท คือ

1. ความเชื่อและคำสอนทางศาสนา
2. อาชีพและการพัฒนาเศรษฐกิจในชุมชน
3. ความสัมพันธ์และความผูกพันทางสังคมในชุมชน
4. ความเป็นมาทางประวัติศาสตร์ของเฉลวและชุมชน
5. ภูมิศาสตร์และสังคมศาสตร์

งานภาคสนามที่เรียบง่ายแต่ได้ผลนี้ทำให้มีการบูรณาการเนื้อหาเกี่ยวกับเฉลวเข้าไปใน 8 วิชา คือ คณิตศาสตร์ (รูปทรงและรูปแบบ) พลศึกษา (การเคลื่อนไหวร่างกาย) สังคมศาสตร์ (ความเชื่อและคำสอนทางศาสนา และพันธะทางสังคม) ศิลปะ (การวาดภาพ) วิทยาศาสตร์ (ทรัพยากรธรรมชาติ) การพัฒนาอาชีพ (การฝึกอาชีพตามชุมชน และการกระตุ้นเศรษฐกิจท้องถิ่นจากการขายเฉลว) ภาษาอังกฤษและภาษาจีน (คำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง) และภาษาไทย (ความเป็นมาทางประวัติศาสตร์)

นอกจากการแบ่งปันข้อมูลในชั้นเรียนแล้ว ทางโรงเรียนได้จัดกิจกรรมวัฒนธรรมโดยเชิญสมาชิกชุมชนชาวไทยใหญ่มาสาธิตและถ่ายทอดความรู้ในการทำเฉลวให้กับนักเรียนทุก ระดับชั้น นักเรียนที่พูดภาษาไทยใหญ่ได้อาสาเป็นล่ามแปล เพื่อช่วยเพื่อนในการสื่อสารกับช่างฝีมือ กิจกรรมนี้กลายเป็นกิจกรรมการถ่ายทอดระหว่างรุ่นอย่างมีชีวิตชีวา การเรียนรู้การทำเฉลวยังทำให้นักเรียนมีโอกาสสร้างรายได้เนื่องจากชุมชนซื้อในราคาอันละ 10 บาท

ครูบอกว่าการใช้เฉลวในบทเรียนช่วยปรับแง่มุมเรื่องการปฏิบัติของการศึกษาได้อย่างมาก ทำให้การเรียนมีความน่าสนใจและดึงดูดมากขึ้นสำหรับนักเรียน ช่วยสร้างความตระหนักเกี่ยวกับคุณค่าของมรดกที่มีชีวิตอย่างเป็นรูปธรรม และตั้งนั้นก็ตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องสืบสานการปฏิบัติต่อไปยังคนรุ่นหลัง

สมาชิกในชุมชนมีความกระตือรือร้นที่จะมีส่วนร่วมในการวิจัยภาคสนามและการสาธิตงานฝีมือ ผู้อาวุโสเล่าว่าตนรู้สึกประทับใจกับโครงการนี้มาก เพราะเมื่อก่อนเฉลวถูกมองว่าเป็นเรื่องของคนเฒ่าคนแก่เท่านั้น แต่หลังจากกิจกรรมการสำรวจภาคสนามแล้ว หลาน ๆ ก็หันมาสนใจมรดกนี้และคอยถามเกี่ยวกับเรื่องนี้ ชุมชนรู้สึกมั่นใจว่าประเพณีนี้จะดำเนินต่อไปในหมู่เยาวชน

โรงเรียนเผชิญกับความท้าทายหลักสามประการในการดำเนินกิจกรรมดังกล่าว ประการแรก การแพร่ระบาดของโควิด-19 ส่งผลจำกัด การเคลื่อนย้ายและระยะเวลาเปิดเรียน ประการที่สอง การจัดกิจกรรมและกิจกรรมการเรียนรู้จำเป็นต้องใช้งบประมาณ ประการสุดท้าย นักเรียนต้องได้รับการอบรมวิธีการสัมภาษณ์บุคคล นักเรียนบางคนเงินอายุที่จะพูดคุยกับสมาชิกในชุมชนที่ตนไม่คุ้นเคย อย่างไรก็ตาม พวกเขาที่สนุกกับการติดตามเพื่อนที่กล้าแสดงออกและพูดเก่งและการมีส่วนร่วมในกิจกรรมภาคสนาม ครูและนักเรียนสรุปว่าจำเป็นต้องมีการพัฒนาทักษะการวิจัยในชุมชนมากขึ้น

การสำรวจมรดกที่มีชีวิตกับนักเรียนช่วยให้พวกเขาเปลี่ยนจากการเป็นฝ่ายรับในระบบการศึกษา ไปสู่การเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ โดยร่วมกับครูและด้วยข้อมูลจากชุมชน พวกเขาเลือกมรดกจากการสังเกตแบบมีส่วนร่วมภาคสนาม นักเรียนไปตามหมู่บ้านเพื่อสัมภาษณ์ และพูดคุยกับผู้ใหญ่เกี่ยวกับเฉลว การทำเช่นนี้ทำให้พวกเขาเป็นตัวแทนกลางทางวัฒนธรรมที่มีประสิทธิภาพในการส่งเสริมและรักษามรดกของตนและปิดช่องว่างระหว่างรุ่นคน บทบาทที่กระตือรือร้นของพวกเขาทำให้การเรียนรู้เกี่ยวกับและด้วยมรดกที่มีชีวิตในวิชาต่าง ๆ สอดคล้องกับความสนใจของพวกเขาและสร้างการมีส่วนร่วมมากขึ้น ชุมชนก็ได้ประโยชน์จากการแบ่งปันข้อมูลและความรู้สึกเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมในการศึกษาในระบบ โรงเรียนวางแผนที่จะดำเนินการโครงการนี้ต่อไปและมีโครงการในลักษณะนี้เพิ่มขึ้นอีกในอนาคต

จัดเวทีประชุมโรงเรียนเพื่อเจาะลึกความรู้เรื่องมรดกที่มีชีวิต (คาซัคสถาน)

สรุป

โรงเรียนอับดุลลา โรซีบาเกียฟ ยิมเนเซียม ที่ 153 ประเทศคาซัคสถาน จัดเวทีประชุมเกี่ยวกับพิธีท้องถิ่นและการใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ด้วยความช่วยเหลือจากครอบครัวและสมาชิกในชุมชน นักเรียนได้ค้นคว้าและนำเสนอลักษณะทางชีววิทยาของพืชสุตรอาหารในท้องถิ่น และงานฝีมือจากธรรมชาติ กิจกรรมนอกหลักสูตรนี้เป็นช่องทางที่มีประโยชน์ในการสร้างความตระหนักเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิต การถ่ายทอดการปฏิบัติในท้องถิ่น และสัมผัสประสบการณ์การบูรณาการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในกระบวนการสอนและการเรียนรู้

ประเทศ: คาซัคสถาน (อัลมาตี)

วิชา / หัวข้อ / กิจกรรมเสริมนอกหลักสูตร:
การประชุมทางวิทยาศาสตร์ที่นำโดยนักเรียน
พบกับผู้ปฏิบัติมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม:

ความรู้เกี่ยวกับสมุนไพรที่มีในภูมิภาคเซดิซู

ชั้นและอายุของนักเรียน: ประถมศึกษา, อายุ 6-10 ปี

โรงเรียน: โรงเรียนอับดุลลา โรซีบาเกียฟ ยิมเนเซียม
ที่ 153 ประเทศคาซัคสถาน

โรงเรียนยิมเนเซียม หมายเลข 153 ตั้งชื่อตามอับดุลลา โรซิบาเกียฟ เป็นโรงเรียนสอนหลายภาษาที่ตั้งอยู่ในเมืองอัลมาตีในภูมิภาคเซดิซู (คาซัคสถานตะวันออกเฉียงใต้) ภูมิภาคทางภูมิประวัติศาสตร์เซดิซูนี้มีพรมแดนติดกับจีนและคีร์กีซสถาน ก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง ผู้คนจำนวนมากจากพื้นที่ต่างๆ ได้ย้ายมาตั้งรกรากอยู่ที่นั่น เป็นผลให้ทุกวันนี้เซดิซูจึงมีวัฒนธรรมที่หลากหลายและมีมรดกมากมาย ในโรงเรียนนี้ นักเรียนจากชนกลุ่มน้อยอุยกูร์ ทาจิก และอุซเบกมีโอกาสเรียนในภาษาแม่ในสภาพแวดล้อมพหุวัฒนธรรม

เมื่อพวกเขาค้นพบแนวทางในการบูรณาการมรดกที่มีชีวิตเข้ากับกิจกรรมของโรงเรียน ครูก็เห็นโอกาสในการทดสอบกิจกรรมใหม่ ๆ เพื่อส่งเสริมมรดกทางวัฒนธรรมที่หลากหลายในโรงเรียนผ่านกระบวนการศึกษา พวกเขาเริ่มต้นกระบวนการนี้ด้วยมรดกทางวัฒนธรรมของชาวอุยกูร์ ซึ่งมีสัดส่วนมากที่สุดในหมู่นักเรียนและครูในโรงเรียนนี้

ในฤดูใบไม้ผลิ ธรรมชาติจะตื่นขึ้นและผู้คนเริ่มคาดหวังถึงสิ่งใหม่ ๆ ที่สดชื่นสดใส นั่นคือเหตุผลที่ผู้บริหารโรงเรียนตัดสินใจจัดงานเทศกาลของโรงเรียนในช่วงเวลาสำคัญนี้ในแต่ละปี เทศกาลเฉลิมฉลองแง่มุมต่าง ๆ ของมรดกทางวัฒนธรรมของภูมิภาคเซดิซู เช่น ความรู้ดั้งเดิมเกี่ยวกับธรรมชาติ ประเพณี मुखпасузе งานฝีมือ การปฏิบัติทางสังคม และศิลปะการแสดง นอกจากนี้ยังมีการยกย่องให้เกียรติบุคคลที่มีความโดดเด่นที่เกิดในเซดิซู หรือมีคุณูปการในการพัฒนาภูมิภาคนี้ งานในปี 2564 มีหัวข้อหลักเกี่ยวกับสมุนไพรและพืชที่เติบโตในภูมิภาคเซดิซู สรรพคุณทางยาและการใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ภูมิภาคนี้มีสภาพอากาศที่อบอุ่นและดินที่อุดมสมบูรณ์ มีพืชและสมุนไพรหลายชนิด ในอดีต ทุกชุมชนล้วนอาศัยพืชและสมุนไพรเหล่านี้ในการรักษาโรค

ในปีก่อน ๆ นั้น เทศกาลนี้เป็นงานของทั้งโรงเรียนที่เปิดสำหรับทุกระดับชั้นเรียนและครอบคลุมทุกวิชา อย่างไรก็ตาม ในช่วงการแพร่ระบาดของโควิด งานถูกลดให้เป็นเพียงการประชุมทางวิทยาศาสตร์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาเท่านั้น โดยมีครูและผู้ชำนาญจากภายนอกเข้าร่วมด้วย จากบรรดานักเรียนที่เสนอตัวอาสาสมัคร ครูเลือกนักเรียนหกคนโดยพิจารณาจากการเสนอหัวข้อและทักษะการนำเสนอ พวกเขาค้นคว้าและเตรียมการนำเสนอเกี่ยวกับพืชและสมุนไพรต่าง ๆ เช่น แคนดิไลออน สระแห่น ต้นคราม ไวลด์ริว น้ำเต้า ฯลฯ ผ่านมุมมองของวิชาต่าง ๆ สมาชิกในชุมชนแบ่งปันสูตรอาหารของครอบครัวด้วยการสัมภาษณ์ที่บันทึกไว้ล่วงหน้า บางคนเข้าร่วมการประชุมร่วมกับนักเรียนและสาธิตวิธีใช้ผลิตภัณฑ์จากพืช

งานของนักเรียนมุ่งเน้นไปที่แง่มุมต่าง ๆ ของพืช บางคนศึกษาพืชจากมุมมองทางชีววิทยา พวกเขาเพาะเมล็ดและสังเกตกระบวนการเจริญเติบโต ต้องใช้น้ำ แสงแดด และเวลาเท่าใดจึงจะได้พืชที่เติบโตสมบูรณ์ พวกเขายังสัมภาษณ์พ่อแม่และปู่ย่าตายายเกี่ยวกับการใช้พืชเหล่านี้ในชีวิตประจำวันและสรรพคุณทางยา นักเรียนคนหนึ่งเลือกที่จะศึกษาภาชนะที่ทำจากน้ำเต้า เธอทำงานร่วมกับครูสอนภาษาและศิลปะ อยากรู้ของเธอ เธอศึกษาคุณสมบัติของน้ำเต้า เหตุใดชาวอูยกูร์จึงใช้น้ำเต้าทำเป็นภาชนะ วิธีการปลูกน้ำเต้าเพื่อใช้ทำเป็นภาชนะ และการดูแลรักษาภาชนะดังกล่าว ด้วยความช่วยเหลือจากครูของเธอ เธอได้เชิญช่างฝีมือผู้ชำนาญมาแนะนำศิลปะการตกแต่งน้ำเต้า

ผู้บริหารโรงเรียนเชิญนักศึกษาปริญญาเอกสาขาเคมีเข้าร่วมการประชุม เธอให้ความเห็นต่อการนำเสนอแต่ละครั้ง และตรวจสอบหรือเสริมข้อมูลที่นำเสนอโดยวิทยากรรุ่นเยาว์

การเพิ่มมิติของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมให้กับการวิจัย การให้สมาชิกในชุมชนและพันธมิตรอื่น ๆ มีส่วนร่วมในกิจกรรมนี้ เพิ่มคุณค่าให้กับหัวข้อที่ศึกษา สำหรับนักเรียนและครูแล้ว เห็นได้ชัดว่าประสบการณ์การสอนด้วยมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนี้ทำให้กระบวนการเรียนรู้มีความหลากหลายและเชื่อมโยงความรู้ในโรงเรียนกับชีวิตจริง

เทศกาลนี้เปิดโอกาสให้นักเรียน ครอบครัว และสมาชิกในชุมชนได้แบ่งปันความรู้อันมีค่าและได้มีประสบการณ์กับการบูรณาการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเข้าไปในกระบวนการสอนและการเรียนรู้ พวกเขาได้ตระหนักว่ากิจกรรมนอกหลักสูตรของโรงเรียนสามารถเป็นเวทีสำหรับการสร้างความตระหนักเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตและการสืบทอดการปฏิบัติได้

“

การบูรณาการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เข้ากับกระบวนการศึกษามีความสำคัญและบังเกิดผลอย่างมากสำหรับการศึกษาของนักเรียน ตลอดจนการเติบโตของตัวฉันเองในฐานะครู

ดิลบาร์ ไอตาคูโนวา ครู
โรงเรียนอับดุลลา โรซิบาเกียฟ
ยิมเนเซียม ที่ 153 ประเทศคาซัคสถาน

”

“

ฉันไม่เคยรู้มาก่อนว่าน้ำเต้านั้นดีต่อสุขภาพ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนอับดุลลา โรซิบาเกียฟ
ยิมเนเซียม ที่ 153 ประเทศคาซัคสถาน

”

บทเรียนสหวิทยาการเกี่ยวกับศิลปะการลำดับวงศ์ตระกูลของชาวคาซัค

สรุป

ครูวิชาชีววิทยา ประวัติศาสตร์คาซัคสถานและภาษาคาซัคร่วมมือกันในโครงการบูรณาการในหัวข้อของ เชไซร์ (ความรู้เกี่ยวกับลำดับวงศ์ตระกูล) นักเรียนค้นคว้าและร่างแผนภูมิต้นไม้ครอบครัวของตนด้วย เชไซร์ นี้ พวกเขาศึกษาการถ่ายทอดทางพันธุกรรม รหัสพันธุกรรม ประวัติศาสตร์ การจำแนก ซูสซ์ (ตระกูล) และกลุ่มเครือญาติ

ประเทศ: คาซัคสถาน (อัลมาตี)

วิชา / หัวข้อ / กิจกรรมเสริมนอกหลักสูตร:
ประวัติศาสตร์; ชีววิทยา; ภาษาคาซัค

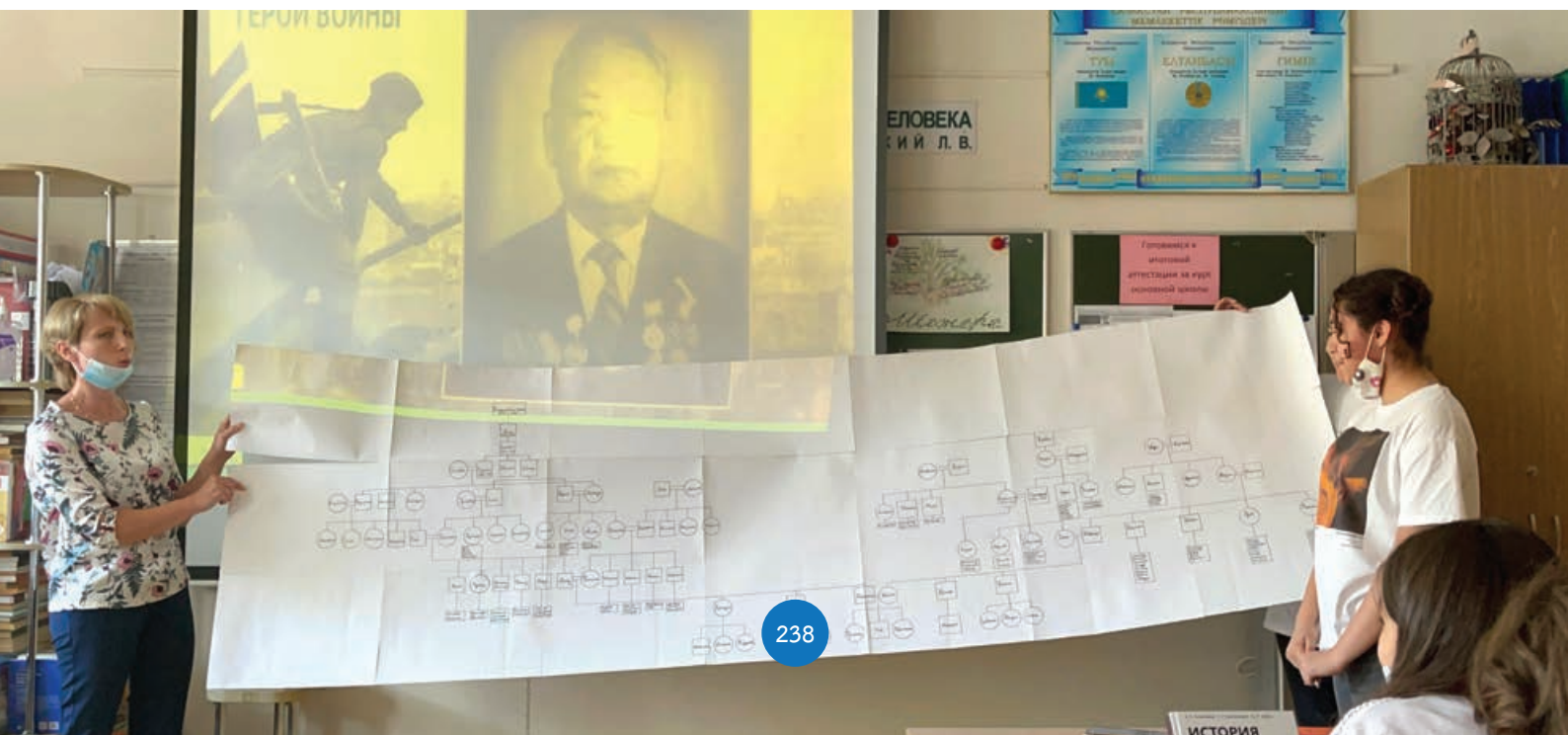
มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม: เชไซร์
(ความรู้เกี่ยวกับลำดับวงศ์ตระกูล)

ชั้นและอายุของนักเรียน: มัธยมต้นและปลาย, 12-16 ปี

โรงเรียน: โดสตาร์อินเตอร์เนชันแนล-ไลซุม

โรงเรียนโดสตาร์อินเตอร์เนชันแนล-ไลซุมเป็นโรงเรียนเอกชนและเป็นส่วนหนึ่งของเครือข่ายโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกับยูเนสโก (ASPNet) ตั้งอยู่ในอัลมาตี หนึ่งในเมืองที่ใหญ่ที่สุดและพัฒนามากที่สุดในการคาซัคสถาน

ครูสามคนผู้สอนวิชาชีววิทยา ประวัติศาสตร์ และภาษาคาซัค มองเห็นโอกาสในการสำรวจแนวทางและวิธีการสอนใหม่ ๆ เพื่อเพิ่มพูนกระบวนการทางการศึกษาและออกจากกรอบมาตรฐานของบทเรียน พวกเขาเลือก เชไซร์ (shezhire) ที่เป็นความรู้เกี่ยวกับลำดับวงศ์ตระกูล เพราะการปฏิบัตินี้ยังคงมีการปฏิบัติและมีความหมายมากในคาซัคสถาน และเชื่อมโยงกับวิชาของแต่ละคนได้เป็นอย่างดี ครูทุกคนคุ้นเคยกับเชไซร์ และสามารถใช้ความรู้ของตนเองในการพัฒนาบทเรียนได้

ในวิชาชีพครู ผู้เป็นพ่อจะถ่ายทอดชื่อ บุคลิกลักษณะ อาชีพ ความสำเร็จที่โดดเด่นของบรรพบุรุษในสายพ่อให้กับลูกชายทางวาจา ในประเทศนี้ พ่อเป็นผู้ตัดสินใจหรือเห็นชอบกับการแต่งงานของลูก ๆ และการแต่งงานระหว่างบุคคลที่มีสายเลือดเดียวกันภายในเจ็ดชั่วอายุคนเป็นสิ่งต้องห้าม การรู้ลำดับการสืบเชื้อสายของครอบครัวช่วยป้องกันการร่วมประเวณีในหมู่เครือญาติและการผสมข้ามเผ่าพันธุ์และป้องกันจากโรคทางพันธุกรรมและภูมิคุ้มกันบกพร่อง จนถึงปัจจุบันนี้ ลูกชายมีหน้าที่ต้องเรียนรู้เกี่ยวกับบรรพบุรุษของตัวเองและส่งต่อความรู้นี้ให้กับคนรุ่นถัดไปเมื่อเขากลายเป็นพ่อ ส่วนลูกสาวก็ควรต้องทราบลำดับการสืบเชื้อสายด้วยเช่นกันเพื่อหลีกเลี่ยงการแต่งงานกับญาติใกล้ชิด บางครอบครัวและชนเผ่า ซึ่งมักจะมาจกพื้นที่ทางตอนใต้ของคาซัคสถาน มีการบันทึกเชื้อสายเป็นลายลักษณ์อักษรและบางครั้งก็จัดพิมพ์เป็นเล่ม บางครอบครัวก็มีการมอบหมายให้นักเขียนหรือนักประวัติศาสตร์ค้นคว้าและเขียนลำดับวงศ์ตระกูลของตัวเอง

ในวิชาชีววิทยา นักเรียนได้สำรวจแนวคิดเกี่ยวกับพันธุกรรม รหัสพันธุกรรม และดีเอ็นเอของมนุษย์ ครูแนะนำกฎเกณฑ์และสัญลักษณ์พื้นฐานที่ใช้ในการลำดับวงศ์ตระกูล ในชั้นเรียนมีการวิเคราะห์ลำดับวงศ์ตระกูลของผู้มีชื่อเสียงโดยให้ความสนใจกับการถ่ายทอดลักษณะทางพันธุกรรม ด้วยตัวอย่างเหล่านี้และลำดับเชื้อสายของพวกเขาเอง นักเรียนได้ตระหนักว่า *เซโซร์* ไม่เพียงแต่ทำให้ผู้คนได้ระลึกยกย่องบรรพบุรุษเท่านั้น แต่ยังทำให้มีลูกที่สมบูรณ์แข็งแรงอีกด้วย

ชั้นเรียนประวัติศาสตร์ ได้พาพวกเขาไปสู่การลำดับเชื่อมโยงเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์โดยอาศัยเรื่องราวในครอบครัวของตนเอง

ในการท่องจำความสัมพันธ์ระหว่างบรรพบุรุษของพวกเขา นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ เกี่ยวกับเครือญาติในชั้นเรียนวิชาภาษาคาซัค นักเรียนรู้สึกปลื้มที่พบว่าเพื่อนร่วมชั้นเรียนคนหนึ่งสืบเชื้อสายมาจากกรีซชื่อดัง อาเบย์ คุณานบายฟ ครูจึงฉวยโอกาสนี้จัดบทเรียนเกี่ยวกับ “การแนะนำชนเผ่าคาซัคและสัญลักษณ์ผ่านผลงานของอาเบย์” โดยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จะได้พบกับเด็กชายคนดังกล่าวและฟังเรื่องราวของครอบครัวของเขา

“

มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมคือ
ชุมทรัพย์! มีอยู่ทุกที่และมีอยู่พร้อม
เราจำเป็นต้องเห็นคุณค่าและนำไปใช้
ในชีวิต

ลาริสซา เปโตรฟนา อิลยชกินา
ครูสอนชีววิทยา โรงเรียนโดสตาร์
อินเตอร์เนชันแนล-ไลซุม

”

โครงการสหวิชาที่สร้างการมีส่วนร่วมอย่างมากจากนักเรียนและครอบครัว เนื่องจากพวกเขาเป็นผู้สืบสานความรู้โดยตรง นักเรียนได้สัมผัสทัศนคติที่น่ายกย่อง ด้วยการใช้อินเทอร์เน็ตและโซเชียลมีเดีย นักเรียนบางคนถึงกับได้กลับมาติดต่อกับเครือญาติที่กว้างขวางของพวกเขาที่ขาดการติดต่อกันไปนานตั้งแต่เมื่อผู้คนพากันอพยพหนีไปหลังสงครามโลกครั้งที่สอง

นักเรียนยังได้ทราบด้วยว่าไม่ได้มีแต่เพียงชาวคาซัคเท่านั้นที่มีการสืบทอดความรู้เกี่ยวกับบรรพบุรุษของตน ลูกหลานจากชุมชนอื่น ๆ อธิบายว่ามีการสืบทอดข้อมูลเกี่ยวกับลำดับเชื้อสายในครอบครัวของพวกเขาอย่างไร ดังนั้น นักเรียนจึงตระหนักว่าผู้คนต่าง ๆ มีความคล้ายคลึงกัน และเข้าใจถึงคุณค่าของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของตนและของผู้อื่น และความสำคัญของการส่งเสริมและรักษาเอาไว้

นักเรียนได้มีส่วนร่วมในโครงการนี้อย่างเต็มที่ พวกเขาเป็นทั้งผู้เรียนและผู้สอนเวลาวาดแผนผังต้นไม้ครอบครัวของพวกเขาลงบนโปสเตอร์ ได้บอกเล่าการเป็นส่วนหนึ่งของตระกูลและเผ่า และประสบการณ์ของญาติของพวกเขาในช่วงเหตุการณ์สำคัญทางประวัติศาสตร์ ที่สำคัญที่สุดคือพวกเขาได้ค้นคว้าและเรียนรู้จากประสบการณ์ของตนเอง ซึ่งทำให้พวกเขาเข้าใจหัวข้อที่ซับซ้อนนี้ได้ดีขึ้นและมองครอบครัวของตนในสายตาที่ต่างออกไป

การสอนด้วยไฮบริดเป็นหัวข้อหลักยืนพื้นเช่นนี้ช่วยให้นักเรียนเข้าใจหัวข้อที่กว้างขวางและซับซ้อนได้อย่างแท้จริง และเชื่อมโยงวิทยาศาสตร์และภาษาเข้าด้วยกัน ตลอดจนความรู้ในโรงเรียนเข้ากับชีวิตจริงได้

ปูพื้นให้เห็นบริบทกับชั้นเรียนสังคมศึกษาเพื่อเพิ่มความสนใจในเทศกาลโคมไฟเอนเดงโฮ

สรุป

เอนเดงโฮ (หรือเทศกาลโคมไฟ) เป็นเทศกาลวัฒนธรรมดั้งเดิมที่สืบทอดมานานกว่าพันปี ตั้งแต่สมัยโบราณ บรรพบุรุษของเราได้ร่วมกันทำโคมเพื่ออธิษฐานขอพรของตัวเองและเพื่อความสงบสุขในบ้านเมือง ประเพณีนี้ได้พัฒนาเป็นเทศกาลที่ทุกคนมีส่วนร่วมโดยไม่คำนึงถึงพื้นเพ อายุ หรือศาสนา ในกิจกรรมของโรงเรียนนี้ นักเรียนทำโคมไฟและบัตรเชิญของตนเองในโรงเรียน ซึ่งทำให้พวกเขาสนใจที่จะเข้าร่วมในเทศกาลเอนเดงโฮจริง ๆ

ประเทศ: สาธารณรัฐเกาหลี (กวางจู)

วิชา : สังคมศึกษา ศิลปะ

มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม: เทศกาลโคมไฟเอนเดงโฮ

ชั้นและอายุของนักเรียน: มัธยมต้นและปลาย, 12-16 ปี

โรงเรียน: ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3, 9 ปี

โรงเรียนประถมศึกษาโลกก่อตั้งอยู่ในเมืองกวางจู โรงเรียนนี้ส่งเสริมค่านิยมที่สำคัญ เช่น ค่านิยมที่เชื่อมโยงกับการเป็นพลเมืองโลก มีนักเรียนจากกว่า 10 ประเทศ เช่น ฟิลิปปินส์ รัสเซีย และเวียดนาม มาเรียนด้วยกันในบรรยากาศพหุวัฒนธรรมที่เป็นมิตร

โรงเรียนนี้เป็นสถานที่ทดสอบการพัฒนาหลักสูตรที่เน้นเมืองกวางจู การสอนบูรณาการหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับเมืองกวางจู เช่น บุคคลสำคัญทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ในท้องถิ่น การนำมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมาสู่โรงเรียนเป็นแรงกระตุ้นเพิ่มเติมในการรวบรวมข้อมูล และพัฒนากิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับมรดกที่มีชีวิตในท้องถิ่น นักเรียนทั้ง 24 คน มีสองคนจากครอบครัวพหุวัฒนธรรมและหนึ่งคนเป็นนักเรียนพิเศษ มีความใคร่รู้และกระตือรือร้นในชั้นเรียน

เทศกาลเอนเดงโฮมีการเฉลิมฉลองมานานกว่า 1,300 ปี เนื่องในวันประสูติของพระพุทธเจ้า (วันที่แปดของเดือนที่สี่ตามปฏิทินจันทรคติ) ผู้คนจะจุดโคมตามถนนทุกสายทั่วประเทศและอธิษฐาน สมาคมส่งเสริมและรักษาเอนเดงโฮมุ่งหวังที่จะสืบทอดวิธีทำโคมไฟและส่งเสริมและรักษางานเฉลิมฉลอง ปัจจุบัน งานเฉลิมฉลองเอนเดงโฮ ประกอบด้วย พิธีทางพุทธ ขบวนแห่โคม โฮทัยาง ฮันมาดัง (การเฉลิมฉลองหลังขบวนแห่) และการแสดงและนิทรรศการทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย กิจกรรมเหล่านี้ดึงดูดผู้คนจำนวนมากที่ชื่นชอบงานเทศกาลรื่นเริงร่วมกัน เทศกาลนี้ได้รับการขึ้นทะเบียนไว้ในบัญชีรายการตัวแทนมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของมนุษยชาติของยูเนสโกในปี 2563 มรดกที่มีชีวิตนี้ได้รับการคัดเลือกเนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่คุ้นเคยและสนใจในงานนี้อยู่แล้ว

กิจกรรมเยนแดงโฮถูกจัดขึ้นใน
หลายช่วงเวลา ทำให้นักเรียน
ค่อย ๆ ได้สำรวจและซึมซับ
แนวคิดต่าง ๆ เกี่ยวกับมรดก
ก่อนจะสัมผัสกับเทศกาล

กิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเทศกาลเยนแดงโฮสามารถเชื่อมโยงกับวิชาสังคมศึกษาและ
วิชาศิลปะได้อย่างง่ายดาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เทศกาลนี้มีส่วนช่วยปลูกฝังความภาค
ภูมิใจในหมู่บ้าน ซึ่งเป็นเป้าหมายของบทเรียนวิชาสังคมศึกษา

ในหัวข้อ “เรื่องราวของหมู่บ้านของเรา” กิจกรรมเหล่านี้จะถูกจัดขึ้นในช่วงก่อน
เทศกาลเพื่อสร้างความสนใจของนักเรียน โคมไฟเป็นสิ่งที่มองเห็นสะดุดตามตามท้อง
ถนน และนักเรียนก็ตระหนักว่าการปฏิบัตินี้เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของพวกเขาจริง ๆ
ไม่ใช่แค่บางสิ่งที่คุณอ่านถึงและทำกิจกรรมการเรียนรู้เท่านั้น ชั้นเรียนวิชาศิลปะทำใ้
นักเรียนได้สัมผัสความงามของโคมไฟแบบดั้งเดิมและสอนวิธีใช้กระดาษแบบดั้งเดิม
ฮันจิ เพื่อสร้างโคมแบบง่ายของตัวเอง ครูเสริมความรู้ด้วยข้อมูลจากเว็บไซต์ที่เกี่ยว
กับเทศกาลนี้โดยเฉพาะ

กิจกรรมเยนแดงโฮถูกจัดขึ้นในหลายช่วงเวลา ทำให้นักเรียนค่อย ๆ ได้สำรวจและ
ซึมซับแนวคิดต่าง ๆ เกี่ยวกับมรดกก่อนจะสัมผัสกับเทศกาล ก่อนอื่น นักเรียนได้
สำรวจความหมายของมรดกทางวัฒนธรรมโดยการสังเกตธนบัตรและบัตรต่าง ๆ ที่
มีภาพแหล่งมรดกที่สำคัญในภูมิภาคกวางจู วัด โรงเรียนขงจื้อ แหล่งโบราณคดี ฯลฯ
พวกเขาเรียนรู้ที่จะแยกแยะมรดกที่จับต้องได้และจับต้องไม่ได้ จากนั้นครูให้นักเรียน
ค้นคว้าเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตที่พวกเขาสนใจ การค้นคว้านี้ทำให้พวกเขาได้เห็นคุณค่า
ของวิถีชีวิต ภูมิปัญญา และสุนทรียศาสตร์ของบรรพบุรุษของพวกเขา นอกจากนี้
ตัวอย่างของเทคนิคงานฝีมือที่กำลังสูญหายไป และการสวดมนตร์อย่างขนานใหญ่
ทำให้พวกเขาเห็นคุณค่าของความพยายามในการส่งเสริมและรักษา เพราะคนรุ่น
ต่อ ๆ ไปอาจไม่สามารถชื่นชมกับมรดกนี้หากไม่มีการสืบทอด

ด้วยวีดิทัศน์และหนังสือ นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของเยนแดงโฮ พวกเขา
สามารถเข้าใจตัวละครหลักที่ตื่นเต้นกับขบวนแห่ แต่ในขณะที่เดียวกันก็กังวลว่า
จะไม่สามารถสร้างโคมไฟที่สวยงามได้ ช่วงเวลาที่สนุกสนานที่สุดช่วงหนึ่งคือเมื่อ
นักเรียนมองดูการออกแบบทั้งแบบเก่าและร่วมสมัย และทำโคมไฟของตัวเอง แล้ว
ก็ผูกแผ่นกระดาษเขียนคำอธิษฐานสำหรับตัวเอง เพื่อนบ้าน ประเทศ หรือชุมชนทั้ง
โลก โคมไฟทั้งหมดที่แขวนอยู่ในห้องเรียนและทางเดินของโรงเรียนสร้างบรรยากาศ
ที่ยืดเยื้อของเยนแดงโฮ ขบวนแห่โคมไฟที่ผู้คนทุกวัย ทุกเพศ และทุกศาสนาร้อง
เพลงและเต้นรำร่วมกัน เป็นจุดเด่นสำคัญถาวรของเทศกาลนี้มาตลอดหลายศตวรรษ
ที่ผ่านมา ในการสืบสานความรู้สึกเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันอย่างแท้จริงนี้ให้คงอยู่ต่อ
ไป เหล่านักเรียนได้เชิญเพื่อนร่วมโรงเรียนทุกคนเข้าร่วมงานเฉลิมฉลองด้วยกัน
เป็นการปิดท้ายโครงการในชั้นเรียนนี้อย่างสดใสงดงาม แม้ว่าเยนแดงโฮจะมีการ
เปลี่ยนแปลงคลี่คลายไปตามกาลเวลา แต่คุณค่าของมันก็ยังได้รับการสืบทอดและ
เห็นค่าในหมู่บ้านรุ่นหลัง

หลังจากเสร็จสิ้นโครงการในชั้นเรียนนี้ ครูได้เปรียบเทียบนักเรียนสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรม*เอนเดงโฮ* (ต่อจากนี้จะเรียกว่า “กลุ่มนาร่อง”) และอีกกลุ่มหนึ่งที่ทำเนื้อหาจากหนังสือเรียนทั่วไปในหัวข้อ “การทำความเข้าใจมรดกทางวัฒนธรรมอันล้ำค่าของเรา” (ต่อจากนี้จะเรียกว่า “กลุ่มทั่วไป”) ในขณะที่ทั้งสองกลุ่มโดยทั่วไปมีทัศนคติเชิงบวกต่อวัฒนธรรมและมรดกของพวกเขา นักเรียนร้อยละ 87 ของกลุ่มนาร่องสามารถอธิบายความหมายของเทศกาลนี้ได้ เทียบกับร้อยละ 21 ของกลุ่มทั่วไป ในกลุ่มนาร่อง พบว่าร้อยละ 85 สนใจมรดกท้องถิ่นของตนมากขึ้น มากกว่าอีกกลุ่มหนึ่งถึง 2 เท่า และกลุ่มนาร่องมากกว่าครึ่งรู้สึกว่าจะส่งเสริมและรักษามรดกอันล้ำค่านี้ เมื่อเทียบกับหนึ่งในสามของกลุ่มทั่วไป แม้การทดลองนี้จะมีกลุ่มตัวอย่างนักเรียนเพียงกลุ่มเล็ก ๆ เท่านั้น แต่ก็แสดงให้เห็นชัดเจนว่าเนื้อหาที่มีการปรับแต่งให้เหมาะสมและกิจกรรมภาคปฏิบัติที่นำมาซึ่งความรู้และความปรารถนา ที่จะมึบทบาทมากขึ้นในการส่งเสริมและรักษาวัฒนธรรมท้องถิ่น

ชั้นเรียนวิชาสังคมศึกษามักจะเน้นที่มรดกที่จับต้องได้มากกว่าที่จับต้องไม่ได้ เพราะหาข้อมูลและสื่อการสอนได้ง่ายกว่า มรดกที่มีชีวิตจะได้รับการเห็นคุณค่าเมื่อได้มีการประสบ หรือปฏิบัติ ซึ่งเป็นเหตุผลว่าทำไมเทศกาลที่มีชื่อเสียงอย่าง*เอนเดงโฮ*จึงเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีมาก

ครูต้องการให้นักเรียนผูกพันกับ*เบนเตงโฮ*ในฐานะเทศกาลที่พวกเขาต้องการที่จะมีส่วนร่วม เช่นเดียวกับที่บรรพบุรุษของพวกเขาได้ ตั้งตารางการเฉลิมฉลองตามฤดูกาล ปัจจุบัน นักเรียนได้สัมผัสกับความบันเทิงหลากหลายรูปแบบ รวมทั้งเทศกาลต่าง ๆ แต่*เบนเตงโฮ*เป็นมากกว่าความบันเทิง เป็นการรวมเอาจิตวิญญาณของชุมชนที่ผู้คนสวดอ้อนวอนไม่เพียงเพื่อตนเองเท่านั้น แต่ยังแผ่ไปถึงความสงบสุขและความสุขของเพื่อนบ้านและบ้านเมืองด้วย เป็นการยากที่จะบอกได้ว่าความรู้ของนักเรียนมาจากสิ่งที่พวกเขาเรียนรู้ในบทเรียนมากนักน้อยเพียงใด แต่กิจกรรมเหล่านี้ทำให้พวกเขาเข้าใจลึกซึ้งขึ้น

แม้ว่าจะมีการจัด*เบนเตงโฮ*ขึ้นทุกปีและทุกคนสามารถมีส่วนร่วมได้อย่างง่ายดาย แต่โครงการในชั้นเรียนนี้ก็ประสบความสำเร็จในการดึงความสนใจของนักเรียนสู่การปฏิบัติที่มองเห็นชัดเจนน้อยกว่าและเสี่ยงที่จะหายสาบสูญ ความทรงจำอันน่ารื่นรมย์ที่เกี่ยวข้องกับเทศกาลโคมไฟกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับมรดกที่มีชีวิตอื่น ๆ

บทเรียนเกี่ยวกับ*เบนเตงโฮ*นี้ยังแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนอีกด้วยว่ามรดกที่มีชีวิตไม่ได้อยู่ในอดีตแต่มีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับชีวิตปัจจุบันของเรา และนักเรียนและโดยเฉพาะอย่างยิ่งพลเมืองโลกในอนาคต มีหน้าที่รับผิดชอบที่จะต้องสืบทอดต่อไปยังคนรุ่นต่อ ๆ ไป

ตั้งมูลนิธิมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในโรงเรียน

สรุป

ในคีร์กีซสถาน กลุ่มครูสอนภาษาที่มีความอุทิศตนกลุ่มหนึ่งรับเอาความท้าทายในการตั้งพิพิธภัณฑ์มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมขึ้นในโรงเรียนของตน พิพิธภัณฑ์นี้เป็นหนึ่งในความพยายามที่จะบูรณาการมรดกที่มีชีวิตเข้าไปในระบบการศึกษา ตั้งแต่การระดมสมองถึงแนวคิดอันดูทะเยอทะยาน ไปจนถึงการทำสิ่งของแสดง และพัฒนาบทเรียนแบบมีนวัตกรรม ความพยายามของทีมนำไปสู่ความร่วมมือระหว่างโรงเรียนกับชุมชน และให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่กระตุ้นการเรียนรู้ในสภาพการเรียนรู้ที่มีชีวิตชีวา

ประเทศ: สาธารณรัฐคีร์กีซสถาน

วิชา : พิพิธภัณฑ์มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม: ความรู้เกี่ยวกับหัตถกรรม เกมส์ พิธีกรรม ดนตรี

ระดับชั้น: อนุบาลถึงมัธยม

โรงเรียน: ศูนย์การศึกษา ‘อิลิม’

ศูนย์การศึกษา “อิลิม” ก่อตั้งขึ้นในปีพ.ศ. 2536 และเข้าร่วมเครือข่ายโรงเรียนยูเนสโก (ASPnet) ในปี 2538 ปัจจุบันนี้ โรงเรียนประสานงานกิจกรรมเครือข่ายกับสมาชิก 15 กลุ่มในคีร์กีซสถาน ตัวศูนย์เองมีนักเรียนทุกระดับชั้นตั้งแต่อนุบาลจนถึงมัธยม และรับครูและนักเรียนนานาชาติ ด้วยชั้นเรียนขนาดเล็ก โรงเรียนมุ่งเป้าในการดูแลให้นักเรียนมีความเข้าใจเชิงความคิดเกี่ยวกับสิ่งที่เรียนอย่างเต็มที่ และช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะใหม่ ๆ ที่จะสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง

นับตั้งแต่เข้าร่วมเครือข่ายโรงเรียน ASPnet “อิลิม” ก็ยังได้เป็นโรงเรียนหลักในการส่งเสริมคุณค่ายูเนสโกในคีร์กีซสถาน ด้วยการสนับสนุนอย่างเต็มที่จากผู้บริหารโรงเรียน ครูของ “อิลิม” ที่สนใจในพันธกิจของยูเนสโกได้เปลี่ยนรูปแบบบทเรียน และทำโครงการสหวิทยาการที่เกี่ยวข้องกับการเรียนข้ามวัฒนธรรม สิทธิมนุษยชน และการพัฒนาที่ยั่งยืน และได้เปิดพิพิธภัณฑ์มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมขึ้นในโรงเรียน

แนวคิดเรื่องพิพิธภัณฑ์มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเกิดขึ้นเมื่อครูของ “อิลิม” คนหนึ่งเริ่มทบทวนว่าเธอจะนำเอาวัฒนธรรมที่มีชีวิตในห้องเรียนเข้ามาในโรงเรียนอย่างไร เมื่อเข้าใจว่าพิพิธภัณฑ์นั้นมีความเป็นทางการน้อยกว่าห้องเรียน และเปิดพื้นที่ให้ทั้งการเรียนรู้แบบมีแนวทางและการค้นพบด้วยตนเอง

คุณครูได้แบ่งปันความคิดของเธอและระดมสมองจากเพื่อนร่วมงาน ครูสอนภาษาสี่คนตกลงที่จะร่วมกันเปิดพิพิธภัณฑ์ พวกเขาทำตามแผนงานที่ตรงไปตรงมา:

- นำเสนอความคิดต่อผู้บริหารโรงเรียน และทำให้ได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหาร รวมถึงให้มีห้องที่จะตั้งพิพิธภัณฑ์
- เตรียมรายการของเบื้องต้นที่จะแสดงในพิพิธภัณฑ์
- หาและติดต่อภาคี
- เตรียมห้องและของที่รวบรวมมาเพื่อพิพิธภัณฑ์
- ค้นหาเอกสารและเขียนคำอธิบายของที่จะจัดแสดง
- จัดการเปิดตัวพิพิธภัณฑ์ และเชิญเพื่อนร่วมงาน
- เริ่มจัดบทเรียนในพิพิธภัณฑ์

การตั้งพิพิธภัณฑ์มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมไม่ได้เกิดขึ้นโดยปราศจากข้อท้าทายเลย แม้ว่าผู้บริหารโรงเรียนจะชอบแนวคิดที่จะตั้งพิพิธภัณฑ์ขึ้นมา แต่พวกเขาก็ยังมีข้อกังวลเกี่ยวกับความยั่งยืนของพิพิธภัณฑ์ กระนั้น การอนุมัติของผู้บริหารก็เป็นแรงจูงใจให้คุณครูในการที่จะปรับปรุงสิ่งแสดงของพิพิธภัณฑ์ ครูได้ขอความช่วยเหลือจากนักเรียนและครอบครัว และสมาชิกในชุมชน เด็กนักเรียนได้รับมอบหมายให้อธิบายแนวคิดเรื่องพิพิธภัณฑ์มรดกที่มีชีวิตให้แก่ผู้ปกครองของตนเอง ผู้ปกครองบางคนยินดีที่จะแบ่งสิ่งของของตนมาให้ หรือบางคนแนะนำให้โรงเรียนรู้จักกับคนทำงานหัตถกรรมและสมาชิกในชุมชนคนอื่น ๆ แม่ของครูคนหนึ่งซึ่งเป็นคนทำงานหัตถกรรมด้วย ได้ช่วยจัดตั้งช่างฝีมือคนอื่น ๆ โรคระบาดโควิด19 ทำให้การสื่อสารค่อนข้างยาก เพราะคนทำงานหัตถกรรมบางคนออกจากที่ทำงานในเมืองและย้ายกลับไปชนบท หรือบางคนก็ป่วย โชคดีที่ทุกคนที่ติดต่อได้ยินดีมอบงานของตนให้แก่พิพิธภัณฑ์ ทำให้พิพิธภัณฑ์มีงานหัตถกรรมที่หลากหลาย เช่น พรมขนสัตว์ พรมผนัง เสื้ออก และของที่ทำจากหนัง ขนสัตว์ หรือไม้ รวมถึงเครื่องประดับแบบเก่า บอร์ดเล่นเกม เครื่องดนตรี และเสื้อผ้า

คุณครูจากโรงเรียนและอนุบาล รวมถึงผู้ประสานงานโรงเรียน ASPnet ระดับชาติในศรีสะเกษสถานได้เข้าร่วมพิธีเปิดพิพิธภัณฑ์อย่างเป็นทางการ มีการจัดบทเรียนแรกในเรื่อง “มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมคืออะไร” (ศึกษาเครื่องมือที่ 1 ของคู่มือเล่มที่ 8) เพื่อแนะนำให้นักเรียนรู้จักแนวคิดเบื้องหลังพิพิธภัณฑ์ หลังจากนั้น มีการจัดบทเรียนอื่น ๆ ที่มุ่งเป้าไปที่การค้นพบมรดกที่มีชีวิตในพื้นที่การเรียนรู้พิเศษแห่งนี้

เมื่อเห็นประโยชน์ของการเชื่อมโยงการเรียนรู้เรื่องมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม เข้ากับการศึกษาเพื่อสร้างพลเมืองโลก ครูได้พัฒนาบทเรียนที่อิงกับพิพิธภัณฑ์ ขึ้นมาชุดหนึ่งสำหรับเด็กนักเรียนทุกระดับชั้น รวมถึงชั้นอนุบาลด้วย การผนวกเอาบทเรียนเรื่องมรดกที่มีชีวิตเข้าไปในชั้นเรียนภาษานั้นทำได้ค่อนข้างง่าย เด็กนักเรียนได้สำรวจมรดกที่มีชีวิตผ่านทางบทเรียน การอ่าน และการปฏิบัติ พวกเขาได้เรียนรู้ศัพท์ใหม่ ๆ และได้ทบทวนเรื่องมรดกที่มีชีวิตของตนเองทั้งทางการพูดและการเขียน ครูภาษาศรีสะเกษเน้นว่าบทเรียนเกี่ยวกับหรือด้วยมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทำให้เนื้อหามุ่งร้ายขึ้น และส่งเสริมความเข้าใจของนักเรียนเกี่ยวกับวิชานั้น ๆ เมื่อเป็นไปได้ ผู้ปฏิบัติมรดกที่มีชีวิตจะมาสาธิตการทำงานฝีมือหรือพิธีกรรมบางอย่าง นักเรียนบางคนขอให้นำเสนอโครงการวิจัยเรื่องมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ตนศึกษาในพื้นที่นี้แทนที่จะจัดในห้องเรียน

ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เหล่านี้ที่พิพิธภัณฑ์ นักเรียน “อีลิม” จึงมีความสนใจและภูมิใจในมรดกทางวัฒนธรรมของตนมากขึ้น นักเรียนนแสดงความคิดเห็นว่าบรรยากาศของพิพิธภัณฑ์ได้ส่งเสริมให้พวกเขา “ดำดิ่งลงไป” ในมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม” พิพิธภัณฑ์ได้ผลอย่างที่ครูผู้ก่อตั้งได้หวังไว้ คือได้เป็นพื้นที่การเรียนรู้ที่ครูสามารถใช้วิธีใหม่ ๆ และนักเรียนสนใจที่จะมีส่วนร่วมลึกซึ้งในหัวข้อของบทเรียน มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมได้เข้าไปสู่พื้นที่ทางการศึกษาของพวกเขา ช่วยดูแลการเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของพวกเขา

เพื่อให้เห็นว่าโครงการนี้มีความยั่งยืน ครูได้นำเสนอความเห็นเชิงบวกของนักเรียนต่อผู้บริหารโรงเรียน และได้พัฒนาแผนการสอนในวิชาภาษา ประวัติศาสตร์ ดนตรี และสังคมศาสตร์ และสำหรับกิจกรรมที่จะจัดขึ้นในพิพิธภัณฑ์จนกว่าจะสิ้นสุดปีการศึกษาปัจจุบันและเข้าไปในปีการศึกษาใหม่ ตัวอย่างเช่น บทเรียนดนตรีปกติที่ใช้เครื่องดนตรีดั้งเดิมจะได้ใช้ประโยชน์จากสิ่งของในพิพิธภัณฑ์ และครู โดกุซ คอร์กูล จะตั้งชมรมเพื่อสอน ฟีก และสนุกไปกับบอร์ดเกมสว่างยุทธศาสตร์ดั้งเดิมนี้

เด็กหลายคนไม่รู้จักชื่อของอุปกรณ์มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในภาษาศรีสะเกษ เพราะนักเรียนของเรามาจากหลายประเทศ และไม่คุ้นเคยกับวัฒนธรรมศรีสะเกษ พวกเขาเห็นงานฝีมือเป็นครั้งแรก (เช่น อลาคีอิซ) ถามคำถามมากมาย และสังเกตว่าผ้าขนสัตว์มีกลิ่นบางอย่าง

เอลมีรา ซาร์กูโลวา นักเรียน
ศูนย์การศึกษา ‘อีลิม’
ประเทศศรีสะเกษสถาน

การตั้งพิพิธภัณฑ์มรดกที่มีชีวิตจะต้องใช้เวลาและความพยายามจากหลายฝ่าย ความร่วมมือกันช่วยให้คนทำงานก้าวข้ามข้อท้าทายไปได้ ความมุ่งมั่นและความพยายามร่วมกันของพวกเขาทำให้เกิดผลเชิงบวกและยั่งยืนสำหรับนักเรียน ครู ผู้ปกครอง และสมาชิกในชุมชน บทเรียนดำเนินไปอย่างราบรื่น และพื้นที่การเรียนรู้อย่างไม่เป็นทางการได้ช่วยให้นักเรียนมีส่วนร่วมอย่างมีความหมายและอย่างมีความอ่อนไหวกับหัวข้อที่เรียน และเสริมความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับครอบครัวของเด็ก ๆ ความปรารถนาของชุมชนที่จะมาเข้าร่วมและช่วยเหลือได้ทำให้เด็กนักเรียนมีโอกาสมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงกับผู้ปฏิบัติมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในช่วงระหว่างบทเรียนและชั้นเรียนฝึกปฏิบัติ ครูได้ร่างแผนการทำงานเพื่อขยายสิ่งแสดงและกิจกรรมของพิพิธภัณฑ์ พื้นที่นี้ได้กลายเป็นพื้นที่การพูดคุยแลกเปลี่ยนและการส่งเสริมความสมัครสามัคคี และได้ให้กรอบสำหรับความร่วมมือในอนาคต

รายนามผู้มีส่วนร่วมในโครงการ

คณะประสานงานระดับภูมิภาค

ยูเนสโก กรุงเทพมหานคร: เชื่อง บิก ฮาน (Duong Bich Hanh) และ ฮังฉิง ลี (Hangying Li)

ICHCAP: วันโม พาร์ค (Weonmo Park), มิน จอง คิม (Min Jung Kim) และ จินยอง ซอ (Jinyoung Seo)

APCEIU: ยั่งสุค ลี (Yangsook Lee)

ผู้เชี่ยวชาญหลัก: วานเนสซ่า ออซิลิส (Vanessa Achilles) (วิทยากรผู้เชี่ยวชาญด้านอนุสัญญา พ.ศ. 2546 ที่ได้รับการรับรองโดยยูเนสโก)

คณะนักร้อง

กัมพูชา

ยูเนสโก สำนักงานพนมเปญ: Masanori Nagaoka; Carole Idczak; Hong Makara; Lay Vutha

Cambodian Living Arts (ศิลปะที่มีชีวิตของกัมพูชา) (ภาคีดำเนินงาน): Phloeun Prim; Marie Christine Uguen; Song Seng; Kong Vollak; Ket Senghuy

กระทรวงวัฒนธรรมและศิลปะ: Siyonn Sophearith; Chey Chankethya

กระทรวงศึกษา เยาวชน และกีฬา: Mok Sarom; Ngor Penglong; Meas Chutema

ผู้เชี่ยวชาญ: Yun Khean; Proeung Chhieng; San Phalla; Hout Sithan; Chy Rotha

วิทยาลัยฝึกอบรมครูพนมเปญ: Set Seng; Sam Chanphirun; Dork Chea; Hong Sovann; Kong Vollak; Sao Sovann; San Chanthia; Nornng Petresampiseth; Sambath Soksans; Ven Phatha; Mon Nevy; Chhim Sundalin; Mey Sophara

วิทยาลัยฝึกอบรมพระตะบอง: Bin Chhom; Ky Sokheng; Lam Bunmakara; Phou Sophal; Ok Peuv; Sem Savoeurn; Tim Chancheanith; Pheap Ratanak

Sala Anuwath Obekhaom: Pom Solida; Oum Pisey

โรงเรียนมัธยม Obekhaom Anukwa: Huot Sothy

โรงเรียนมัธยม Battambang Anukwat: Nong Sithan

โรงเรียนมัธยม Sor Hoen: Prak Sokhem

โรงเรียน New Generation: Sam Kamsann; Men Solaneth; Vong Raveth

แผนกการศึกษา เยาวชน และกีฬา จังหวัดพระตะบอง: Yi Songky; Phok Rithea

สาธารณรัฐเกาหลี

ICHCAP: Weonmo PARK; Min Jung KIM; Jinyoung SEO

ผู้เชี่ยวชาญ: Geon Soo HAN (มหาวิทยาลัย Kangwon); Dawon KIM (มหาวิทยาลัยการศึกษาแห่งชาติกวางจู); Seun Bum LIM (ศูนย์มรดกที่จับต้องไม่ได้แห่งชาติ); Yong-Goo KIM (แผนกบริหารมรดกทางวัฒนธรรม); Sang mee BAK (มหาวิทยาลัยฮันุกุกเพื่อการศึกษาต่างประเทศ)

โรงเรียนประถม Geomsan: Ja Kyung KWON

โรงเรียนประถม Shingal: Ho Jeong KIM

โรงเรียนประถม Wolgok: Jeong YOON

โรงเรียนมัธยมต้น Geunyoung: Eunkyung CHO

โรงเรียนมัธยมต้น Osan: Myung Sook KIM

ชุมชน: Yongil JANG

คาซัคสถาน

ยูเนสโก สำนักงานอัลมาตี: Aigul Khalafova

ผู้เชี่ยวชาญ: Saniya Bazhenyeva (วิทยากรผู้เชี่ยวชาญด้านอนุสัญญาของยูเนสโก พ.ศ. 2546)

โรงเรียนอับดุลลา โรซิบาเกียฟ ยิมเนเซียม ที่ 153: Shavkat Umarov; Aida Askarova; Dilbar Aitakhunova; Gulminam Duganova; Gulzaryam Masimova

โรงเรียนยิมเนเซียม ที่ 8: Ardak Smagulova; Lyazat Galiyeva; Alua Nurmukhayeva; Madina Nurakhanova

โรงเรียนโดสตาร์อินเตอร์เนชันแนล-ไลซุม: Svetlana Kuntsevich; Julia Kim; Natalia Pigaleva; Larisa Ilyushkina; Gulmira Ismailova; Nataliya Milovanova

ชุมชน: Serzhan Bashirov

คีร์กีซสถาน

ยูเนสโก สำนักงานอัลมาตี: Aigul Khalafova

ผู้เชี่ยวชาญ: Kamila Rashidova (วิทยากรผู้เชี่ยวชาญด้านอนุสัญญาของยูเนสโก พ.ศ. 2546)

ศูนย์การศึกษา 'อิลิม' (โรงเรียน ASPnet ยูเนสโก): Victoriya Borsheva; Elmira Sarkulova; T. Hudaiberdieva; N. Ermekbaeva; T. Kurmanova; Rano Abdukova; Artur Ahmetchin

โรงเรียน หมายเลข 95: Elena Glaubent; Bakytbek kyzy Aisezim; Nurzhamal Orozakunova; Nurgyz Aibekova

โรงเรียนฮาร์วาร์ดอินเตอร์เนชันแนล: Elza Beishekeeva; Saadat Zhaichibekova; Aizharkyn Kozhombardieva

เครือข่ายโรงเรียน ASPnet ของยูเนสโกในคีร์กีซสถาน: Guldzhamal Esenalieva; Gulnara Ibragimova

คณะกรรมการแห่งชาติคีร์กีซสถานเพื่อยูเนสโก: Sabira Soltongeldieva

เนปาล

ยูเนสโก สำนักงานกาฐมัณฑุ: Balaram Timalcina; Prativa Shrestha; Neerana Shakya; Nipuna Shrestha

Srijanalaya (ภาคีดำเนินการ): Sharareh Bajracharya; Manantuna Jyapoo; Subima Shrestha, Sanjeev Maharjan; Sushma Maharjan; Rumi Maharjan

โรงเรียนมัธยมชานาเสวะ (กิริติปุร์): Devraj Maharjan; Mandira Gurung; Amita Dangol; Pabitra Shakya

โรงเรียนมัธยมมางกาล (ปังกา กิริติปุร์): Loklal Maharjan; Sabitree Maharjan; Dilip Kumar Maharjan; Sumitra Maharjan

โรงเรียนมัธยมศรีชเนศ (พุทธนิลกันฐะ): Mim Kaji Shrestha; Prakash Dhakal; Dharmakala Bhurtel; Badri Bahadur Tamang

โรงเรียนมัธยม Shree Naulin (พุทธนิลกันฐะ): Bishnu Kaji Shrestha; Hira Lal Budha; Jaya Kumar Shrestha; Samjhana Dhungel

ผู้ประสานงานจากเทศบาล: Dharma Raj Dangol; Indra Prasad Dahal

วิทยากรชุมชน: Prayag Man Pradhan; Shree Krishna Maharjan; Asmita Theeng; Bishnu Bahadur Shrestha; Rupendra Maharjan; Ram Krishna Duwal; Ram Krishna Maharjan; Gautam Maharjan; Purna Bahadur Tamang; Nanda Kumari Maharjan; Nirmala Theeng; Hira Bahadur Maharjan; Temai Tamang; Prem Lopchan; Toksani Lama; Sonam Singi Lama; Santa Bhai Shrestha

ไทย

ยูเนสโก กรุงเทพมหานคร: มณฑกานดี สุวรรณธรรม กิตติไพศาลศิลป์

ผู้เชี่ยวชาญ: ลินินา พุทธิธาร (วิทยากรผู้เชี่ยวชาญด้านอนุสัญญา พ.ศ. 2546 ที่ได้รับการรับรองโดยยูเนสโก); อรรถพล อนันตวรสกุล (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)

โรงเรียนนำร่อง: บ้านแม่อนขี้เหล็ก; บ้านศาลา; แม่ข่ายวิทยาคม; ต้นแก้วพุดงวิทยลัย; โรงเรียนเทศบาลวัดเกตการาม

เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นและผู้ประสานงาน: องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่; เทศบาลเชียงใหม่; สถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ชุมชน: บ้านพระเจ้านางขอนแก่น; กลุ่มชาวไทยใหญ่ที่บ้านปางควาย; หมู่บ้านหัตถกรรมบ้านถวายเป็น; ชุมชนวัดเกตการาม; ชาวอำเภอแม่ข่าย

และขอขอบคุณการสนับสนุนจากผู้เชี่ยวชาญและเพื่อนร่วมงานทุกท่าน: Kristy Bang; Fariel Khan; Aditi Pathak; Maite Zeisser; Susanne Schnuttgen; Jihong Lee; Yunjeong Lee; Rahul Goswami; วราภรณ์ กาญจนพิบูลย์ อ่อนน้อม; กรภัทร์ ประพฤติธรรม; ศิริศักดิ์ ไชยสุข และสันติภาพ อัสวโสสถ์

รายการเครดิตภาพ

ปกหน้า:	© UNESCO Bangkok/Gang of the Unicorn Co., Ltd.	หน้า 70:	© michel arnault/Shutterstock.com*
หน้า 10-11:	© Nischal Thapa	หน้า 71:	© UNESCO/Islamabad (The Citizens Archive of Pakistan)
หน้า 13:	© UNESCO Bangkok/Gang of the Unicorn Co., Ltd.	หน้า 72:	© ICHCAP
หน้า 14:	© Linina Phuttitarn	หน้า 73 (รูปบนและล่าง):	© Linina Phuttitarn
หน้า 15:	© Cheon Youngtaek/ICHCAP	หน้า 74:	© Devraj Maharjan
หน้า 16 (รูปบน):	© Rustem Nuryshev/Shutterstock.com*	หน้า 75 (รูปบน):	© Saniya Bazhenyeva
หน้า 16 (รูปที่ 2):	© KETSIRI YINDEE/Shutterstock.com*	หน้า 75 (รูปขวากลาง):	© Linina Phuttitarn
หน้า 16 (รูปที่ 3):	© Saniya Bazhenyeva	หน้า 75 (รูปล่าง):	© UNESCO Bangkok/Gang of the Unicorn Co., Ltd.
หน้า 16 (รูปที่ 4):	© Pabitra Shakya	หน้า 76:	© Odua Images/Shutterstock.com*
หน้า 16 (รูปที่ 5):	© Puangphet Meema	หน้า 77:	© Pabitra Shakya
หน้า 17:	© Odua Images/Shutterstock.com*	หน้า 78 (รูปบน):	© Kamila Kenzhetaeva
หน้า 18 (รูปซ้าย):	© Kamila Kenzhetaeva	หน้า 78 (รูปล่าง):	© UNESCO Bangkok/Gang of the Unicorn Co., Ltd.
หน้า 18 (รูปขวา):	© Cheon Youngtaek/ICHCAP	หน้า 79:	© Linina Phuttitarn
หน้า 19:	© Yernar Almabek/Shutterstock.com*	หน้า 80:	© UNESCO Bangkok/Gang of the Unicorn Co., Ltd.
หน้า 20-21:	© Cheon Youngtaek/ICHCAP	หน้า 82:	© Linina Phuttitarn
หน้า 23:	© UNESCO Bangkok/Gang of the Unicorn Co., Ltd.	หน้า 84 (รูปบน):	© UNESCO Bangkok/Gang of the Unicorn Co., Ltd.
หน้า 24:	© ICHCAP	หน้า 84 (รูปล่าง):	© Kamila Kenzhetaeva
หน้า 25:	© KET Senghuy	หน้า 87 (รูปบนและล่าง):	© UNESCO Bangkok/Gang of the Unicorn Co., Ltd.
หน้า 26 (รูปขวาและซ้าย):	© Kamila Kenzhetaeva	หน้า 88:	© Cheon Youngtaek/ICHCAP
หน้า 27:	© Linina Phuttitarn	หน้า 89 (รูปบน):	© Cheon Youngtaek/ICHCAP
หน้า 28 (รูปซ้าย):	© Kamila Kenzhetaeva	หน้า 89 (รูปล่าง):	© TZIDO SUN/Shutterstock.com*
หน้า 28 (รูปล่าง):	© UNESCO Bangkok/Gang of the Unicorn Co., Ltd.	หน้า 90 (รูปบน):	© Puangphet Meema
หน้า 29 (รูปบน):	© Cheon Youngtaek/ICHCAP	หน้า 90 (รูปล่าง):	© Cheon Youngtaek/ICHCAP
หน้า 29 (รูปล่าง):	© Nungning20/Shutterstock.com*	หน้า 91:	© Devraj Maharjan
หน้า 30:	© Saniya Bazhenyeva	หน้า 92:	© Sharareh Bajracharya
หน้า 31 (รูปบนและล่าง):	© Nischal Thapa	หน้า 93 (รูปบนและล่าง):	© Saniya Bazhenyeva
หน้า 32 (รูปบน):	© Nischal Thapa	หน้า 94 (รูปบน):	© Nischal Thapa
หน้า 32 (รูปล่าง):	© Sabitree Maharjan	หน้า 94 (รูปล่าง):	© UNESCO Islamabad
หน้า 33 (รูปบนและล่าง):	© Pabitra Shakya	หน้า 95:	© UNESCO Islamabad
หน้า 34:	© Kamila Kenzhetaeva	หน้า 96:	© UNESCO Islamabad/Karachi Biennale Trust
หน้า 35 (รูปบน):	© Kamila Kenzhetaeva	หน้า 97:	© Nischal Thapa
หน้า 35 (รูปล่าง):	© Saniya Bazhenyeva	หน้า 98:	© UNESCO Bangkok/Gang of the Unicorn Co., Ltd.
หน้า 36:	© Nischal Thapa	หน้า 99 (รูปบนและล่าง):	© Saniya Bazhenyeva
หน้า 37 (right & left):	© Kamila Kenzhetaeva	หน้า 100:	© Cheon Youngtaek/ICHCAP
หน้า 38 (รูปบน):	© Cheon Youngtaek/ICHCAP	หน้า 101:	© UNESCO Islamabad
หน้า 38 (รูปล่าง):	© Punnee Seeyarb	หน้า 103:	© Nischal Thapa
หน้า 39:	© UNESCO/Islamabad (The Citizens Archive of Pakistan)	หน้า 105:	© Cheon Youngtaek/ICHCAP
หน้า 40-41:	© Amita Dangol	หน้า 106:	© Manantuna Jyapoo
หน้า 43:	© UNESCO Bangkok/Gang of the Unicorn Co., Ltd.	หน้า 107 (รูปบน):	© Nischal Thapa
หน้า 44:	© UNESCO/Islamabad (The Citizens Archive of Pakistan)	หน้า 107 (รูปล่าง):	© UNESCO Bangkok/Gang of the Unicorn Co., Ltd.
หน้า 46:	© Odua Images/Shutterstock.com*	หน้า 108:	© Nischal Thapa
หน้า 50 (รูปบน):	© Cheon Youngtaek/ICHCAP	หน้า 109:	© Sushma Maharjan
หน้า 50 (รูปล่าง):	© UNESCO Bangkok/Gang of the Unicorn Co., Ltd.	หน้า 111:	© UNESCO Islamabad/Karachi Biennale Trust
หน้า 51:	© ICHCAP	หน้า 112 (รูปบน):	© UNESCO Bangkok/Gang of the Unicorn Co., Ltd.
หน้า 52:	© Cheon Youngtaek/ICHCAP	หน้า 112 (รูปล่าง):	© Cheon Youngtaek/ICHCAP
หน้า 54:	© BonNontawat/Shutterstock.com*	หน้า 113 (รูปบนและล่าง):	© Linina Phuttitarn
หน้า 55 (รูปซ้าย):	© UNESCO Islamabad/Karachi Biennale Trust	หน้า 114-115:	© Nischal Thapa
หน้า 55 (รูปขวา):	© UNESCO Islamabad	หน้า 117:	© UNESCO Bangkok/Gang of the Unicorn Co., Ltd.
หน้า 56:	© Cheon Youngtaek/ICHCAP	หน้า 118 (รูปบนและล่าง):	© UNESCO Bangkok/Gang of the Unicorn Co., Ltd.
หน้า 59:	© UNESCO/Islamabad (The Citizens Archive of Pakistan)	หน้า 119 (รูปบนและล่าง):	© Linina Phuttitarn
หน้า 60:	© UNESCO/Islamabad (The Citizens Archive of Pakistan)	หน้า 120 (รูปบน):	© acarapi/Shutterstock.com*
หน้า 61:	© UNESCO Islamabad	หน้า 120 (รูปล่าง):	© Odua Images/Shutterstock.com*
หน้า 63:	© UNESCO Bangkok/Gang of the Unicorn Co., Ltd.	หน้า 121 (รูปล่าง):	© Manantuna Jyapoo
หน้า 65:	© Saniya Bazhenyeva	หน้า 121 (รูปที่ 2):	© Nischal Thapa
หน้า 66 (รูปบน):	© Sergey Malkov/Shutterstock.com*	หน้า 121 (รูปที่ 3):	© Nischal Thapa
หน้า 66 (รูปกลาง):	© Nischal Thapa	หน้า 121 (รูปล่าง) :	© Pabitra Shakya
หน้า 66 (รูปล่าง):	© Cheon Youngtaek/ICHCAP	หน้า 122:	© UNESCO Islamabad
หน้า 67:	© UNESCO Islamabad	หน้า 123:	© UNESCO Islamabad/Karachi Biennale Trust
หน้า 68:	© Saniya Bazhenyeva	หน้า 125:	© UNESCO Bangkok/Gang of the Unicorn Co., Ltd.

หน้า 126 (รูปบน):	© Kamila Kenzhetaeva
หน้า 126 (รูปล่าง):	© UNESCO Bangkok/Gang of the Unicorn Co., Ltd.
หน้า 127:	© Nischal Thapa
หน้า 128:	© Mandira Gurung
หน้า 129:	© thirawatana phaisalratana/Shutterstock.com*
หน้า 130 (รูปบน):	© Saniya Bazheneyeva
หน้า 130 (รูปล่าง):	© UNESCO/Islamabad (Department of Archeology and Museums Islamabad)
หน้า 131:	© UNESCO/Islamabad (Department of Archeology and Museums Islamabad)
หน้า 132-133:	© Cheon Youngtaek/ICHCAP
หน้า 135:	© UNESCO Bangkok/Gang of the Unicorn Co., Ltd.
หน้า 136:	© Linina Phuttitarn
หน้า 137:	© Linina Phuttitarn
หน้า 138:	© Torychemistry/Shutterstock.com*
หน้า 140-141:	© UNESCO/Islamabad (the Citizen Archives Pakistan)
หน้า 143:	© UNESCO Bangkok/Gang of the Unicorn Co., Ltd.
หน้า 174:	© Saniya Bazheneyeva
หน้า 181:	© Nischal Thapa
หน้า 185:	© Cheon Youngtaek/ICHCAP
หน้า 188:	© Cheon Youngtaek/ICHCAP
หน้า 193 (รูปซ้ายและขวา):	© Nischal Thapa
หน้า 201:	© hijodeponggo/Shutterstock.com*
หน้า 202:	© UNESCO/Islamabad (the Citizen Archives Pakistan)
หน้า 203:	© Manantuna Jyapoo
หน้า 224-225:	© Nischal Thapa
หน้า 228:	© Nischal Thapa
หน้า 229:	© Pabitra Shakya
หน้า 230:	© Manantuna Jyapoo
หน้า 231 (รูปบนซ้าย):	© Puangphet Meema
หน้า 231 (รูปล่างซ้าย):	© Puangphet Meema
หน้า 231 (รูปบน):	© Linina Phuttitarn
หน้า 233 (รูปบน):	© Puangphet Meema
หน้า 233 (รูปกลาง):	© Puangphet Meema
หน้า 233 (รูปล่าง):	© UNESCO Bangkok/Gang of the Unicorn Co., Ltd.
หน้า 234 (รูปบน):	© Puangphet Meema
หน้า 234 (รูปกลาง):	© Puangphet Meema
หน้า 234 (รูปล่าง):	© Puangphet Meema
หน้า 236 (รูปบน):	© Saniya Bazheneyeva
หน้า 236 (รูปกลาง):	© Saniya Bazheneyeva
หน้า 236 (รูปล่าง):	© Saniya Bazheneyeva
หน้า 236:	© UNESCO Bangkok/Gang of the Unicorn Co., Ltd.
หน้า 237:	© Saniya Bazheneyeva
หน้า 238:	© Saniya Bazheneyeva
หน้า 239:	© Saniya Bazheneyeva
หน้า 240:	© Saniya Bazheneyeva
หน้า 241 (รูปซ้ายและขวา):	© Cheon Youngtaek/ICHCAP
หน้า 242 (รูปบนและล่าง):	© Cheon Youngtaek/ICHCAP
หน้า 243:	© Cheon Youngtaek/ICHCAP
หน้า 244 (รูปบนและล่าง):	© Cheon Youngtaek/ICHCAP
หน้า 245 (รูปซ้ายและขวา):	© Kamila Kenzhetaeva
หน้า 246:	© Kamila Kenzhetaeva
หน้า 247 (รูปบนและล่าง):	© Kamila Kenzhetaeva
หน้า 248 (รูปซ้ายและขวา):	© Kamila Kenzhetaeva

unesco

ichcap APCEIU

นាំมรดกที่มีชีวิต

มาสู่ห้องเรียนในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก

ชุดคู่มือ

การเรียนรู้ด้วยมรดกที่มีชีวิตสามารถก่อให้เกิดประโยชน์มากมายแก่นักเรียน ครู และการส่งเสริมและรักษาความหลากหลายทางวัฒนธรรมของมนุษยชาติ ปฏิบัติตามชุดคู่มือนี้เพื่อให้มีทักษะความสามารถ เครื่องมือที่ และวิธีการในการนำมรดกที่มีชีวิตมาสู่ห้องเรียน ชุดคู่มือนี้ได้รับการจัดทำขึ้นมาไม่แต่เฉพาะสำหรับครูเท่านั้น แต่ยังรวมถึงผู้ปกครองและสมาชิกในชุมชน ผู้บริหารโรงเรียน และผู้กำหนดนโยบายการศึกษาอีกด้วย คู่มือประกอบด้วยสื่อการสอนที่หลากหลาย เช่น ภาพเคลื่อนไหว เพื่อสร้างความตระหนักแนวทางปฏิบัติที่ละขั้นตอน หลักสูตรการเรียนรู้ออนไลน์ กรณีศึกษาตัวอย่าง และแหล่งข้อมูลเพื่อสร้างแรงบันดาลใจและความรู้

9 789230 001865